

ڈھوڈا آپ جوار دا ہے پیا، پائی تازہ ہے پیا
جتھ کر اسماں ویندے پئے ییں رزق اساڈا ہے پیا

اسماں نہ کہیں جنت پاروں ملن تہا کوں آئے
من ساڈی وی سو سو گائیں سو سو میوہ ہے پیا

اسماں کڈا ہیں گھاہرے ناہیں نویں گلھ کرٹ توں
ساڈی روز حیاتی وچ ہک شہر پُراٹا ہے پیا

ہکی موت چنچھوں نہ ساکوں جھوک فنا سٹواو
ہور دلیل گگھن آوو جیکر ایہو دعویٰ ہے پیا

اسماں انہاں شہریں وچوں پو لے پئے رفعت
جتھاں آپ خدا کوں لوکیں ڈٹھا ہو یا ہے پیا

آندیں ویندیں ساکوں آکھو ڈیدھا رہندا ہئی پیا
آپ اساڈیاں ڳلیاں وچ ہک پوہا رہندا ہئی پیا

ڈیوا ہلدا رہ ویندا ہا ایں چالے وچ راتیں
ایں پراٹے کوٹھے اندر ڈاڈا رہندا ہئی پیا

ایہے تاں خنگا ہیں ساکوں پیا وی سوہٹیاں لکپیاں
انہاں نیلیاں سلہاں چکھوں لٹھا رہندا ہئی پیا

اساں ولدے آٹ اُتھا ہوں پڑ چھ بدھیندے پئے نیں
کمیں کاریں رُجھ گئے ہاسے قصہ رہندا ہئی پیا

اساں تاں رفعت ایں دھرتی تے ایہو چاٹیا پسے
عربیں توں وی پہلے اتھ کر الہ رہندا ہئی پیا

بیت اساڈے گھنٹ دُعائیں دَر تہاڈے آئے
دور پریں دے پندھ روانہ تھیوٹ کولوں پہلے

نکے نکے کمیں اندر، رِب رُجھایا پسے
ہُن کڈاہیں ویلھ ملس تاں آٹ اساکوں ملے

اینویں کڈاہیں یاد کراہے یاد تہاکوں آسوں
اساں تہاڈے دل دے نیڑوں تھی کر لنگھے ہاسے

اساں وی اوندے ہتھ کوں چُمیا اوہ وی کھل تے تڑ گیا
ونچٹاں ہنئی تاں اوہو ڈینہ ہنئی اوندے رَلے ویندے

ہُن اساڈے رِب دی رفعت پھل پھلو اڑی ڈیکھیں
گملے وچوں کڈھ تے اینکوں بھوئیں وچ لایا پسے

بگلی تہاڈی، لوک تہاڈا، دل بدھویندے پئے ہیں
جیڑھا کم ہئی آپ تہاڈا اوہو کریندے پئے ہیں

آپ اتھاپیں لکپیا ہويا ہنجوں دا کرخانہ
اساں جیندے وچ کتھاپیں کم کریندے پئے ہیں

نکے ہوندیاں ایڈی اُچی ڈاں بھکائی ہاسے
اچ تاٹیں کہیں تاگھ اچ کھڑے ڈاں جھپیندے پئے ہیں

اچ راتیں تاں بتیاں ساڈے نال نال پیاں بھچدن
میلہ تیڈا ڈیکھن کیتے کٹھے ویندے پئے ہیں

ڈوڈو ترے ترے دل گھن ویندن عاشق آندن رفعت
اساں پٹھے اُون بگلی وچ دل بیٹیندے پئے ہیں

اساں تاں اینویں رَ ب اِپٹے کوں آپ رنگیندے پئے ہئیں
رنگ رنگ دے کپڑے رفعت تہوں تاں پیندے پئے ہئیں

دل اپٹی دیاں کیاریاں اندر، ڈُکھ دے کانے لا کے
وَت برہا دے مٹریں دی ہک وَلھ چڑھیندے پئے ہئیں

اساں آپ مسیتاں اپٹیاں نَسریاں نال بٹایاں
اندر اپٹے وڈکیاں والا دا بیت لکھیندے پئے ہئیں

جیڑھے ڈُینہ دی خبر لگی ہے تساں اِتھاہوں لنگھٹے
دریاواں دی مٹن تے بہہ کے بگ رتیندے پئے ہئیں

ہُٹ تیں جینویں گزر گئی ہے گزر گئی ہے رفعت
اِچ تاں اپٹے وڈکیاں کیتے چھاں بٹیندے پئے ہئیں

ایں نارنگی اندر: ۲۵

نویں نویں لائین اوہ وتی گھن کر آئے
اساں سارے کٹھے تھی گئے رات چڈاں وت آئی

سسی تاں خود ما ہے ساڈی کتھاں رُلدی رہوے
پُنوں اساں گولٹ کیتے ویندے اٹھ دُرکائی

چوچک سیتی، کیدو سیتی گالھ کریسوں بہہ کے
کیہ تاٹیں ایں قصے اندر پھرسی ہیر اُدرائی

پک ڈینہ انہاں بیتاں اندر لہسی موت دا دارو
انت قدیمی شہراں اندر گھلسی رمز خدائی

اساں اپٹے قصے دے وی سیں تھئے ہیں رفعت
جگپ دے بھریے میلے دے وچ ہیر اساڈی چائی

اساں تاں رفعت ڳوڻھ اپڻے وچ بک کرخانہ لایا
اک دیاں نانیاں کڻھیاں کیتیاں بدل روز بڻایا

بک ڏینہ دریا کول ڳویو سے، جنگل کول ڳویو سے
ڳوڻھ اساڏا کلہا کلہا تھی پاہوو ہمسایا

جڏاں تماشا ٹولی تڙئی جھیرے جھکڑے چکے
ساڏے تاں بس بخرے دے وچ مکھ تهاڏا آیا

اپڻے پکے ہر جے دل تے مونجھے بیٹھے ہا سے
دیس دے سو گچھے گھن تے شاہ مظفر آیا

بتیاں والا میرو وت اہ آکھن لکپیا رفعت
میڈیاں اکثر بتیاں کول چا مولا چندر بڻایا

چوڑی رات دے ہرٹا کپڑا میں مستی دے وچ آ کے
سُٹدے ہیں جو چر آندے ہن نیل آسمان دے پنے

ہُن جو چھہاں ڈیدھے ہیں تاں کئی پگلیاں دا پندھ اے
شے ونڈیندی گھنٹن اُپو سے چا پے کیندی سڈتے

ڈُھلک ڈُھلک تے تُو دی پئی ہے وِت ہک واری دُنیا
ایں پھیریں نہ شالا اینکوں نظر کہیں دی لگے

مُد گزر گئی وستی دے وچ چھیکڑی قافلہ آئیاں
اونویں سارا لوٹن اساڈا نیل اساڈا لاتھے

جھمراوندے پو ہے اُتے جُل ڈیندے ہیں رفعت
ساڈے گھرتوں اوندے گھرتیں ہک گاؤن دا پندھ اے

شہر ٹہاڈے اوہو وے سے جیڑھا عاشق ہووے
نہ تاں جتاں پریاں سیتی کون گزارا کرے

انہاں گھڑ سواریں دی بس الہ خیر کرے چا
تل وطنیاں کوں کوہن دا کوئی پہوں عذاب سُٹھے

جیں وے اتوں ڈیکھ گھدا ہے نہیں اُپاہل کیتی
لوکی اوندے گُوٹھ بزاریں پا کر مٹھے بیٹھے

ایہو تاں آسمان اساڈیاں پگلیاں نو آندا ہا
نیلے نیلے بُر ایندے کوں ہتھ لا ڈیدھے ہاسے

پہوں زمانیاں بعد اہچ ساکوں ڈس اُن پئی ہے رفعت
دیہہ اساکوں آہدے رہ پگن قصہ آکھن والے

نِکِیاں نِکِیاں گُلھیں سیتی دِل گھبراندی ساڈی
نال اساڈے آن لیونی ایڈے وڈے جھیرے

اچٹی پک وچ پاٹی پیوٹ پھوں سوہٹا پھوں چنگا
وَل وی پیوٹ والیاں کولوں پیالہ کیوں نہ ہووے

جیں حاکم دا بڈے شہروں مُنہ لُکا کے لنگھن
اوں حاکم کوں ڈیکھوتاں وِت نال جلوس پیا لنگھے

کندھاں اُتے گھڑیاں ڈیکھتے دِل گھبراندی ساڈی
پِل پِل دی ایہہ ٹک ٹک جینویں پچھوں پئے گئی ہووے

گگھن گھلواں دی کہیں کیاری اندر رادھے ہوئے ہیں رفعت
ڈیکھن کوں تاں پتر اساڈے نال ہوا پئے لُڈدے

ایڈا ہڈھڑا ماہٹو ڈیکھ تے ہنجوں تڑ ایوسے
ولدا اوکوں ڈٹھا رفعت اینویں کھل پیوسے

تیڈے یار وچھوڑے والے پھٹ نی چھٹے آکھو
بھانویں کہیں ہمالے وچوں پوٹی تھڈ ایوسے

سرہیوں سیتی سنگ پُراٹا پیو ڈاڈے دے ویلوں
پیو ڈاڈے دا نام ڈسایا اٹن سلام کتوسے

کیندے پاسے تھیدی پئی ہئی کیندی شادی آکھو
ساری راتیں شرنا وچدی سٹدے رہ بگیوسے

موٹی موٹی سُرخی لاتے گلہاں کوں رگواتے
اوں پگلی وچ نچدیاں پیاں ہن دڑیاں آپ ڈٹھوسے

پہلے تاں فرہاد دا ڈوہڑا اُنوں کھڑا کھیوسے
ایں پاسوں وِت گھونگھٹ کرتے شیریں بن، ٹھوسے

عالم سارا ویندا پیا ہا ڈیکھن کیتے تیکوں
اساں وی اپٹا مکھ چکایا اڈ تاں نال پیوسے

قصے اندر سُنیا ہاسے ٹھڈا پائی وِگدا
ہک ڈینہ ڈاڈھی ترہہ لگی تاں قصہ پھول، ٹھوسے

نئی نئی پُر خوشی دی خود چمکدی پئی ہئی
ہک ڈینہوار جو ڈکھ اپنے کوں نیڑے تھی ڈٹھوسے

ہئی تاں گئی وی شے اساڈے پلے نہ ہئی رفعت
طرف تہاڈے ایہا اپٹی پُتھی گھن ٹروسے

رنگ رنگ دیاں چھپیاں اندر سو پکوان دھریسوں
جے کڈاہیں تھی سگیا تاں لنگر آپ چلیسوں

کیوں تہاکوں رو رو اچٹی گلھ سٹاواں ساری
نال اساڈے جو وی تھئی ہے جھمر وچ ڈکھیسوں

کیا کریسیں ہک ڈینہ جیکر تھیوں وزیرِ اعظم
میر و دول و حیدیاں آکھیا رچ کے دول و جیسوں

جے کڈاہیں ونجٹاں پئے گیا لوک چھڑاواں اپٹے
ککر اپٹے رلے نیسوں ٹالھیاں رلے نیسوں

ہک ڈینہ خود فلک کوں رفعت، میر و کھل تے آکھیا
جے کڈاہیں پھر پیوسے لنگر آپ چلیسوں

ہک ڈو جوڑے نیل سلٹی مٹاں پاوٹے پوون
ایہہ آسمان صندوقڑی کرتے چاتی ودے پے

اوہے ہک ڈو کھیس رنگیلے یاد ڈواواں تیکوں
میاں جلاہا ستر ساڈا آیا کڈاں دا لاتھے

کون آہدے جو دول ساڈا اندروں خالی ہے پیا
پوہے سیتی پوہا کھڑکے جاگن گھر متراں دے

نواں نواں پھل اے آکھو نیل آسمان ساڈا
اساں اتھاں پھوں پڑائیاں لائی پنیریاں بیٹھے

تل ساڈے توں نقلیاں دی ہک جھار نکلدی رفعت
کڈی وزیر اعظم وی گئی وچوں بٹن کھڑدا ہے

آپ فرنگ فرانسى آئے، توپاں وی گھن آئے
رنگے بہوں جہازیں وچ بندوقاں وی گھن آئے

جہاں ویلا ساڈے اُتے تنگ ہمیشاں کیتا
پل پل ویلا ڈیکھن کیتے گھڑیاں وی گھن آئے

پہلے تاں کجھ گُنکیاں فلماں شہر اَینونے ساڈے
وَت اوہ اپٹیاں پولٹن والیاں فلماں وی گھن آئے

کجھ تاں اونویں تکھے ہن پئے ساڈے کنوں پنڈھیڑو
نال دھوئیں دے بھجٹن والیاں گاڈیاں وی گھن آئے

اُنہاں اَچ دھاڑیلے کوں اَساں ماف کریندے رفعت
جیڑھے اپنے شاعریں دیاں کتاباں وی گھن آئے

اساں اپٹے ڳوٹھ بزاریں سبھ کوں آن وسائے
ڏیکھے تاں کوئی وڏے ساڏے ولدا وسڻ آئے

نکیاں نکیاں جھپکياں اندر وڏیاں خوشیاں کیتیاں
رنگ رنگ نوراتے ڏتے، جاگے عجب پہائے

آنے ساڏے ٺٺلے تھی گئے ناساں ساڏیاں پھنڊیاں
اساں گھڑ سواریں اڳوں بڻ بلائیں آئے

رل اٿھاپیں وسڻ دی سک جیندی رهوے شالا
بابے آکھیا میڏی تڻساں پکی قبر بڻائے

مورا ساڏے دشمن دے اڄ پچھوں پڄ پن رفعت
انہاں جاڻیا ایہہ پکھی بس نچڻ کیتے آئے

کہیں ویلے تاں وڈ کیاں کوں وِت خود سہڑ ویندے پیسے
ایں خوشی وچ بگڑ دے چاول بہہ پکونیندے پیسے

وِت متریں جو آوٹاں ہوندے پترے بگھ پوندے ہن
پچل اپٹے پوہیاں اُتے تہوں لویندے پیسے

جیڑھے ڈینہ دی ڈس پئی ہے ایہہ جگ سبھ دے کیتے
پکھی ہن امروداں اُتوں کتھ اُڈیندے پیسے

نکے موٹے کم اساڈے تھی ویندے ہن آپے
اساں اپٹی آلس وچوں جن بٹیندے پیسے

بال اساڈے، ساڈے توں وی وڈے تھیون رفعت
بالیں کوں اساں مونڈھیاں اُتے تہوں کھڈیندے پیسے

اساں وی اپٹا لشکر ستیریا اپٹا شہر بچایا
کانے دے اساں گھوڑیاں اُتے اپٹا لوک پہلایا

اُنہاں آکھیا نقلی کینویں ڈیس بٹیسن اپٹا
اساں اپٹیاں پوتھیاں رنگیاں ڈاڈھا نچ ڈکھلایا

سے ورہیاں دی چپ پچھو نہیں خلق بلندی پئی ہے
مُنہ آسمان دو چاتے لوکیں واچا رل بٹایا

اوہ تاں اساں رب بٹن توں آپے نچ پیوسے
نہ تاں دھمی نال فرشتیاں ڈاڈھا کم جگایا

بگلی بچن دی رہوئ دا ڈا پیل چاٹے رفعت
ایڈے سارے دل گھڑواتے نال اپٹے گھن آیا

بندہ وی تاں نقلی ہے پیا ڈاڈھی طرح طرب دا
گلّیاں اندر سانگ بھریندے روز ڈہاڑے رب دا

ساری خلق خدا دی آکھو پئی ٹھمکدی آندی
ملاں، قاضی، حاکم وچوں کیوں نہیں پیا پھہدا

لالیناں لڈدیاں ہویاں ساری رات ڈٹھوسے
رت نماٹیاں مونجھیاں ہن پیاں کون نہیں پیا لبھدا

دھی نال پئی خلق خدا دی گلّیاں دے وچ تردی
گلّیاں چوک بزاراں اندر کھڑیا پھل کسب دا

اساں مسیتاں ملک عرب توں نئے آندیاں رفعت
اُپٹے چُونے وچ بکھایا خانہ اُپٹے رب دا

پہوں پُراٹا سکا ساڈا تِل تہاڈے مکھ دا
پاٹیاں دے وچ جنگلاں دے وچ نال اساڈے ریہا

پہوں ساریاں گئی نیلیاں نیلیاں چینکاں ٹنکیاں ہویاں
کیا آکھوں جو کڈن دا ایہہ چا خانہ پیا چلدا

ساڈے وانگوں لڈدا آندے گھٹی گھٹی ڈیکھو
ڈینہ ساڈا وی ڈاڈھا اینویں مرتبانی نیلا

سُتر اوندی اٹ گھٹ ہی بے چین اَساں وی ہا سے
ساکوں تاں اُوں ڈیکھ بھال تے آپ جُلاہا کیتا

موجھ اساڈے پگوٹھ بزاریں پڈھڑی تھی ہے رفعت
ہُن تاں اینویں ماویں وانگوں آڈر ہے پیا ایندا

پہوں پُراٹے کپڑے وچوں لنگھے ویندے ہاسے
کو واچے دی آندی پئی ہئی سڈا ہئی شادی دا

پہوں قدیمی قصے ڈے کر آن گھنوں شیرینی
بگلی بگلی وچ لنگھدا پیا ہے وت کہاٹی والا

اساں اپٹیاں دھیاں کوں وی پتر سڈیندے آئے
ایہو بھو مُکلاوے والا نہیں مُکلا یا ویندا

وَل جو پورا نہ وَلیا تاں فلک بٹایا اینکوں
ایہو نیل کٹورا پہلے دل بٹیا ہئی ساڈا

پک پھیریں تاں کوڑ مرو سے سچ اکھہجے رفعت
اساں کنوں جو موت فرشتے رہ وستی دا چکھیا

اساں تہاڈے بوہے اُتے آئے کھڑے ہیں پیارا
گھن کر اپٹا پورا جنگل گھن کر دریا سارا

اساں کہیں قبیلے کولوں بھا منگن پئے ویندے
ٹھڈے مٹھے پائی دا پک اپٹا گھن کنارا

اساں اپٹے چار پھیروں وٹ پر نیندے پئے ہیں
گھن کر ٹلیاں کانسے والیاں گھن کر دول نغارا

نویں نویں در بٹیندے پوڑیاں لیندے پئے ہیں
ہولے ہولے جودا آندے ایہو نیل چہارا

اُج کتھا ہیں یاداں بہہ تے کٹھیاں کیتن رفعت
کئی عمراں توں آندا پیا ہا ساڈے نال وسارا

پو ميڙا سن ستونجھا وچ دريا تے نوکر ھي
پکھی مچھی رنگن کيتے، دريا دھوون کيتے

انويہ سو اٿتاليہ وچ ڏوايا ڏھليا ريھا
ٿوڻي ھڪ سپاھي والي چوري کيتس ميلے

ساڪون اڀڻے مٿر نظردن ميلياں ٿھيلياں اندر
توتياں کھڙے وچيندے پيسے جھمر پيندے پيسے

مونجھ اسان تون چھوڻي ره گئي ايھو ڏکھ ھے ساڪون
ساڙے قد برابر تھيوے آڻ خوشي وچ ڏھلے

فوجاں اڀڻياں بيرڪاں دوں اڄ واپس وڃن رفعت
ساڪون اڀڻي جھمر کيتے جاھ لڙيندي پئي ھے

ایہہ جو وت ترسلا سانگے ہتھ دھریندے پیسے
ہک ڈوجھے دے موٹھیاں اُتے پھل رہیندے پیسے

بھانویں اُنہاں لکھ اساکوں مٹی کیتا ہووے
سُرخیاں لاتے مُنہ رنگواتے باغ بٹیندے پیسے

کیڑھی واہریں گٹھے گئے پئیں، اچ وی ملدیاں ہویاں
ہک ڈوجھے دی پانہہ سنہلیندے گل سنہلیندے پیسے

کہیں پاسے تاں ونچٹاں پیسے ایڈا سوہٹا بڑکے
ایہہ جو متھے پئے ٹھہریندے سر پاہیندے پیسے

عشق اساڈے رستے وچ وی لاہرے ڈیندے رفعت
پڈھڑے اساں رنگے کپڑے تہوں تاں پیندے پیسے

ویہویں صدی سیکل وانگوں پئے چلیندے ہاسے
ویہویں صدی واپے وانگوں پئے وچیندے ہاسے

چا پیوٹ پئے سکھدے ہاسے گوٹھ بزاریں اندر
ویہویں صدی کینویں گزارٹی سبھ سمجھیندے ہاسے

کہیں کہیں ویلے ڈسدے ہاسے گتلیاں فلماں اندر
پولٹ والیاں فلماں اندر لگ لگ ویندے ہاسے

آندا پیا ہا توپ رڑھیندا ہک انگریزی دستہ
اساں نائک والیاں بتیاں چاتی ویندے ہاسے

ہک بیگنی جنگ دیاں بھرتیاں تھیندیاں پیاں ہن رفعت
اساں اپٹے پکھی پاٹی پئے لکیندے ہاسے

ڈاڈی والے کوٹھے دے وچ اچ وی ڈاڈی رہندی
اونویں پہہ سنگھار کریندی، اونویں شیشہ ڈیڈھی

ہولے ہولے پڑ اساڈا موکلا تھیندا آندے
ہک ڈینہ ایہا جھمر ساڈی ڈیس اساڈا بٹسی

اساں تاں اچ وی شے ونڈیندی گھن ٹردے یں خواجہ
ایڈی تاں شیرٹی کہیں نے وچ دیوان چا رکھی

ڈولوکی وی رل باہون تاں دل ٹھردی ہے ساڈی
میلے دے وچ دڑی ساڈی کیا کریندی ہوسی

رَب ساڈا وی نال اساڈے، کیا کرتے رفعت
بہوں پڑاٹی لاری ساڈی راہیں کھنی کھردی

چنگی چوکی روٹی رفعت آپ پکا ہاندے ہیں
اساں جو اردے ڈھوڈیاں اُتے گھویوی لا ہاندے ہیں

دنیا پڑھڑی سکی ساڈی اکھ بٹوائی بیٹھی
کہیں کہیں ویلے دعا کرک کوں ویڑھے آ ہاندے ہیں

ایہہ کٹکاں تاں ہٹن آیاں ہن سانوک ہوندے ہن پے
اچ وی سانوک یاد آون تاں رنڑکا لا ہاندے ہیں

اساں چنگے ڈینہاں کیتے لڑدے پئے ہیں آکھو
ایہہ جو ساری ساری راتیں قصہ چا ہاندے ہیں

اساں کڈنہیں ماس پکیندیاں خوش نی تھیدے رفعت
وَت اَپٹے تَرَسَلّا کیتے نُقل پا ہاندے ہیں

اَکھیں کوں پُھر کیندے پَسے ہتھیں کوں نچندے
اساں انہاں پُگلیاں اندر روز تماشا لیندے

پہوں پُراٹے پُل اساڈے وسر اساکوں ویندے
مُتھے کوں کھنیدے پَسے کنیں کوں کھڑکیندے

حاکم ساڈیاں وستیاں باہروں اوہ بندہ ہے، جیڑھا
ساڈی لکڑ، ساڈا پاٹی، ساکوں کھڑ وچیندے

اَکھیں ساڈیاں آپ ڈُسیسن کیں ڈُرائے ساکوں
ایہہ جو تساں بھو ساڈے دی فوٹو چھکی ویندے

دور اساڈیاں پُکریاں رفعت جنگل وچ ویاںیاں
اساں لپٹے پُھل پُکریاں دے موٹدھیاں تے پئے چیندے

رزق اوہو تاں تن کوں لگدا جینکوں دُعا کرتے
چاول اٹھکر نواں آیا کیوں کر بُرا اکھیہ جسے

وڈیاں عمراں دی ہک تیکوں رمز ڈسانواں دِلڑی
نکا نکا کم جہاں دا حُب دے نال کرتے

باغ بغوچیاں، پگلیاں کوچیاں لُٹھ مچاون اہٹی
ہتھ اولڑے پال اساڈے کتھاں گھن ٹرتے

جیندے وچ ہک نیلا سَنہڑ پیا ہمیشاں کھیڈے
جیندے وچ ہک جنگل ہووے کوئی کتاب بنیجے

ساکوں اپٹے رووٹ کیتے جاہ لُٹیندی رفعت
انہاں ڈینہاں راتاں اندر کتھاں پہہ روتے

آئے شور زمینیں وچوں نوں نرؤے تھیندے
اساں اچٹی مٹی وچوں لوٹ بیٹندے آئے

مٹاں کڈا ہیں گھن ہی چلن بگلی تہاڈی ساکوں
اساں اپٹے پیریں اُتے میندھیاں لیندے آئے

بادھی تاں بک کرخانہ ہنجاں لوٹ چھکھن دا
ملاں، قاضی، حاکم ساکوں تہوں رویندے آئے

ہن جو تھو ہے بہہ چٹوں تاں پیر نی باقی بچدا
تھو ہیاں دی گئی کالھ نہ آہی پیر بچیندے آئے

ایں دنیا وچ کلہیاں ساکوں ڈر لگدا ہا رفعت
اساں اپٹے چار پھیروں وٹ رہیندے آئے

کٹھا ساکوں کرڻ کیتے وَل وَل رات بٹیندا
بتیاں پال رکھیندا اوہ تاں پُوہے کھول کھڑیندا

نِت تسلیاں ڈیندے ساکوں وَلدا رَل پاہوڻ دیاں
ساویاں ساویاں ٹنگلیاں تے اوہ نِت گلاب بٹیندا

یا تاں ساکوں آپ سکھا توں جیڑھی دھن وچیندیں
یا وَت ساڈیاں بگلیاں وچوں نگھ نہ مُرل وچیندا

نِکے لا دے بھو اساڈے لہہ ویندے ہن سارے
پیو ساکوں کھلواوڻ کیتے اتجھے مُنہ بٹیندا

دیہہ اوہ ساڈے پیوڈاڈے کوں آہدے رہ بگن رفعت
ہُن جو قصہ پڑھیا پیسے قصہ پیا آلونیندا

کہیں ویلے وی پتر تہاڈا مل اساکوں پوسی
رتے رتے چھکڑیاں والی ڈاک گزردی پئی ہے

کہیں ویلے آسمان وی لگدا مادے ڈھڈ دے وانگوں
ما اچٹی دے ڈھڈ دے وچ ہے دنیا کتھ کر جئی ہے

ایہہ دنیا کوئی چپ چیتی ایں رستے توں لکھی
ایہہ تال اینویں جنج چڑھاتے ڈھول وجیندی گئی ہے

اینویں تال نہیں رت اسڈے نیڑوں تھی کے لکھی
تیڈے رنگے کپڑے پاتن تیڈی خشبو لئی ہے

بھانویں تماشا ڈیکھن والے نہیں پئے ڈیدھے راتیں
نیلے وڈے تمبو وچوں بھاہ نکلدی پئی ہے

رَتیاں رتیاں تلیاں اوندیاں ٹھڈیاں ٹھڈیاں رہون
ساویاں ساویاں کیاریاں گھادیاں تہوں رکھوائیاں ویندن

خوش رہون ایہہ پڑیاں ساڈیاں خوش رہون جل پریاں
ایہے جھیلاں ساویاں نیلیاں تہوں رنگوائیاں ویندن

دوزخ دیاں سبھ گالھیں تیڈیاں سچیاں ہوسن مولا
آوٹ والیاں کیتے جاہیں ایں بٹوائیاں ویندن

ہک ڈوجھے دے پاروں ہے پیا جو وی جیوٹی ہے پیا
اڈیاں چُنیاں چولیاں ساریاں تہوں رنگوائیاں ویندن

چڑیاں وی تاں آباہندیاں ہن کاں لالیاں وی رفعت
ایہے روٹیاں ویلے سیتی تہوں پکوائیاں ویندن

چینی دی بک تھالی اُتے باغ قدیمی طرزوں
وچ اسماں وی کھڑے تہاکوں سڈ مریندے ہاسے

ہتھہ اسٹاڈے، ساڈاڈے توں وی اکاں اُردے پئے ہن
چکھوں چکھوں طرف تہاڈے لڈدے ویندے ہاسے

ہاتھی وانگوں چڑھدی پئی ہئی بدلی کالی کالی
نکی نکی پھل پھلو اڑی پئے لکیندے ہاسے

بتی تاں بک ہلدی پئی ہئی ساڈاڈے توں وی پہلے
اساں تاں بس کہیں کہیں ویلے لاٹ ودھیندے ہاسے

ہئے بک پاسوں تکر اتھی کے آوٹاں پئے گئے رفعت
ایں پاسوں تاں ہولے ہولے مکدے ویندے ہاسے

میں اہج اچھیاں قبراں اُتے مدتاں بعد کھڑوتاں
کاگت دے وچ کھیلوں گھدی منگر دے وچ پاٹی

دنیا دی ایں ودھدی آندی بھیر وچالے آکھو
ہک ڈوجھے کوں ولدا ڈیکھن اُنت خوشی ہے ساڈی

وسدے مینہ وچ ٹوریا ہے شبیر حسن اختر کوں
ايندے سر تے تاٹیں مولا اچھنی نیلی چھتری

اُساں اینویں قصے دے کہیں ادھ وچ آگئے ہاسے
پہوں کہاٹی ایں پاسوں وی اوں پاسوں وی رہندی

روز ڈہاڑے یاداں اوندیاں ودھدیاں آندياں رفعت
ایہا بغوچی کھجیاں والی بچے ویندی چٹدی

ایہہ دنیا تاں اینویں کڈو کٹی مک مکا گئی ہوندی
ایہہ تاں لوکی ہک ڈوجھے دا مکھڑا سا بھی پئے ہن

ہک راتیں وت پیو نے میکوں کول پہاتے آکھیا
ڈو ڈو چندر نظر دن بیٹا، اکھیں بیٹیاں آگن

پہوں ڈیہہاں توں ڈاک اساڈی اڑکتھاہیں گئی ہے
جاں وی پتر تہاڈے ملسن ڈھگ سارے کوئی ملسن

پہوں قدیمی شہریں دی این من پنگھردی رت وچ
یا تاں اولیا ڈس کھڑدے ہن یا وت شاعر چمدن

نکا نکا گالہا ہووٹ کوئی عجب نی رفعت
انہاں جے کر گلیاں دے وچ پال اساڈے چمدن

ایہہ جو حاکم تکھے تکھے چچھاں بھجے پئے ہن
تھی سگدے جو لوکی سارے کٹھے تھی گئے ہوون

مد گزر گئی چور اساڈی وتی وچ نی آئے
ساڈی غربت یاوت اوہے پڈھڑے تھی گئے ہوون

بھوں پرائیاں پوتھیاں دیاں وی اپٹیاں رتاں ہوندن
متاں زرد قدیمی اکھر ساوے تھی گئے ہوون

تھی سگدے جو بھاندی ہووے انہاں کوں شیرتٹی
تھی سگدے جو لوٹے چاول مٹھے تھی گئے ہوون

تھی سگدے آسمان کتھاہیں بھر دا ہووے رفعت
ایہے نکڑے نکڑے بھورے لٹھے تھی گئے ہوون

تیڈی شادی دے وچ بتیاں کٹھیاں تھی کر آیاں
ڈکھ ڈکھ کے بتیاں راتیں دول دماے وچ گئے

جمدیاں لا دی بگھ کھڑی ہئی انہاں میویاں اندر
خلق خدا دے کم لگے تاں آپے میوے رچ گئے

جمدیاں لا دی تریہہ کھڑی ہئی انہاں پاٹیاں اندر
خلق خدا جو پاٹی پیتا خود پاٹی وی رچ گئے

سح ٹنڈ دی سک کھڑی ہئی انہاں کپڑیاں اندر
خلق خدا جو کپڑے پاتے خود کپڑے وچ سح گئے

اساں راتیں وڈکیاں رتے نچدے ریہہ گئے رفعت
چکھوں جھگے کوٹھے ساڈے ہاتھی بٹن کے بھچ گئے

کون محبت وچوں تیڈی ڈیکھے باہر کھرتے
ہرن دلیں دے تھئے سیاٹے ایہا لوٹک چرتے

ساکوں اپنے اڈٹے گھوڑے کھولن ڈے تو دڑی
ڈیکھتاں سہی ہن پُج گئی ہے لام اساڈے درتے

پیر اساڈے پاٹیاں اُتے تڑدے ریہہ ویندے ہن
ساری اٹکل بھل بگیو سے ہک ڈینہ بیڑی گھرتے

نکے نکے پھل کتھاہیں پتراں پچھوں ہن پئے
کچھ ڈھاڑیاں بعد ڈکھاہے سامنے آسن بگرتے

ہتھ اساڈے چور دھراں دے کتھ لکاؤں رفعت
نال انہاں کوں گھن تڑدے پیں اپنے اوڈھر کرتے

بگلی تہاڑی، لوک تہاڑا، کھڑا تسلیاں ڈینداں
جیڑھا کم ہئی آپ تہاڑا اوہو کھڑا کرینداں

آن باہنداں وت باغ تہاڑے دل اکھیں وچ گھن کے
بلبل دے وت جاگن کولوں پہلے پھل بٹینداں

ہک ڈینہ میکوں شہر پراٹے سڈتے آکھیا بابا
جے گئی درزی جاٹدا ہوویں کپڑے وت سیوینداں

دنیا تاں کہیں ڈکھ اپنے توں نہیں پی سر پٹیندی
شام تھی ہے ہک ہک کندھی ڈیوے ودا پلینداں

لوک ہزاراں آندا پیا ہے مکھ بچئی دا ڈیکھن
روٹی ودا پلینداں رفعت پاٹی ودا بھرینداں

نویں نویں لوں اساڈے مکھ تے لاہندی پئی ہئی
عجب ندی ہک ٹھاٹھاں ڈیندی سامٹے واہندی پئی ہئی

کیا آکھوں جو بیڑی دے وچ کون پیا ہا آندا
اَساں تاں بس ایہو ڈٹھا، بیڑی آندی پئی ہئی

اساں اُتھا ہوں اُٹھ لڈیندے وگے ویندے ہاسے
نال اُتھاہیں ٹنگلی تے ہک لالی لاہندی پئی ہئی

بندے بندے جہڈیاں بتیاں اگوں اگوں راتیں
چکھوں چکھوں جنج کہیں دی پگلیاں لاہندی پئی ہئی

ساڈے اُتے پالیں ساڈیں چھاں کیتی ہے رفعت
ایں دنیا کوں سمجھ اساڈی گالھ نہ آندی پئی ہئی

گھر ساڈے دے اندر آکھو چڑیاں دا ہک گھر ہئی
نہ کوئی ساکوں ڈر ہوندا ہا، نہ انہاں کوں ڈر ہئی

رَبّ اساکوں ملے کیتے گھر اساڈے آیا
بھلا تھیا جو کجھ ڈینہ پہلے پیو رنگوایا گھر ہئی

اساں اپٹے پیو دے رتے میلہ ڈیکھن نکھتے
میلے دے وچ گم تھی ویسوں ساکوں کہیں خبر ہئی

اساں کیڑھے جنگل وچوں لنگھے ویندے ہاسے
نیل فلک تاں رہ ساڈی وچ چاں پکھی دا پر ہئی

اساں ایہا گالھ کڈو کٹی چاڈے ہاسے رفعت
جینکوں تھساں مکھ پئے آہدو ہرناں دا ہک گھر ہئی

خود گُوٹھیں وچ لُوٹ بٹاوٹاں جُرم ودھیرا تھی گئے
گھر اپٹے وچ لُوٹ اساڈا ولدا کٹھا تھی گئے

ہک ڈینہ تینڈا وقت ملسن دا پھل کون ڈسیا ہاسے
اچ تینں ول ول کھرتے آہدے اوہو ویلا تھی گئے

رَب اساڈا ہوں ہی سوہٹا مُنڈھ قدیموں ہی پیا
پر اساڈے ویلے وچ ایہہ پیا وی سوہٹا تھی گئے

اوندے گھر تینں چُ گئے نینں پہلے کولوں جلدی
ڈینہاں دے بگڑگاڈے والا پھیتا وڈا تھی گئے

چن کون پورا کرٹ دے کم لگے ہوئے ہیں رفعت
چوڈی کون وت خوش تھی ہاہندوں کم سجایا تھی گئے

حاکم دیاں تلواراں ساریاں اپٹیاں پوتھیاں وچوں
اُپٹے پھڑھتھیں نال اسان کٹھیاں کر بُھکانیاں

بھوپیاں آپ اُکا گھدا ہے اُپٹے کول اساکوں
نت شُکھیدے پئے ہن پاٹی تھیندیاں پن پڑھانیاں

تیڈے گوٹھ بزاردیاں اکھیں آپ ڈسیندیاں پیاں ہن
کچھ ڈسینواراں پہلے اتھاں ڈاڈھیاں بارشاں آئیاں

کوسا کوسا ڈدھ پلایا راتیں اپٹے وڈکیاں
دُھریں آپ وچھا کے ڈتیاں سَوڑیں آپ پوانیاں

بندراں کول وی نکلیاں نکلیاں سوئیاں ہوندن رفعت
بندہ کھڑا تھی ویندا ہے نال انہاں تڑپانیاں

جلدی کر بھلا جلدی دِلڑی ٹلڑی چن دی لا ڈے
پوہیاں اُتے سڈ کریندی رات کھڑی ہے باہروں

پُنوں تاں مکران گیا ہے وَت نی واپس ولیا
اَچ تیں اُٹھ گولیندے وَدن اچٹی سسی ما کوں

اساں اُپٹے گھریں وِچ کئی کلہے رہندے پئے ہیں
نال اساڈے تھیں پئے رہندن نال اساڈیاں کھٹوں

اساں اتجھے قصے دی ہک گھوہی چاڈے پیسے
پو کے دے وِچ چندر وی آندے جیکر پاٹی چھکوں

موٹا موٹا رنگ لگا تے جگپ اُپٹے کوں رفعت
نال اسا کوں ٹور ڈتوسی نازک کم کران کوں

اساں تاں سُم وی ویندے ہا سے ایہہ نہ سُمدی ہئی پئی
ساری رات رُڑدی ایہا دل ٹیہری ہئی پئی

جھگی باہروں تُو ریاں لگیاں بھنڈیاں لگیاں ہو یاں
اندر کون فقیر ہئی جیندی ایہہ سبھ راہی ہئی پئی

وَت اساں اوں نائک دے وِچ عمر گزار ڈتو سے
پورا کھیڈ تماشا ہئی پیا، روٹی مانی ہئی پئی

ایں نقشے وِچ واہندے پئے ہن نیلے نیلے پاٹی
ایں کاگت تے رنگ رنگ دی چھی تَر دی ہئی پئی

دنیا تاں بہوں تکلڑی تھی کے سامنے آئی ہے رفعت
نکے لا جو ڈٹھا ہا سے بہوں نماٹی ہئی پئی

پہوں گھاٹے وَت نیلے نیلے مرتبان پئے لاہندے
دھمی تھئی وَت گھل گئی ہے نیل آسمان دی بندر

کتھ یونانوں لشکر گھن تے ملک اساڈے آیوں
موت تیڈی دا ڈُکھ تھیا ہے ساکوں پہوں سکندر

اساں وی ایں پڑچھے اُتے اُڈیے ویندے پسے
نال اساڈے اُڈیے ویندن آپ مسیتاں مندر

وَت ہوائیں لڈی ویندن پھٹڑ جہی بک بدلی
وَت یونانی چاتی ویندن اپٹا شاہ سکندر

رَب اپٹے کوں کتھوں گھن اُڑیے میں رفعت
جیڑھے ڈینہ دا رہوٹ کیتس آپ دلیں دے اندر

چندر نہیں جو ہولے ہولے آپے گھٹدا ویسی
ہک پھیریں ہس ڈکھ آپٹے کول پورا تھیون ڈیوو

جے پرنیوے لنگھ وی آئی دُعا کریسی بہہ کے
ایڈا اُچا دول وچا تے مونجھ بھچندے کیوں ہو

نال ہوا دے ہنڈا کیتے والیاں پاوو کنیں
ایں بھوئیں تے رہون کیتے پیریں میندھیاں لاوو

جے چاہندے ہوموت تہاڈی ڈاڈی تیں نہ پچے
رنگے کپڑے پاوو ہالو، ویرھے شور مچاوو

ڈیکھو کُوہن والیاں دا تُساں آپ تماشا رفعت
تلواراں دیاں مُٹھاں تے ایہہ نقش نگاریاں ڈیکھو

کہیں زمانے بگلی تہاڈی کٹھے آئے ہاسے
ساڈے وانگوں آپ فلک دی چٹی ڈاڑھی تھی بگنی

پک ڈینہہ کلھے ٹریے ہاسے مکھ تہاڈا ڈیکھن
اکیں دے بگڑگاڈے تے وت خلقت کٹھی تھی بگنی

بک جہان عجائب والا ایہہ مرچاں دا کیارا
ایہہ خدائی ساوی ساوی، رتی رتی تھی بگنی

ایہہ چیزاں وی ساڈی اچٹی بولی وچ پلیندن
جیویں گھر وچ نکا تھی بگیا، جیویں چکی تھی بگنی

دنیا ولدی اکھ بٹواتے بیٹھی ہوئی اے رفعت
آساں ایہو چاٹیا ہاسے اندھی موڑی تھی بگنی

ہٹی وچ اے شیں کتھاہیں مچھاں لاتھیاں پیاں ہن
ساریاں پنڈوں پھول پھال تے مکھ اے چٹیا پیسے

قصے وچ قصولیاں ساکوں مار ڈتا ہئی رفعت
آساں پولیاں ولدا اپٹا جیون وٹیا پیسے

o

کوئی ڈیکھے تاں کئی ڈینہاں توں بدل کھڑن بدھے
در بچن دے ڈاڈھا ان کر شور کیتا ہئی مینہاں

کوئی ڈیکھے تاں رتی ساوی ریڑھی قلفیاں والی
کولوں ساڈے لنگھدی پئی ہے چٹھ ہاڑ دے ڈینہاں

o

رَب اپٹے دی فوٹو چھک پٹوئے رکھی ودوں
جھتاں وی کہیں روکیا ساکوں ایہا ڈکھائی پیسے

کہیں کہیں ویلے ڈسٹ کیتے ایہو آندے پیسے
اساں وی شہر تہاڈے اندر کہیں جا راہندے پیسے

چار چھیر دی خلق اگوں ایں وڈے نیلے تاٹا اچ
اساں وی کہیں رستی اُتے ٹرٹاں چاہندے پیسے

ساوے رتے رنگیں سیتی منہ رنگوا تے اپٹا
اُچیاں جھکیاں پوڑیاں تے پے چڑھدے لاہندے پیسے

آپے پتہ لگ وںجٹا ہے، جوکر کیڑھے کم دے
اساں تیکوں سرکس ڈیدھا ڈیکھن چاہندے پیسے

دنیا ساکوں ڈیکھ ڈیکھ تے کھل کھل پوندی رفعت
سرکس دی کہیں لاری وچوں منہ کڈھ پاہندے پیسے

مگھ کہیں دا ایڈا نیڑے آ گیا ہئی اساڈے
نہ تاں ہوٹھ نظر دے ہن نہ اکھ نظر دی پئی ہئی

دھمی نال ای بھنیا پیا ہا، نیل کنٹھ دا آناں
کتھ سفیدی پئی ہئی ایندی کتھ کر زردی پئی ہئی

دیگر نال ای کھنیا پیا ہا بجلی دا کرخانہ
اگوں بہوں اندھاری آکھو رات نظر دی پئی ہئی

نکیاں نکلیاں گلھیں ساڈیاں جاہ بیٹندیاں پیاں ہن
بہوں پراٹے ایٹھے اندر کنگ نسر دی پئی ہئی

یار اساڈا آندا پیا ہا بانہہ لڈیندا رفعت
ڈکھ ڈکھ تے دڑی ساڈی ڈاڈھی ٹھردی پئی ہئی

لوکاں چچھوں لوک ہزاراں گلایاں چچھوں گلایاں
بہوں وڈی ہک سیل کرٹ کوں پھل کیاروں نکھتے

ساکوں ایڈا رووٹ دا ڈا کتھ کر آندا ہئی پیا
ایڈی تکھی بارش دے وچ تیڈے پاروں نکھتے

اساں تاں بس ڈیدھے رہ گئے، نال محبت دنیا
ایہو سارا مکھ پری دا ایں نظاروں نکھتے

بندے بندے جپڈیاں گھڑیاں، جنگ چھڑی ورت اتھال
اساں تاں کہیں چنگے ویلے گھڑی بزاروں نکھتے

ایہہ دنیا تاں شادی رفعت گھوٹ مظفر دی ہے
اساں تاں بس جانجی اوندے گوٹھ بزاروں نکھتے

جے گئی ڈیکھن والا ہووے کیا کیا بٹیا بیٹھاں
پکھی بٹیا، مچھی بٹیا، دریا بٹیا بیٹھاں

ذال میڈی پئی کھلدی میں تے پال پلوٹڑے کھلدے
ویڑھے دے وچ مچھاں لا کے راجا بٹیا بیٹھاں

پوہ ماہہ دی دُھپ اچ اپٹے کھنب کھنیدا ہويا
اینویں لگدے دھمی نال ای لٹھا بٹیا بیٹھاں

آپ تہاکوں ہک ہک چنڈھوں کٹھا کیتا ہیہی
کھٹ وچھاتے ادھ وچ اچٹی ویڑھا بٹیا بیٹھاں

ہولے ہولے چُچ گُجو سے مِتراں تاٹیں رفعت
پیو اپٹا اچ بٹیا بیٹھاں ڈاڈا بٹیا بیٹھاں

کہیں نہ ساڈے سر دے وچوں سوئی برہادی کڈھی
اوہ تاں ساکوں ہرٹ بٹاتے جنگل چھوڑ گیا ہے

خلق خدا کوں دوکھا آکھو ڈتا نہیں وچ سگدا
ایہہ تاں آپے چٹن گھندی ہے بندے اُپٹی حُب دے

اساں آکھو ماس کڈاپیں نال خوشی نی کھادا
اینویں ہک اُپٹی من وچ تردی ریہہ ویندی ہے

لوک اساڈا دھیئاں اُپٹیاں کتھ پریندا ہئی پیا
جے تاٹیں نہ ڈیکھ گھنے ہا وٹن گھاٹا وچ ویرھے

آبا کر سڈیندے پیسے، ہال اُپٹیاں کوں رفعت
ایہو ساڈا جیوٹن شالا وھندا وگدا رہوے

اُنت انہاں کوں مار چکھو نہاں لڈ ویندے ہو سائیں
جیندے جی تاں لوکی ناہیں ونج بہشتیں وڑدے

ماواں ڈدھ چھڑاتے ساکوں وڈا کر ڈیندیاں ہن
اساں گئی بڈھپے دے ونج ونج کے وڈے تھیندے

پک عمراں دی بارش چچھوں، مٹی وچوں ایہو
نیل آسمانی رنگیں والا مٹکا لدھا پیسے

عشق اساڈے قد برابر موت اساں توں چھوٹی
ساڈے قد برابر تھیوے نال اساڈے ہنڈے

ایہا بھاتاں بھوئیں اپنی تے اساں بکھائی رفعت
وَت فرشتے پھکری بھر گئے، نیل آسمانیں کیتے

بھانویں جیڑھا قصہ وی تو بہہ سٹوایا ہووے
نہیں اساکوں اینویں لگدا باہروں آیا ہووے

ایہہ آساں وی چاٹدے ہیں تساں نال سپہ دے آئے
پر تساں جو وڈکا اپٹا اتھ دفنایا ہووے

ایہہ آساں وی چاٹدے ہیں تساں نال شہاں دے آئے
پر تہاڈا پال جو ساڈا اچ ہمسایا ہووے

اساں تہاڈے کیتے دلوں آدر رکھدے پیسے
تساں بھانویں ساڈے بارے جو فرمایا ہووے

ایہہ کھجیاں تاں اپٹیاں وانگوں چا پدن ساکوں رفعت
نہیں لگدا جو گئی بیگانا باہروں آیا ہووے

اَساں تاں کہیں رستے دے وچ کٹھے تھی ویندے ہیں
نہ جو تھیووں، قصے دے وچ کٹھے تھی ویندے ہیں

وَنچو تہا کوں آل اولادوں ڈھگپ خوشیاں دے ڈھکن
اَساں تہا ڈے جاگے دے وچ کٹھے تھی ویندے ہیں

وَنچو تہا کوں پرنیوے دا موسم راس پیا آوے
اَساں تہا ڈے پرنے دے وچ کٹھے تھی ویندے ہیں

وَنچو تہا ڈیاں دھیریں دے میاں سوہنے لیکھ پئے ہوون
اَساں ہر مُکلاوے دے وچ کٹھے تھی ویندے ہیں

موت اسا ڈے کولوں تھی کے لنگھ ویندی ہے رفعت
اساں تہا ڈے میلے دے وچ کٹھے تھی ویندے ہیں

ایں پھیریں اوہ سڈ ماریا ہے میلہ لاوٹ والے
گھر اپٹے توں نچدے ٹر پن جھمر پاوٹ والے

ایڈیاں دور دیاں وستیاں دے وچ ایڈیاں سوہٹیاں اکھیں
رہ ساڈی وچ روشن کیتیاں آپ بٹاوٹ والے

نئی جہی ہک کچ دی ٹلڑی اینویں راہیں کبھی
جینویں نیل فلک چکایا خود چکاوٹ والے

ایڈیاں شور زیناں دے وچ ایڈے رنگے کپڑے
ہر جا گوٹھ و سا ڈ کھلایا گوٹھ و ساوٹ والے

اساں کڈاہیں گکٹ گکٹ روٹی نہیں پکائی رفعت
جیون روٹیاں کھاوٹ والے، آپ پکاوٹ والے

باغ بچے، گلگیاں کوچے، بہوں خوش آئے اساکوں
نکا نکا ڈیکھن جگ دا سائیاں سے اساکوں

اساں تہاڈی گلھ سٹی تاں بہہ اُتھاہیں گیو سے
ڈھگ سارے اس جگ جہان اچ کم ہن پئے اساکوں

ایڈی سوہٹی دنیا دے وچ جلدی نہ کر ڈی
ہولے ہولے ڈیکھن ڈے توں ہک ہک شے اساکوں

ڈُکھ اپٹا وت پھیتے لا کے گاڈی کیتا پیسے
بہوں ساریاں اتھ گاہیں اُتے ڈُکھ تاں تھئے اساکوں

بہوں اُپا ہلے ہوندے ہا سے بہوں بے چین اکھی جے
پر تہاڈے نال جو رفعت کم گیا پئے اساکوں

اساں تاں پُونگا چُٹن چُٹن وِلدا پاٹیاں سَنٹن آئے
باقی اتھ کر مچھی کہیں دی دَرّا کہیں دا ہئی پیا

اساں تماشا ڈیکھن والے جُو بیٹھوسے راتیں
نہ تاں تمبو کہیں دے ہن پئے تھرّا کہیں دا ہئی پیا

ایہہ تاں تیڈی ڈھاک سَوّوں ہر شے پگنڈھی گئی ہے
نہ تاں پاٹی کہیں دا آکھو گھرّا کہیں دا ہئی پیا

این نارنگی اندر: ۸۱

جے کر کہیں ہنالے دے وچ یاد کتو ہے ساکوں
ایہو ساڈا بیت تہاکوں پکھیاں کھڑ جھلیسی

انویہہ سو اٹھتالیہہ وچ ڈوایا ڈھکیا ریہا
ٹوپی آہدن چوری کیتس ہک سپاہی والی

گھروی تاں محبوباں وانگوں ڈاڈھے چانجے ہوندن
انہاں کوں وی سُرخی لاوٹی میندھی لاوٹی پوندی

ہک ڈینہ آپ ڈوایا ساکوں کھل تے آکھٹی لکپیا
بندہ تاں میں سوہٹاں پر نی آندی فوٹو سوہٹی

جنگل دے ہر واک دی رفعت ایہا دُعا سٹو سے
ساڈے وچوں نہ کر مولا حاکم والی گُرسی

راتیں ٹیشن تے سپاہی سٹا ہک ڈٹھوسے
وت سرکاری ٹوپے اوندی چاتی نال بگیوسے

ڈاڈھی وت انگریزیں آکھو گاڈی چالو کیتی
اساں وی بن ٹکٹوں گھروں ان ملتان پچوسے

سن چھتری وچ ٹیلی فون دیاں تاراں پوندیاں پیاں ہن
وت تراماں چوری کرتے میلہ ان ڈٹھوسے

جرم پہوں وت کہیں سرکاری بندے نال کھڑاواٹ
کئی مہینے بندی خانے ڈھکے رہ بگیوسے

پرچے راج انگریزی والے کٹے پئے ہن رفعت
وستی دے وچ لتھیاں پیاں ہن پلساں آپ ڈٹھوسے

کیڑھے پاروں لوکی اپٹے پوہے واپس نیون
جندرے مارٹن والے آکھو جندرے واپس نیون

کیوں پُراٹے خلق خدا دے رستے بند کریجن
فوجاں اُپٹے چڑھدے آندے بنگلے واپس نیون

آترے جھاترے سوم سَمورے درد پُراٹا مُکے
کال کلنگیاں رندے شندے ڈُندے واپس نیون

مینہ مُندر تیجے، ڈینہہ مُندر تیجے، کالا گھوڑا مُندروں
وات اندھاری کاری باری پھنڈے واپس نیون

اَساں رفعت عربیں دا پہوں آدر رکھدے پسے
ساڈے گُوٹھ بزاروں اُپٹے گھوڑے واپس نیون

چار ڈہاڑے ساکوں ڈے چا میاں فقیراے باندر
آساں ایندے اگوں اگوں نچٹاں چاہندے پیسے

جیڑھیاں گلایاں نئے ڈٹھیاں ساریاں ڈٹھیاں ہویاں
جیڑھے لوکی نئے ملے سارے سوہے ساڈے

ساریاں گلایاں پکی جاویں کٹھیاں تھیاں پیٹھیاں
چوک تہاڈیاں تانگھاں اندر بتیاں ہالی بیٹھے

اساں وی اتھاں جادو سکھن آئے کڈاہیں ہاسے
لمبیاں لمبیاں پچھیاں والے پکھی بیٹھے

موت کھوہ دے باہروں رفعت لیڈی پارٹ اساڈا
نیلے تمبو والیاں کول اہج بھاوے یا نہ بھاوے

کینویں تاں نارنگیاں وانگوں لُڈیے کھڑے پسے
تیکوں ڈیکھن والی رت وچ کئی اساکوں ڈیکھے

ہک ڈینہہ لکر جھانبا گھن تے تچھوں ساڈے پئے گیا
اساں جو وعدہ کرتے وی نہ ونج سچن کوں ملے

پیر اساڈے بہوں اُپا ہلے تے اساں اسلیٹی
طرف تَساڈے ویندے پئے پئے ڈاڈھے ڈھلک ڈھلک تے

کینویں شور زمینیں وچوں خلقت اُٹھدی آکھو
رنگ رنگ دے تمبو لاوٹن میلے لاوٹن کیتے

دھمی نال جو بھا لگی ہے نیلے تمبو رفعت
رَب اپٹے کوں گھن ایو سے خیر مہر دا بھوئیں تے

کُل مِتراں کوں کٹھا کیتا نوں کمیں کاریں
بُگی بُگی وچ بگنڈھیاں پَسے شِیاں تڑٹیاں بھنیاں

لتھیاں گچیاں بَول بَول تے ولدیاں مونڈھیاں دھریاں
جوڑ جوڑ تے کٹھیاں کیتیاں پاڑیاں ہوياں پَنیاں

کانوین کھادے ماس سنبھالے اَکھیں وَلدیاں ٹکیاں
ہولے ہولے پدھیاں پَسے وَت دِلیں دیاں پَنیاں

وَ ت پھکریاں توں تھان بٹائے موئے کنٹھ جوئے
ہولے ہولے جاری کیتیاں وَلدیاں روحاں کھنیاں

اَساں اُپٹیاں جنگاں رفعت وَلدیاں لڑدے پئے ہیں
پگئے زمانے والیاں آکھو نَسے لکھتاں مَنیاں

ساکوں کوئی سڈیندا پیا ہا اُچے بہوں اَلا وِچ
ساری عُمر اں دُرکدیاں ہویاں پنہدھ کتوسے اُپٹا

تیڈا ویلا ڈسٹن والی گھڑی پدھوسے اچٹی
تیڈے پاسے وِجٹن والا راہ لدھوسے اُپٹا

یکے تیڈے وِٹن رہائے اچٹی جھانگی اندر
یکیاں تیڈیاں بگلیاں رکھ تے شہر پدھوسے اُپٹا

ہولے ہولے ہولے ہولے ہویا واپس ویندا پیا ہا
سِنما دیاں سکریناں اُتے رَٹ ڈٹھوسے اُپٹا

رَٹ گھسواتے وِڈے ہاسے کئی صدیاں توں رفعت
وَت اکویہویں صدی وِچ رَٹ نال کتوسے اُپٹا

آئے پیسے عشاقیں دے ڈیہنہ بدلاوڻ کیتے
تھل مارو وچ گھا لواوڻ پھل رهاوڻ کیتے

حاکم دی بندوق چلاوڻ نِسے اتھ کر آئے
رَب اسا کوں بہتھ ڈتے ہن نَز وچاوڻ کیتے

میلیاں دی رت ہک ڈوجوڑے ودھ سیواوٹے پوندن
وڈکے وی تاں آ ویندے ہن روپ ٹھہراوڻ کیتے

ملاں ہک مشین پراٹی حاکم آپ بٹائی
ہگی ہگی وچ لوکیں تاٹیں ڈر پچاوڻ کیتے

پہلے وڈکیاں ہگڑ دے چاول کھڑ وٹڈائے رفعت
وَت اسا کوں چٹن گھدونے بیت بٹاوڻ کیتے

سُن ادا امرود اساڈے کلھے دل دا قصہ
تیڈا وٹ سلامت تیڈے دل ہزاراں جیون

انہاں پڈھڑے شہریں سیتی کون گزارا کرے
جیڑھے گھن ہزار ورہیں دا قصہ بیٹھے ہوون

ہک ترمیت ہے آپ اتھاہیں جیندے ہووٹ سانگے
گھگھیاں دے آلا آندے ہن ککراں تے پھل لگدن

اینویں نیلیاں ساہاں سیتی نہیں زیارت بڈی
لُوں لُوں دے وچ لٹھے و سن وت خنکاہیں بڈن

لالیناں نال وی اہ تیں کوئی بھڑیا ہے رفعت
بھانویں فرنگی گھن آون یا نال فرانسیاں لہون

اساں بھانویں دیر دیر تیں سٹے رہ ویندے ہیں
وَل وی ایہا دھمی ساکوں چھمک مریندی ناہیں

ایں سانگے وی چن پگلیاں وچ بہوں جھکا لہہ آندا
کہیں کہیں ویلے رُس پاہندی ہے رات پلیندی ناہیں

اُوہ تاں لعل قیامت والے سُرخیاں نال لگیندی
کہیں کہیں ویلے بھل ویندی ہے سُرخ لییدی ناہیں

ہتھ تے گھڑیاں پدھڑا پے ڈینہہ ہزاراں جاہ دیاں
بئی کہیں جاہ تے ویلے کوں پر دل منیندی ناہیں

سبھ توں وڈی صوفی تاں وِت دنیا ہے پئی رفعت
ہر پک شے دے اندر جیڑھی رُب پگولیندی ناہیں

بھانویں رات تماشے دے وچ حاکم بٹی بھوسے
دھمی وِت تماشہ مگیا پچے آپ تھیوسے

سبھ دی رات گزردی پی ہی ساڈی وی گزر گئی
دھمی خلقت ہنجوں پونجھے اساں وی کھل پیوسے

چورتاں بھانویں تھی سگدوں توال کڈی نہ تھیووں
اساں اپٹے نائک وچوں ایہا رمز لدھوسے

اوہ تحصیل ملاحظے نکھتا چڑھ جلوس دی بگھی
انجھا وِت ہک سانگ بھروسے حاکم پدھ ایوسے

لوکی جے وِت آدر ڈیندن بچ رکھیندن رفعت
ایں وِسوں دا پٹکا پدھیا وِسوں نال ہنڈوسے

دھمی ککڑ بانگ ڈتی تاں مُلک پری پُچھو سے
قصہ پڑھدیں پڑھدیں تھی بگنی وت سویر اساکوں

ڈو بے چینے سَنہڑ ساڈے اگوں اگوں بھجے
کول تہاڈے گھن آندے ہن ایہے پیر اساکوں

ایں کہانی وچوں لبھسی ٹھڈا مٹھا پاٹی
ایں قصے وچ آپ ڈپسن رتے پیر اساکوں

ہک وحدت وچ کیوں رلیجے نکلیاں نکلیاں شیں کوں
شیں دا اپٹا جلوہ ہے پیا چار چھیر اساکوں

پنج ہزار ورہیں دی نندروں جاگے ہسے رفعت
تھی سگدے جو گجھ نہ نظرے تھوڑی دیر اساکوں

اساں گواہی ڈیندے ہیں جو ترمیت پوری ہے پئی
آدم وانگوں حوا دا وی قصہ پورا ہے پیا

پئے زہاٹ کریندے پسے نال تہاڈے بہہ کے
پک گھٹ پاٹی پورا ہے پیا ڈھوڈا پورا ہے پیا

اپنے سکے دریا ولدے واہندے ڈیدھے پئے ہیں
ساڈے کول ایں وسوں والا نقشہ پورا ہے پیا

نال تہاڈے سنگت ساڈی پوری آندی پئی ہے
بیڑیاں ساڈیاں پوریاں ہن پیاں دریا پورا ہے پیا

اونگوں ڈیکھن دی سرشاری اتم تھی ہے رفعت
نہ تاں جگپ وچ رہوٹ دا وی نشہ پورا ہے پیا

ایسے پھل کنول دے جیڑھے دوروں پئے مُسکا وِن
ڈُکھن جیکر گھل پووے تاں نیڑے تھی سگدے ہِن

ایسے سپاہی مٹ ساڈی تے موئے جیڑھے لاتھن
جے گھریں دو ونچٹاں چاہون وِلدا جی سگدے ہِن

منگر جے کر واندہ ہے پیا کہیں حیرانی ہے پئی
ڈُدھ اپنے کوں کہیں ویلے وی منگر پی سگدے ہِن

کرے سکندر جے اتھاں وِت نہ آوٹ دا وعدہ
اوٹوں لگیے تیر اساڈے چچھاں تھی سگدے ہِن

کہیں کہیں جا ہوں پائی بھانویں چرج گیا ہے رفعت
ہنج کتھا ہوں وِل آون تاں اینکوں سی سگدے ہِن

رنگے رنگے ہتھ ہوا دے اینویں لڈ دے پے ہن
اُپٹے آپ کوں جھل نہ سگیم ہتھ ملاوٹ پاروں

ایہ جو انہاں ڈیہناں وچ وی خوش خوش ودے پے
اساں تہا کوں ڈٹھا ہو یا، ایہو سکھ اسا کوں

اساں جو رُیے بیٹھے ہاسے رُیے بیٹھے رہ گئے
کون آیا ہے جج کھڑا تے گھنن کیتے سا کوں

ایں پھیریں جو بچ پیو سے رنگے کپڑے پیسوں
ایں پھیریں جو ول ایو سے دھج بٹا تے ٹرسوں

اساں تاں رفعت لولی باجھوں سُم وی ویندے ہاسے
ما ساڈی کوں نندر نہ آندی لولی ڈتیاں باجھوں

مُنہ اُٹے کوں پکا کرتے بھڑدے پے پے تیں نال
اندروں بھانویں لکھ مٹولی ہاسا لیدے پے پے ہن

بٹھ تلواریں دا چکارا بٹھ کُلہ یاتوتی
بس قبیلیاں وچ تریمتیں بن چراغ چمکدن

سُنے سُساں فقیریں جھولی شاہیاں پا ڈیندے ہو
تہوں تہاڈی نگرہی کون فقیر اہج ڈردے پے پے ہن

تھی سگدے جو چندر اسان دِ رکھاٹیں گھڑیا ہووے
مکھی دان کوں مکھن اُٹے خود اڈا گئے ہوون

نت تسلیاں ڈیوٹیاں پوندن اتجھے ڈر بگن رفعت
خود اساڈے ما پیو ساکوں پالیں وانگوں لگدن

کہیں کہیں ویلے کھل دیاں ہو یاں اینویں ڈرو بندے ہیں
جینویں ہٹے اکھسی کوئی، پکڑو اینکوں چور اے

کیس فقیر اے بتیاں ساریاں کٹھیاں کیتیاں ہو سن
اوندے نیل آسماناں اُتے چندر بٹاؤن کیتے

ڈینہ تے رات دیاں پٹیاں جوتے وچوں چیتا گھرتے
ساکوں ساڈے خوابیں وچوں آن ڈریندا کون اے

اونویں تاں سبھ خیر مہر اے وستی دے وچ ساڈی
کہیں کہیں ویلے پس ہک شینہہ ہے بندے کھاؤن آندے

گدڑ راتیں اٹا منگدے سوڑ منگدے رفعت
ساریاں ڳالھیں بھل ویندا ہے جاں وت چن نظر تے

اپٹے سنویں لوکیں کوں پیا آپ تسلی ڈینداں
نکے نکے کم الہ دے وڈا آپ کرینداں

عاشق آندن گھن ویندے ہن دل پچھیاں وچ بھر کے
رنگ رنگ دے دل بیٹنداں، پپل تے لڑکینداں

تھل مارو وت کٹھا کرتے شہر بھنهور گھن آیم
سسی ہر دم جیوے ہووے بیٹھا ریت چھٹینداں

ہک ڈینہ میکوں شہر پرائے سڈ کے آکھیا بابا
جے میکوں توں گھن چلیں تاں عینک وت بٹوینداں

نکے نکے خانیاں اندر تھک وینداں تاں رفعت
بہوں وڈے ہک باغ اپٹے وچ سیلاں آن کرینداں

ایسے رسالے بیتاں والے آپے کھلدن روندن
وچ ہی بگلیاں، وچ ہی ٹلیاں، وچ ہی پھلیاں ہوندن

متر کہیں کوں چٹن گھندے ہن و لد عشق کرڻ کوں
بگل وچ ٹلیاں پدھٹیاں پوندن منگے پاوٹے پوندن

وچ ہی جن ہن، وچ ہی دیہہ ہن، وچ ہی پریاں ساریاں
ہر بندے دے آپٹے آپٹے سیفل نامے ہوندن

پہوں پراٹے قصے ساڈے پچ آساں تیں ویندن
آن تے تیل پھلیل کریندن مکھ اپنے کوں دھوندن

ایہہ اوہ آب حیاتی ہے جو سبھ کیتے ہے رفعت
کوئی ڈیکھے تاں بیت اساڈے پئے ابد تیں چوندن

بھانویں لکھ لکھ خود کوں ول وی پوپا پائیم
لنگھدی بگلی بزاریں وچوں ملن تہاکوں آئیم

نہیں لکائے ویندے آکھو ایہے لال یمن دے
اپنے ہوٹھ لکاوٹ کیتے ول ول سُرخنی لائیم

بھوں سوہٹیاں ہن راہواں ایہے بھوں سوہٹا ہے جیوٹ
تیڈے کیتے پندھ سہائیم، تیکوں دوست بٹائیم

میں کوئی انہاں ڈہنہاں دے وچ آپ دیوانی تھی آں
ٹلیاں وت جوڑ آئیاں ہن بگل اپنے وچ پائیم

ایہا تاں گل پونجی ہی پی کول اساڈے رفعت
مکھ تہاڈا ڈیکھن کیتے، مکھ اپٹا ڈکھلائی

ہک پھیریں جو تیڈے ہا جھوں ڈاڈھی دل گھہرایم
گا لھیں وچ لوایم اینکوں سارا شہر پھرایم

کندھی تے گھڑیاں ڈٹھومی گھوڑے وانگوں دُرکدا
ایں گھوڑے تے کاٹھی گھنتیم طرف تہاڈے آیم

بگلی بگلی وچ رنگ رنگ دیاں کھیڈاں ہال پئے کھیڈن
ادھ وچالوں لنگھسیم بھانویں مول نہ کھیڈ وچا ایم

پہلے میکوں تیڈے کوچے گھن بگنی ایہہ وڑی
وت میں اینکوں سیل کرایم، تھیٹر وچ ڈکھایم

ہک پھیریں تاں کاوڑ دے وچ کافر تھی بگیم رفعت
ساوِل وچ چڑی جو پولی وت ایمان گھن آیم

بھانویں میلے باہروں اُپٹے اُٹھ ہُشانتے گئے ہن
میلے وچ اُٹھوال تاں آکھو آپ سُنجاتے گئے ہن

اَہ توٹیں وی دُنیا اونویں رنگ جُویندی وڈی
جیویں جِج تہاڈی اندر کپڑے پاتے گئے ہن

بھانویں مکھ نظر دے نہ ہن جُھمر دی پھیری وچ
ساڈی اچٹی وتی دے ہن لوک سُنجاتے گئے ہن

اساں اُپٹے بیتاں کوں وت گنجی کیتا اچٹی
بہوں سارے اتھ پُوہیاں اُتے جندرے لاتے گئے ہن

اَساں رفعت اُوں رچھٹی دے سامنے آگئے ہاسے
جیں رچھٹی دے نویں نویں بچے چاتے گئے ہن

ہنٹاں انہاں پلساں دی ہک وردی خاص رکھیجے
لمبی ٹھلی کرتے پچھوں پوچھل بدھ ڈویجے

نقش بنیجی، پھل بدھیجی، پوہیاں کندھاں اُتے
ملاں، قاضی، حاکم کولوں کوٹھا دور رکھیجے

نکے نکے کمیں اپٹے خوش خوش ودے راہندن
گلی گلی وچ لوکیں دی تاں ہر دم نظر لہیجے

دُوروں پتہ لگ وئے جو دھاڑل آندا پیا ہے
کہیں طرحاں ایں لشکر دے گل ٹلی ہک بدھیجے

اساں کڈاپیں کاوڑ دے وچ بیت نی آکھیا رفعت
گالھ آکھن دی رمزائے ساڈی، اُوہارمز کھلیجے

اساں انہاں رستیاں وچ کئی کلھے ویندے پئے ہئیں
ککر، کھجیاں، ٹالھیاں ساڈیاں نال پیاں ہن ویندیاں

آپ ہوائیں میلے دے وچ ہٹیاں کھولی پیٹھیاں
ٹلیاں پیاں وچیندیاں کہیں جاگھنگھر وپیاں چھٹلیندیاں

میلے دے وچ اگوں ساکوں نچداڈیدھیاں پیاں ہن
ایسے جیڑھیاں چیتز بہاریں نال نہ ساکوں نیندیاں

ایہہ کتاب اک لاری ہے پئی، نکلیاں نکلیاں شیں دی
نکلیاں نکلیاں شیں اساڈیاں سیل کرٹ پیاں ویندیاں

انہاں دے وی پار کتھاہیں سکے رہندن رفعت
اینویں تاں نہیں بیڑیاں ساڈیاں سنگریاں چنگریاں ویندیاں

اساں اپٹے پیل اوتوں وچھڑے ہاسے ہک ڈینہہ
ولدا اپٹے پیل اُتے کٹھے آن تھیوسے

آپ کبوتر چگدے پئے ہن داٹھ کھنڈیا ہویا
دھپ اچ آپ چمکدے پئے ہن پاٹیاں والے دورے

تلیاں اُتے چگ وچ کاناواں سارے بھو لہاتے
اساں پنڈھ حیاتی وچ ہوں مونجھا تیکوں کیتے

ہوں پُراٹے لوکیں نال وی نہیں بھڑیا وچ سگدا
عجب سپاہاں سڈ گھندے ہن مٹھڑے من پکاتے

جیڑھا کم وی حاکم آکھیا نِسے کیتا رفعت
اساں اپٹی آلس وچوں جنگاں جیتیاں پیسے

کانواں کوں ڈرائی وڈے رچھ نچائی وڈے
آساں تاں ایں جگہ جہان ایچ آنت مچائی وڈے

بگلی بگلی وچ ویندے پئے ہیں اگوں اگوں ٹردے
پچھوں اپٹیاں تریمتیں کوں وت بول گھتائی وڈے

منگر کوں ہیں دڑکے ڈیندے پانی پرہاں سٹیندے
آھیں نال بہارٹاں پوسی لُون وچائی وڈے

گاڈی ہک بٹائی وڈے بھجڑی کیتے اساں
ڈو پیریں دے پھیتے اُتے اکھ جوائی وڈے

پگھ پکھیاں دے ہڈھی وڈے گوہن کیتے رفعت
ڈاڈھا وت وڈائی والا منہ بٹائی وڈے

چٹھ ہاڑ دی دُھپ دے اندر بکھدیاں پیاں ہن آکھو
رَتے بوچھن والیاں تریمتیں چٹیاں بہوں مسیتاں

اساں قدیمی لوکیں کول اے ساری رمز الہ دی
ساکوں نال ملایاں مُتوں نہیں وچھوڑا مکٹاں

کوئی آیا ہے روشن کر گئے لیمپ صفائیاں کر کے
بھانویں اندھاریاں راتیں ہن پر بکھدیاں پیاں ہن سڑکاں

بہوں اوکھیاں ہن ایں کوٹھے دیاں لکڑ والیاں پوڑیاں
ول وی ڈاڈی آن سکیندی چھت تے پنڈوں مرچاں

دُوروں اپڈی بھیر ڈٹھوسے ڈر گپوسے رفعت
نیڑے آن کر ڈیدھے ہیں تاں ساریاں خیراں مہراں

این نارنگی اندر: ۱۰۸

بھونیں اپنی دے گاڈے اُتے لڈیے ویندے پے
نال اساڈے ٹساں وی ہو ایہا تسلی ہے پئی

کون حکیم اے جیڑھا اینکوں کر اکسیر ڈکھاوے
ایہو ڈکھ تاں کہیں ویلے دی اوکھی ڈلی ہے پئی

کل توٹیں ایہہ مونجھہ اُساڈی نیلا نیلا پھل ہی
اچ ڈکھوتاں مٹریں دی ہک ساوی پھلی ہے پئی

کہیں ویلے وی ہرک ڈکھا ہے کہیں پاسوں آویسن
تازہ تازہ پاٹی ہے پیا تازہ پئی ہے پئی

ڈھلک ڈھلک تے ویندے پے پے کینکوں ملن رفعت
نیل فلک تاں اٹھ ساڈے دے گل دی ٹلی ہے پئی

رنگ رنگ دے کپڑے پا کے شور مچندے پئے ہیں
اساں بگلی بزاریں وچوں موت بھچندے پئے ہیں

منگدے پئے ہیں ہر دے کیتے دُعا حیاتی والی
ایہہ جو اپنے ویڑھے وچ گلاب رہندے پئے ہیں

پال اساڈے ہولے ہولے ٹرٹاں سکھدے پئے ہیں
اساں اگوں انہاں کیتے پگھ رنگندے پئے ہیں

بھونیں تے کینویں بارش تھیندی ایہہ تاں نئے پتہ
ساکوں تاں پک ڈا آندا ہے عطر بٹیندے پئے ہیں

متریں کوں وت گھنٹ کیتے ویندے پئے ہیں رفعت
ایہہ جو اسساں اڈٹے اپنے اٹھ چتر بندے پئے ہیں

دلیں دی ٹرپائی دا کم پئے کریندے پیسے
محبوباں دے کوچے اندر ڈیہنہ گزریندے پیسے

نویں نویں پترے گھن تے بیٹھے ہیں پچل دے
دل اپٹے دیاں لالئیناں پئے بیٹندے پیسے

ساکوں انہاں بگلیاں اندر ماریا نی وچ سگدا
اساں اپٹی مرضی موجب گم تھی ویندے پیسے

ساکوں وی ہک کم آندا ہے شمس بٹاؤن والا
پر نئے بندوق بیٹندے بیت بیٹندے پیسے

ساکوں مینہ بٹاؤن والا منتر آندے رفعت
پورا باغ بٹاؤن والی جھمر پیندے پیسے

ایہا ڈکھ پُراٹی اچٹی مُول نہ ساکوں بھاندی
اَکھیں اندر کیوں ڈھک پاہوے ساری ڳالھ دِ لاندی

آپ اِتھاہیں پاٹی ہے پیا، ڳاوڻ وچوں ڈھکيا
آپ اِتھاہیں داستانوں، روٹی پئی ہے لاہندی

سارے سُمڻ والیاں کیتے جاگدی رات بگلی وچ
سارے جاگڻ والیاں کیتے دھمی پھُل گھن آندی

اَساں ہی بوریاں ڳولڻ بھج پئے ننتاں رات اکھيجے
کھوہ دے کھاڙے واہندی پئی ہئی پاٹی دی جا چاندی

کمیں وچ رُجھایا پیسے موت اچٹی کوں رفعت
نال اساڙے کڻک کپندی پھُل رہندی راہندی

وَت تہاڈیاں اَکھیں نانویں وَنڈوں لاپچی داٹے
جینکوں تَساں ڈُہدے پئے ہو اوندے پُھل مکھاٹے

مکھ ساڈے کہیں جنگل دے وچ کلہے راہندے پئے ہن
وَت اساڈے کٹھے ٹُر پئے، جنگل واس پراٹے

آپ تہاڈے جتے جیڈی گل خوشی ہے اتھاں
راہ تہاڈی ڈُیدھے پیٹھن اَہ وی لوک نماٹے

وَت ایہہ باجھرے وِت جواریں نال اساڈے ٹُر پیاں
اساں تہاڈے نال سہیویں وستی چل ٹکاٹے

ہک عُمراں توں رب اپٹے دے سانگ اِچ ہسے رفعت
پڈھڑے انہاں شہریں دے اساں نقلی پہوں پُراٹے

اساں اَھلڪر مونجھاں اپڻياں آپ لہائى بيٺھوں
ما پيو ڊياں شڪلاں والے پال جمائى بيٺھوں

گھا دے اندر پيلے پيلے پھل نسر دے پے ۽ن
اوپا وٽ قبيلياں والى بھا بکھائى بيٺھوں

هڪ هڪ ناڙ قطارياں پيسے وٽ سپاهاں اپڻياں
بهوں پُرائياں جنگوں هر تے کنگ رهاى بيٺھوں

جڙجڙ اُتے توتياں ساڙياں دول دما مے ساڙے
سنگتياں کوں هڪ کانگ پُرائى ياد ڏوائى بيٺھوں

سا کوں اَھ تئیں ياد ان رفعت ہرياں جنگوں اپڻياں
بھانويس انھاں جھانگياں چڙھوں جھگياں لائى بيٺھوں

پہلے تاں ایں موت اپنی دی پوری گالھ سُنیجے
ایندی رمز پُرانی تے وت اینویں کھل پویجے

رنگ رنگ دے پکھ قدیمی سراپٹے تے ہدھ کے
وڈکیاں نال کلام کرتے پگلیاں وچ نچیجے

ڈر آندا ہے ڈال ڈنہاروں ڈیندے ڈیکھوں ڈیلھے
دُر دھاری کارکرنگے سوم سام سَمریجے

انہاں پڈھڑے شہریں سیتی کیڑھا یاری لاوے
سارا ڈینہہ پھرتے پگلیاں ساری رات جگیجے

ہر ہک شے وچ رِب ڈیکھن دی اپنی سک اے رفعت
شیں دے اپٹے آدُر وچ وی شیں کوں کھڑ ڈکھیجے

رب اپنے کون ڈیکھتا ہے تاں، کٹھے جُل ڈکھی جسے
اکیں دے گرگا ڈے تے کر خلق خدا دی کٹھی

موت دے پڑھڑے قلعے وچوں وڈکیاں کون چھڑوا کے
شور مچیندے آندے پئے ہیں واپس اچٹی وستی

رنگ رنگ دیاں پچھیاں بدھ کر سانبھی آندے پیسے
بھوں پُراٹی ہتک اچٹی ساری ننگ نموشی

اچ وی اوہے حاکم ساڈے راج انگریزی والے
جنہاں وڈی جنگ اچ ساکوں پکڑ کرایا بھرتی

جتھاں وی تل وپنیاں تے چڑھ ماری تھیبسی رفعت
ملاں قاضی دریہہ نظر سن، فوج زیادہ ہوسی

تساں ہاتھی گھوڑے گھن تے آن چڑھائیاں چڑھیاں
نہیں تہاکوں ڈس پوٹھی اساں کینویں لڑائیاں لڑیاں

ایں جنگل وچ لکھ بلائیں راہندیاں پیاں ہن ساڈیاں
اچ جوواہراں چھڑیاں ہن تاں نال اساڈے کھڑیاں

ایڈے تاں قتل میں چکھوں گھائی وا تیں چکھوں
خلق خدا دی مانگھ سلامت خلق خدا دیاں دھڑیاں

کہیں کہیں ویلے بس ہک بندہ سامنے آویندا ہے
نہیں اساکوں پتہ ساڈیاں کتھ وچ دڑیاں اڑیاں

جنگ اسادیاں پگلیاں تاٹیں وڑ آئی ہے رفعت
بڈی نہیں ہن گالھ اکھی جے ہاجھ لڑائی لڑیاں

دل آہدے جو جگپ دے شیشے تیں کیتے گھن آنواں
توں بس خودکوں ڈیڈھی راہویں تے شرماندی راہویں

○

نندر اساڈیاں اکھیں وچ وی بہوں آندی ہے رفعت
اساں تہاڈیاں گلھیں اندر جاگدے رہ ویندے ہیں

○

گئی تاں ساوِل وچ اساڈی جنڈرا ماریا پیا ہے
ایہہ پھلیاں ایہہ بھنڈیاں مرچاں گنجیاں بن بن آیاں

○

سب توں وڈی سوکھ تاں رب دی ایہا ہے پئی رفعت
تساں اپنی ما پولی وچ آلو سگدے ہیوے

○

اساں عربیں ذمے لا کے ٹھیک نی کیتا رفعت
رب لپٹے کوں آپ اتھاہیں سوہٹا کر ڈ کھلیجے

شیشے اُگوں سُرمہ لیندے اکھ جھمکنیدے ہاسے
خود کھڑے محبوباں والی نقل بٹیندے ہاسے

○

کیڑھے ویلے چوری انہاں کیتی ہوسی آکھو
سارا ڈینہہ تاں ہتھ اساڈے نال اساڈے رہ گئے

○

عجب عقیق دی رنگی مالھا وچ عجائب ڈٹھم
دل آکھیا جو ایہا مالھا تیکوں آن پوانواں

ڈٹھم آب حیاتی والا، رتا روغنی پیالہ
دل آکھیا جو پاٹی بھراں تیکوں آن پلانواں

○

دل اپنے کوں پُچھ لوتےجے، کھنڈ لوتجیجی رفعت
نال گلابیں رہوٹ کیتے لیلبل بن اڈتےجے

ساڈے جھٹ توں وی پہلے ڈکھ جمیا ہے رفعت
پیو ڈاڈے دے ویلے کنوں دُعا سلام پئی آندی

○

کیا آکھوں جو کیوں تساں تے کھل پئی آندی ساکوں
ساریاں رووٹیاں شکلاں والے رل پاہندے ہو آپ

پہوں قدیمی شہر وی اینویں نقلیاں وانگوں ہوندن
جپڈے مونجھے بیٹھے ہوو دکھل پوندے ہو آپ

○

ہک ڈینہوار جو کاوڑ دے وچ گھروں نکھتم رفعت
چڑیاں میکوں ڈیکھ ڈیکھ تے ڈاڈھا شور مچایا

○

آدم کوں پریندے پئے ہیں نال پری دے رفعت
لطف علی دے جانجی آساں ملک ارم پئے ویندے

دھمی نال تھورائی پیسے بہوں ساریاں چیزاں دے
پھلاں دے درختاں دے بہوں سوہٹیاں سڑکاں دے

اساں وی جیکر سُم پوووں تاں کون جگلیسی دھمی
تھکے تڑے بلبل سارے رنگے پھل باغاں دے

سجھ اساڈے سامنے لہندے جہاں گوٹھاں دے وچ
اساں اناہیں ویندے پئے ہیں رستے ہن گوٹھاں دے

اساں اوکوں ڈیدھے ہیں اوہ بہوں مونجھا پیاڑ دے
ادھ وچ نکلی جہی ہک سڑکی گھاٹے باغ امباں دے

خود ہوائیں خوش تھیندیاں ہن پلاں اوتوں لنگھدیاں
پیر ہوائیں رکھدیاں ہن دل ٹھر ویندے پلاں دے

نکی نکی ہی وی دُنیا نال اساڈے رہندی
بھاجی ڈھیر بٹندی اتھاں روٹیاں ڈھیر پکیندیاں

وادھو کرتے رکھنے پوندن تھان کندوریاں اُتے
کھاوٹ والے نہیں تکیندے روٹیاں نہیں پکیندیاں

مکھن گم وی تھی ویندے ہن مکھی دانیں وچوں
ایسے رات براتاں والیاں چوریاں نہیں پکیندیاں

کہیں ویلے صندوقاں وچوں گم تھی ویندن کپڑے
ایسے ساڈیاں چُنیاں چولیاں ہی جا وُج پوندیاں

پہوں وڈا دل رکھٹاں پوندے دُنیا کیتے رفعت
ایڈیاں تاں تھڑولیاں دے نال جھوکاں نہیں پدھیندیاں

وٹاں کوں وی پیر ڈہیجے چکھاں موڑ ڈتو نے
اچٹی اچٹی سنگت دے وچ کٹھیاں رہوٹ کیتے

میلے وچوں لدھیاں ہاسے ڈو تہاڈیاں اکھیں
میلے دیاں وت بتیاں چکھوں گم وی کر ہٹھو سے

تھوڑا تھوڑا پیا ودھارا منگدے پئے ہن آکھو
خواب، پیالے، قصے، پوہے، تیڈے میڈے رستے

ایہو وٹ وی تاں اکھیجے ماہٹو اوندہ ہے پیا
اوندیاں چٹھیاں گھن تے آوے اوندے پھل چکاوے

جتیاں ساڈیاں تھک پوندیاں ہن رہ ساڈی وچ رفعت
اساں ولدا کچھ اچٹی وچ مار انہاں کوں گھندے

اساں اپٹیاں تاکڑیاں اندر رنگے شیشے لائے
رات آئی تاں کہیں دے نانویں شیشے پال کھڑائے

ڈاڈھا وت سیالا آیا ٹھڈیاں واہیں گھلیاں
اساں اپٹے سنگتیاں کیتے رنگے کھیس وٹائے

پہلے پہلے ترمیتیں آئیاں کنگھی شیشہ گھن کے
چچھوں چچھوں ندیاں آئیاں وت اے جنگل آئے

ساوے ساوے گھاتے کینویں ٹردے ویندن آکھو
اساں وی کجھ بندے اپٹے بیتاں وچ بٹائے

کہیں بہانے مٹر اساڈے ٹک اتھاپیں پوون
پھلیں والی سوڑ سوائی، ڈاڈھے تھان چترائے

پہوں اوکھا ہے جیوٹ دا کرخانہ روز چلاوٹ
ڈیڑی کوں دُخانی کرتے اکھیں کوں چمکاوٹ

رات تہاڈے قصے اندر چرتیں روندیاں رہیاں
ایڈی دھمی بڈا تاں نہیں اکھیں کوں جگواوٹ

کہیں کہیں ویلے ڈڑیاں ساڈیاں منجھیاں وی تھی ویندیاں
پیکے گھدی ویندے پسے انہاں کوں ملواوٹ

اپے اکھیں رُٹھیاں ہویاں کینویں وت مینوں
پہوں ترسلا والا کم اے دنیا وت بٹاوٹ

رچھ ساڈا وی تھکيا بیٹھے ٹیک ساڈی گھن کے
پہوں اوکھا ہے کہیں کوں اپٹی گھٹی وچ گھماوٹ

ایہہ جو اساں آپس دیوچ ہتھ ملیندے پے
ہک ڈوجھے دے ہووٹ داہوں پک کریندے پے

بگلی بزاریں تڑ پوندے ہیں ہتھیں وچ ہتھ پاتے
دھرازل دی تڑٹی ہوئی ہک تند گنڈھیندے پے

اساں انہاں پکھیاں سیتی ڈینہہ بدلا گھندے ہیں
اساں انہاں چپلاں سیتی دل وٹویندے پے

لکڑ دیاں بٹیندے پے مونجھاں نکلیاں نکلیاں
وت انہاں کوں روغن کرتے پھیتے لیندے پے

ایہہ جو ہتھ ہلیندے پے گالھ کریندیاں رفعت
چیزاں ولدیاں اچٹی اچٹی جا انیندے پے

کل راتیں کئی تھولیاں چیزاں نال اساڈے ہن پیاں
چندر، مسیتاں، کوچے، کسبیاں، اوں، گلی دی پیری

کیڑھے تاں مشہوریاں والے چچھوں تیڈے پئے وگن
دور پریں دیاں وستیاں وچ وی فوٹو تیڈی لگڑی

تیں سلوٹے کوں جو ول ول ملن آندے پسے
کوئی تاں روح اساڈی کوں وی لوٹ لڑیندا ہوسی

وَت ڈیوایا ٹیشن تے ہندواٹا کھاندا پٹھا
دھوڑ اڈیندی ویندی پئی کراچی والی گاڈی

چپل نال اہ ہتھ ملاوٹ کھڑ گپو سے رفعت
ایڈے سارے ہتھ آہ دے ساوے لال گلابی

دل اپٹے کوں روغن کرتے تینڈو پٹھو ڈتو سے
بھوں پراٹے آلسی اساں چٹھے لگے بیٹھو سے

پاٹی دا ہک منگر بھر کے جنگل وچ چا رکھیا
جٹیاں دا ہک جوڑا سی کے رہویں رکھ ڈتو سے

ہک پھیریں تاں پُج بگیو سے جادو دی کہیں نگری
تھی کھڑو سے وٹ اُتھاہیں پکھی بٹن بٹھو سے

بھوں بے چین تھیو سے وِت جو اوندی تانگھ تنگھیندیں
کجلا وِت پتو سے اکھیں سرخی وِت لیو سے

ساڈے نال تماشا لاتے لنگھدا پیا ہا رفعت
ہک ڈینہہ اینویں گلایاں دے وچ ویلا جھل گھدو سے

ایں کتاب اِچ دُھپاں کیتے پوریاں پوریاں تاکیاں
ایں کتاب اِچ بارش کیتے پوری پوری جا پے

ایں کتاب اِچ ویلھ ملی ہے ساکوں رَل باہوٹ دی
ایں کتاب دے ویڑھیاں اندر ما پیو بھینٹ بھرا پے

ایں کتاب دے بوہیاں باہروں اِچ وی دھاڑل کٹھے
ایں کتاب دیاں بگلیاں اندر ساڈے نال خدا پے

ایہہ کتاب کتب خانے وچ سبھ توں تلے پئی ہئی
ایں کتاب کوں یار اساڈے کڈھیا ہے پڑھیا پے

ایہہ کتاب تاں ماہٹو لکھی رب اپٹے دے نانویں
آدم حواتے جو گزری سارا لکھ پٹھیا پے

کہیں کہیں جاتے چھت دے اندر چندر بکھایا پیسے
اساں اپٹے وڈکیاں کیتے تمبو لایا پیسے

اونکوں چٹھیاں لکھن کیتے کتھوں کاگت آنوں
ہوے اُتے پپل دا ہک وٹن رہایا پیسے

ہُن وی اکھیں سُر مہ پاتے جھاتی پا ہا ہندا ہے
بھانویں اپٹے اندر ڈاڈھا جن لکایا پیسے

تل شکریاں گڑدھاٹیاں آکھووت بٹیندے پئے بیں
اساں اپٹے وڈکیاں کیتے میلہ لایا پیسے

عریں توں بہوں پہلے اساں کوٹھا پاتے رفعت
ساڈے کولوں چکھو کتھاں رِب و سایا پیسے

انہاں بگلیاں اندر اونکوں کیہ تئیں پیا کھہجے
اَج تاں اماں جھولی اندر عاشق کوں لکھیجے

ڈیہہ، مسیتاں، کوچے، کسبیاں، مٹلاں، پاٹی، پولی
تھوڑا تھوڑا آدر منگدن جیکر ڈے سکھیجے

تل، کپاہیں، کاگت، چنے، نانیاں، ڈاڈیاں پھلے
ہک پھیریں ایہہ دنیا ساری ولدی رنگ چھڑیجے

پال نہ ڈھاوے، سٹ نہ لگے، پھٹ نہ لگے اماں
تھوم اپنے دی پھلی اندر جھگا آں بدھیجے

عاشق اینویں خیر مہر دا وڈا رہوے رفعت
گاؤں بہہ گوتجے ایندا قصہ بہہ کریجے

نکے نکے قصے کرتے رات ساڈے رلے
ڈاڈی ساڈے کیتے ساڈا کوٹھا پیندی پئی ہئی

ڈاڈی کون بھلاکین ڈسیا ہا، ساڈے پنڈھ اوتے
اٹے دا ہک ڈاند بٹاتے پکھ وی لیندی پئی ہئی

اونویں دنیا قدم قدم تے کھنڈی کھنڈی ہئی پئی
پر جو نچھ کراہیں ڈٹھا جھمر ڈیندی پئی ہئی

ایہا تہاڈی برکت والی رت سلامت راہوے
اساں اینکوں سڈ ماریا ہے دنیا ویندی پئی ہئی

نانی دے ہک قصے وچوں کٹھے پسے رفعت
نانی ساڈے کیتے ساڈا ڈیس بٹیندی پئی ہئی

تیڈے سوہٹے ہتھیں سانگے سیرے دیاں خیراتاں
تیڈیاں سوہٹیاں اکھیں نانویں من پکاؤں مٹھے

کہیں ویلے تاں کپڑے پیندیاں جھاکا پوندے ساکوں
اساں اپنے جنگلاں دے وچ سوہٹے لگدے ہاسے

موت دے گھوڑے ست ہوندے ہن گوٹھ بزاریں دنگدے
چھی کوں اساں پدھ کھڑایا ستواں بچ گیا ہے

کہیں کہیں ویلے ساہیں ساڈیاں ٹھل وی پوندن آکھو
واں کیلے دے جو کھڑدے ہن بٹن جہازی پکھڑے

بھانویں غزل کوں گھن ایرانی آئے ہوون رفعت
اچ تاں ایہو کٹورا ساڈے اپنے پاٹی دا ہے

دول دماے کٹھے کیتے رَلِ مِلِ سَنکھِ وَچایا
اساں اپٹے میلے وچوں اپٹا ڈیس بٹایا

ونجے ہوئے قبیلیاں دے وی اپٹے رولے ہوندن
کھڑ وچائیاں توتیاں اپٹیاں جیں وی کھل آلویا

تن سلوٹے پدھ کر ایہے کھٹیاں رتیاں لیراں
راتیں چن دیاں پھیریاں ڈتیاں وڈکیاں کوں سڈوایا

نکی نکی لو بچٹی دی آندی رہوے شالا
درتے سورج مکھی لائی ویرٹھیاں سونف رہایا

وت شہریں دوں آندیاں ہویاں ڈرگہدا ہی رفعت
رچھ اساڈے کٹھے ٹر پیا اساں نچ ڈکھلایا

اِس پھیریں تاں ڈکھ اپٹے تیں ڈاڈھا اَن ہنڈوسے
ڈاڈھیاں ایندیاں مُجھاں رکھیاں بوڈی عجب بٹوسے

وَت اساڈی سنگت تھی گئی تساں لوکین سیتی
نکے نکے بھو اپٹے وچ تکرے تھی ایوسے

مُونجھ اپنی کون گھن ایوسے ڈاڈھے میلیاں اندر
جھلے ہتھیں وچ پوائے، بوڈیاں گھن ڈتوسے

پہوں پرائی لابریری اوں اساکوں ڈسی
وَت اساڈے نال گیا اوہ، گھنن کتاب بگیوسے

ڈکھ اپٹے کون گھن ٹروسے درزی تاٹیں رفعت
رنگے ایندے کپڑے گھدے اپٹا ناپ ڈتوسے

اینویں تاں نی ودے اساں نویں کپڑے پاتے
کول تہاڈے گھن آندے ہن پکھیاں وانگ اڈاتے

پورا نیل اسمان اکھی جسے گنبد رکھ ڈتو سے
ساوی ہک مسیت اچٹی اتھ کانیاں نال بٹاتے

نیلی نیلی دھاریاں والی رتے پھلیں والی
گکوٹھ اوندے ہس گھن گئی ہک لاری ساکوں چاتے

سنہڑ وانگوں پیر اساڈے اگوں اگوں بھجڈے
در تہاڈے گھن آندے ہن سارا جگ پھراتے

ہک ڈینہوار ایں ساول وچوں ولداجم کھڑوسوں
نواں منہ بٹواتے اپٹا نویں چچھ گھڑواتے

گھڑ سوار کتاباں وچوں گھن تلواراں نکھتے
اساں کتاباں پڑھدیں پڑھدیں ولدے ڈرگئے ہاسے

تیڈے درشن بارے دنیا پچھدی رہ ویندی ہے
اساں اوکوں ڈٹھا ہویا ایہو ڈسیندے پسے

کون انہاں چوپاریاں اندر رہندا ہوسی آکھو
چن جنہاں دے پاہروں پاہروں بھوندارہ ویندا ہے

وَت وسا کھ اچ ککراں اُتے بھیت عجب پیا وسدا
وَت ٹنگلیاں تے لاہندے پئے ہن پھلیاں دے فرشتے

ڈُکھ ساڈا ہی بہوں وڈا ہے، کیا کرتےجے رفعت
بہوں وڈا آسمانیں اُتے رب سہاوٹا پوندے

اساں چھڑے پال اپٹیاں دے نِسے سِر پہہائے
اساں اپٹے گھریں دے وی متھے آپ ٹھہہائے

اساں اپٹے چولیاں اُتے سنگ تمامی سترے
وَن رہائے، پُھل بٹائے، پکھی نال سہہائے

ساڈے دل تیں گھلدا پیا ہے وڈا ہک دروازہ
اساں اپٹے چولیاں دے وی کھلے بگل رکھوائے

مَتھیاں اُتے نِسے ڈتیاں وِت نشانیاں ڈنھنٹ
اساں اپٹے قصے کیتے اپٹے ناں دھرائے

ہرٹ اساڈے قصیاں وچوں مگدے پئے ہن رفعت
ہرٹاں والی ٹور بٹاتے وِلدے ہرٹ بٹائے

بندے دا کہیں نانواں کرتے گاڈی عجب بیٹائی
نکے نکے پھیتیاں نال جو ڈکھ اُپٹے کوں ڈھوندى

اَساں تَساں میاں ہکی بھونیں دے راہوٹ والے پیسے
نال تہاڈیاں پگلیاں دے پئی پگلی اساڈی بھوندى

پہوں اوکھا وَت بھولتھا ہے کیمرے آلا رفعت
فوٹو ہٹ چھکویندے ہونیاں دل مُسک وی پوندى

سچی ڳالھ اے موت اِتھاہیں گھوڑے وانگوں ہی پئی
ڳلیاں وچ بھڄا تے اینکوں بہوں تھکایا پیسے

سچی ڳالھ اے موت اِتھاہیں نیڑے تیڑے ہی پئی
اینکوں اپنے پیاریاں کولوں پریں بھڄایا پیسے

اساں اپنی جھمر وچوں نقشہ سدھا کیتا
اساں اپنے نائک وچوں ڏیس بڻایا پیسے

اساں کیوں کر مرڻ ڏیوون اپنے پُھل ڇکھيرو
اساں تاں هک ہی طرحاں دا باغ لگایا پیسے

ایں وسوں وچ ساریاں عمراں بیت بڻا تے رفعت
چڙھدے ڏاند مریلے دا هک وار کھنایا پیسے

چن تاں جینویں ڈھوڈا مٹھا اماں رات پکائے
جگ دے سارے جاگن والے پالیں وچ ورتائے

ہک مونڈھے تے دریا اپٹا چاتی ویندے ہاسے
ہئے مونڈھے تے تساں اپٹا جنگل چا لڈوائے

اماں تیڈے تہجوں اَساں ڈھوڈے دے وچ چکھن
ڈکھ کتھا ہیں جم پوون تاں لکدے نہیں لکائے

ڈیکھو آج بلوگڑے سارے کٹھے تھئے بیٹھے ہن
مونجھ نمائی بچے جیٹے گھر گھر وچ پھرائے

ونکو ونکی رزقیں والا وعدہ کتھوں رفعت
جیڑھا ڈھوڈا گھر پکیا ہے اُوہو رل ورتائے

ساڈے گوٹھ بزائیں آکھو موت نہ ہوندی ہئی پئی
آندی ویدی رہ ویدی ہئی دنیا آروں پاروں

موت کوں اپٹیاں کندھاں اُتے تھپ کھڑیندے ہاسے
ڈاند مریکلا جھل کھڑتجے جینویں وچ اُلاوں

موت کوں اپٹیاں مہراں اُتے مُندر کھڑیندے ہاسے
ساویاں ساویاں جھالاں وچوں نیلے نقش نگاروں

چاچڑیں توں وِت ویدی پئی ہے کوٹ مٹھن دو دنیا
سندھ کنارے پُج گئی بیڑی ٹھلدی سندھ کناروں

نواں ہک زوار کرتجے مَر تے جی دا رفعت
اَساں نہیں منیندے آکھو ہوکا ہک سرکاروں

کہیں اساکوں ڈسیا اوہ وی پچھوں آندا پیا ہے
تکھے تکھے ٹردے آکھو مٹھے تھی گئے ہاسے

ہک دھمی درگاہیں والیاں نیلیاں نیلیاں سلہاں
بئی دھمی درگاہیں اُتے لٹھے تھی گئے ہاسے

رَب اُپٹے نال ڈینہہ گزرے ہن بہوں ہی سوہٹے رفعت
کہیں پراٹے شہر اُپٹے وچ کٹھے تھی گئے ہاسے

این نارنگی اندر: ۱۳۳

نواں نت کریندے رہسن رب اُپٹے دا قصہ
اَساں اُپٹے پالیں کیتے درشن چھوڑی ویندے

ایں پھیریں تاں ڈکھ اُپٹے وچ نویاں پگالھیں لدھن
چندر زیادہ سوہٹا لگے، پھل زیادہ چنگے

رب ساڈے کوں چھیاں دی ہواڑنی آندی آکھو
اوہ تاں ساڈی جھپڑی دے وچ نال اساڈے رہندے

ایندے کیتے وی پک سَوڑ، منگر کوسا ڈدھ دا
بہوں پڈھڑی ہک رات سیالی درکھڑ کیندی پئی ہے

ایں پاروں وی سُن کھاٹی گھندے ہا سے رفعت
نانی ساڈی ساری ساری رات نہ جاگدی رہوے

کنگھی پوڈی کرتے اینکوں ول ول مُشک ملیسوں
پہوں پرائی عاشق والی گھابر دور کریسوں

عشق اماں ٹی دھاں تاں گھنے بارش دے وچ بیٹھا
اینکوں پورے جنگل والی ساری خوشبو لیسوں

ایہہ تاں دوروں نیلا ایندا چولا بکھدا پیا ہے
عشق اساڈے کول جو آیا ساریاں کول ڈکھلیسوں

سارا بھو لہیسوں اپٹے جمدیاں چائیاں والا
اساں اپٹے بایں کولوں عشق کول ہتھ لویسوں

ایہہ اساڈا پورے جگ تیں وعدہ ہے پیا رفعت
رب اساڈے گوٹھ جو آیا ساریاں کول ملویسوں

داٹھ پاٹی نیل فلک دے کیڑھا ذمے لاوے
نکی نکی ڳالھ تے جیڑھا دور پریں رُس باہوے

ڏینہہ ساڙا کہیں تھل اپٹے دے ڏھڑے سنہڑ وانگوں
رتی رتی اکھ بھرکاوے ساوے کن کھڑکاوے

ڏینہہ ساڙا کہیں تھل اپٹے وچ ہٹی کھولی پٹھے
چا دیاں پتیاں، شکر، صابن وچ ادھار چلاوے

کہیں پراٹے ویڑھے اندر لائین تے دنیا
ترتر ساریاں کوں پئی ڏیکھے، منہ اپٹا ڏکھلاوے

کہیں پراٹی لاری دے وچ ویندے پئے ہیں رفعت
آپے ڏیکھو کیڑھے ویلے وستی وچ چچاوے

دل تہاڑا ساڑا اینویں طوطے طوطے جیڑا
کہیں پراٹے قصے اندر وت نہ ماریا ونے

وت کتھاہیں رووٹ والے کٹھے تھیندے پئے ہن
تکھے تکھے بھجے پن ترسلا ڈیوٹ والے

ایں کتاب دا سارا قصہ شاہ مظفر نانویں
ایں کتاب دی گل جھمر محبوب اختر دے کیتے

نکے نکے کم کرن ہا جے اسمان کڈاہیں
ایہے بوچھن چالیں دے نال کیوں کر لوک پدھیندے

گیندے دے ڈوپھل پواکے دل اپٹے کوں رفعت
اوندے گوٹھ بزاریں اندر ولدا ٹور ڈتوسے

نال محبت جھوٹدے وچن بگلی بگلی ایہہ پنے
جینویں بھنبھیریاں بہہ بٹینداں اونویں دل بٹانواں

پنیاں، ٹلیاں، کانے، تھگڑیاں، رنگ ہمیشہ والے
ایہے اپٹیاں چیزاں چانواں بندہ بک بٹانواں

اتھوں دے بس لوکیں کیتے تھوڑی بکھدی رنگت
اتھوں دے بس لوکیں والا تھوڑا قد ودھانواں

مور کتھاہیں کھٹ گئے تاں ولدے بہوں تھی آسن
سرتے نیلا پٹکا پدھاں رتا چولا پانواں

ہرک کتھاہیں مک نہ وچن تھل اپٹے وچ رفعت
مٹی اُتے لیکے پانواں، ہرک روز بٹانواں

رنگ رنگ دیاں نکلیاں نکلیاں چولیاں سیندے پئے ہیں
ساڈیاں لمبیاں راتاں وچ کہاٹیاں بچے چٹے

ذالیں ساڈیاں کمیں کاروں اوکھیاں واندیاں تھیندیاں
کہیں کہیں ویلے اینویں گدا جھگیاں بچے چٹے

ہوون تیں ترمیت تے دی ساریاں خیراں مہراں
پھلاں اتھ کر بچے چٹے وٹاں بچے چٹے

ساوے نیلے سوہے پیلے عجب عجب کوئی گھر ہن
اینویں لگدے بگی بگی وچ شہراں بچے چٹے

نکیاں نکلیاں بیڑیاں ڈیکھ تے دل ٹھردی ہے رفعت
ساڈے تاں دریاویں اندر بیڑیاں بچے چٹے

حاکم کوں نہ بھاوٹن والے پھل ریندے پیسے
وَل وَل اپٹے ہوٹھیں اُتے سُرخی لیندے پیسے

ساڈا بس قصولی جاٹے کتھاں پوڑی ساڈی
جیں اُتوں اسمائیں تائیں آندے ویندے پیسے

بیج ہزار ورہیں توں اپنی بیڑی نیسے وپچی
اچ وی اینکوں روغن کرتے شیشے لیندے پیسے

ساڈے کول پراٹا آکھو نقشہ ہے پیا اوندا
مگھ لوکیں دا ڈیدھے ویندے رُردے ویندے پیسے

کہیں کہیں ویلے اپٹے آپ توں ڈرویندے ہیں رفعت
ماس چرارا کر کھاوٹن دا ڈا گولیندے پیسے

ڳالھڙ، توتے، عاشق، پریاں، دل، قصولی، ٿلیاں
ہک دنیا اتھ جُٹی ہوئی اے اپٹے اپٹے کم وچ

در، درویش، جُلاہے، پاٿی، چُلبے، ویرٹھے، پوڑیاں
ہک دنیا اتھ رُجھی ہوئی اے تیڈے میڈے کم وچ

بیت بٹاوڻ دا کرخانہ کوئی اساڈا ڏیکھے
دیہہ بیٹھے ہن، جن پٹھے ہن نڪے نڪے کم وچ

اوندے بعدتاں عشق ہمیشاں نال اساڈے رہ گیا
کیڈی ساری برکت ہی پئی کہیں ویلے دے کم وچ

تساں آپے پڑھدے ونجھو، ڏیدھے ونجھو رفعت
ایں کتاب اچ دنیا ہے پئی کیڑھے کیڑھے کم وچ

دَر پراٹے، شہر قدیمی، کلہیاں کیا کریجن
کیوں نہ پڑھن والیاں دے ایہہ ذمے لاڈ ویجن

لمبی ہک اڈاری چچھوں وٹے آندے پے
کتھاں اپٹے پکھ سنبھیجن ایہہ اسمان رکھیجن

کھل کراہیں رووٹ دی ہک جاہ بنیجے اپٹی
رتے رتے پھل رہیجن، ساوے گھاہ لویجن

تساں پڑھاکیں تاٹیں وی ہک جھیرا بڈے آکھو
کیوں تہاڈی منشا موجب ایہے بیت لکھیجن

عشق اپٹے دی آلس دے وچ بیٹھے پے رفعت
دل اپٹی ہن کتھ سنبھیجے اکھیں کتھ رکھیجن

ايس ڪتاب اڃ آءِ هو تاں خوشبو لائى وٺڻو
رب اڀڻے ڪوڻ ملڻاں ۽ تاں هڻه ملوائى وٺڻو

ايس ڪتاب اڃ لائين هڪ ٺڳي هونى نيارى
راتين جيڙهے پاڻے وٺڻو، ايها لهائى وٺڻو

ايس ڪتاب اڃ گل ويلے دى چڪي چلدى پئى ۽
اڀڻاں اڀڻاں هڻه گهڙياں دا وقت ملوائى وٺڻو

ايهه اسڙے جن بيڙهے ۽ن ديهره بيڙهے ۽ن ڏيکھو
نڪے موڙے عمراں والے بھو لهائى وٺڻو

ايس ڪتاب دے پڙهڻ والے نت نروءَ رفعت
ساڙے ڪولوں جيونڻ دى هڪ دعا ڪرائى وٺڻو

ہک تاں انہاں شہریں وچ ہوں سُرخی لوک ملیندن
ڈُوجھا اپنئے بوہیاں اُتے رتی ولھ چڑھیندن

ایں پاسوں دے لوکیں کولوں کتھاں لگ لنگھیجے
ہکلاں ہوں مریندن آکھو بھگل ہوں گھٹیندن

نیل فلک دے رھوٹ والے ایہہ ساڈے ہمسائے
ہک تاں ساری ساری راتیں بتیاں ہوں بلیندن

چاڈی ہک چلیندے چن اوہ ناٹک وچ ڈٹھوسے
چھک چھک آپ کریندے ہن وت سیٹی آپ مریندن

سارا ڈیہہ قصولی کوں اوہ ڈھک کھڑیندن رفعت
راتیں اونکوں پھل پواتے پڑ وچ آن پلہیندن

ایں نارنگی اندر: ۱۵۴

رچھ سیں جے موکل ہووے کھیڈ وٹایا ونچے
ملاں، قاضی، حاکم کوں اچ شہر پھرایا ونچے

ہک ہک ہال اساڈ اپوریاں پوتھیاں گھن تے جمدے
پہوں اوکھا ہے ساڈا اتھاں سبق ونچایا ونچے

کہیں طرحاں ایں کنگڑکوں وت شہراپٹے گھن آووں
کہیں طرحاں ایں رچھ کوں جنگل وت وسایا ونچے

کہیں ناک وچ بادشاہ دی لوڑ نہ ساکوں ہووے
جے ہووے تاں آپ ڈوایا آن بٹایا ونچے

ایہہ خلقت پہوں چپ کر گئی اے ترٹ نہ ونچے رفعت
کہیں نہ کہیں بہانے اینکوں رچ روایا ونچے

ہُن تان کئی کتاب نی لاہٹی کون گواہی ڈیسی
انہاں بگلی بزاریں اندر جیڑھی لاٹ ڈٹھوسے

ایسے ساریاں گالہیں ساڈیاں پڈھڑیاں تھیندیاں ویندیاں
انہاں کون تان جیوٹ دی ترسلا آن ڈٹوسے

انہاں آکھیا مائی پڈھڑی تان مرکڈو کئی بگئی اے
اساں ایہا گالھ نہ مئی اساں کھل پیوسے

نکا نکا گوڑ آساں وی پولٹن چاہندے ہاسے
پر اے کنہاں لوکیں دی اچ سنگت آن پیوسے

اساں کڈاہیں رب اپنے کون کم نی آکھیا رفعت
اساں اپنے وڈکیاں دے خود بھج بھج کم رکتوسے

اساں اپٹیاں سیلاں کیتے اک دے گھوڑے جتے
روز ڈہاڑے گاڈی ساڈی دھر اسمائیں بگئی اے

ایں پراٹی وِسوں دے وچ جندرے مارے پئے ہن
سو جندریاں دی گئی اَساں جھمر آن بٹی اے

پہلے بکے جتے اندر مرد ترمیت ہاسے
کلہے کلہے تھی بگیو سے وت ہک موسم آئی اے

آپ شکاری کتھ ڈکھیندن ہک ڈوجھے کول شیشہ
ایہو مونہہ شکاریاں والا مچھی ڈیدھی پئی اے

نال شریعت اورنگ زیب دی خلق نی ٹری رفعت
بُھے شاہ دی جھمر دے وچ دنیا جھم ان تھی اے

ایہہ تاں پیڑھی دَر پیڑھی دی تپڑ اساڈے کٹھے
نہ تاں ایہو عشق کرڻ کئی سوکھا کم تاں نہ ہئی

اپٹے اپٹے پاٹیاں اُتے پھل کنول دا تھیوڻ
جتی تساں ڈینہہ چا لاتن ایڈا کم تاں نہ ہئی

اتجھے ساوے جنگلاں دے وچ ایڈیاں رتیاں چُجھاں
جگ اڈھورا کم تاں نہ ہئی کُوڑا کم تاں نہ ہئی

اساں جے کر مور بٹیندے ہوندى ذمے واری
مور دے چکھوں موت لگا وڻ ساڈا کم تاں نہ ہئی

دل ساڈے وچ سک نی جاگی نیسے پٹے رفعت
اوندے وانگوں بَن پاہوڻ کئی اوکھا کم تاں نہ ہئی

ایہہ ہک چتر بٹائی پے نِکے چے ویلے دی
پہوں نسواری پوہیاں چکھوں نیل ڈکھایا پے

لوکی عشق کریندے ہن وِت موچھے تھی ویندے ہن
ہُن اِکوہویں صدی وچ ایہہ سُر بدلایا پے

○

لوکی اپنے جاگن اُتے پکے تھیندے ویندے
ڈینہہ دے رتے پھاٹک اُتے کٹھے تھیندے ویندے

بارش تھی ہے، وِت پریاں دے رھوٹ کیتے اتھال
ساوے رتے نیلے پیلے جھگے تھیندے ویندے

ہک ڈوجھے دا آکھیا منن منتر ساڈا رفعت
نِکے نِکے کم اساڈے آپے تھیندے ویندے

ایں وسوں وچ آوٹ والیاں آدر رچ کمائے
مائی مسیت اکھوائے کہیں وت مائی ٹالھی سڈوائے

وچوں سود کماوٹ والے، بے رنگے بے سیتے
رنگ رنگ دے واٹر سوڈے وستیاں اندر آئے

واچے آئے، فلماں آئیاں، لالٹیناں آئیاں
ویہویں صدی گوتھیں ساڈیں ڈاڈھے کھنب کھنڈائے

ریل دے کالے انجٹ سیتی چھیکوی ہک سلامی
نال اساڈے ہنڈے بھانویں گوریاں نال جو آئے

ہولے ہولے چیزاں سونہیاں تھی آندیاں ہن رفعت
جینویں ٹماٹر نویں آئے آلوں نویں آئے

پکھیاں کوں سرانیکی آندی مچھیاں آندی سندھی
سبھ کوں اچٹی پولى آندی ہک شکاری پاجھوں

مٹ چنانہہ کوں ہیرتے رانجھاتھل کوں سسی پنوں
سبھ کوں اپٹا قصہ آندا ہک پٹواری پاجھوں

اٹھیں لائی چال دی خوشبو پکریاں لئی کرینہہ دی
ہر کہیں اچٹی خوشبو لائی ہک وپاری پاجھوں

این نارنگی اندر: ۱۶۱

اوکھے اوکھے کمیں وچ کوئی سوکھا کم کرتے
خوشبو جیکر نہیں بڈی تاں پورا پھل بنیجے

ہک ڈینہوار تاں کھل اسا کوں میرو آکھن لکپیا
روٹی جیکر نہیں ڈھکدی تاں لنگر آپ چلیجے

آپ اتھاہیں کہیں نہ کہیں جا آٹھٹا ہوسی اوندا
پکھی جیکر نہیں لبھدا تاں جنگل گول گھنیجے

پہوں پرائیاں رہ ساڈی وچ توپاں گڈیاں کھڑیاں
انہاں کوں تاں کہیں ویلے ہک پاسے کر کھڑیجے

جرنیلیں دا ٹوکرا بھرتے چئی ودے ہیں رفعت
کیا آکھوں جو کتھاں وچ تے ایہو بار لہیجے

نکے نکے کمیں اوندہ ہتھ وٹاواں آئے
اَساں اِتھاں رب اپنئے کوں سَکھ چُچاواں آئے

ساوی ساوی گھاتے خود کوں گھن تے بیٹھے پے
اَساں اِتھاں دل اپنی کوں دُھپ لواواں آئے

واں تمامی رُٹھے وَدے پکھی رُٹھے وَدے
اَساں تاں ایں جنگل اندر یار مناواں آئے

اَساں انہاں جھیلاں تاٹیں اپنئے مِتراں کیتے
شیشہ ہک پچاواں آئے مَکھ پُچاواں آئے

کہیں کہیں ویلے اکھیں اینویں پُس ویندیاں ہن رفعت
کیچھی وڈی ریت وچوں اَساں بیت بٹاواں آئے

جج کڈ انہہ دی لنگھدی پئی ہے گھن بگی وچ شَرنا
کیا آکھوں جو کتھاں وچ تے شادی والا گھر ہے

○

انہاں پڈھڑے شہراں اندر جیوٹ وچ اساڈے
پنج ہزار ورہیں تھی ویندن جمدیاں سیتی جمعاں

○

وستی ساڈی وٹ جہاں دے سکتے جنگل رہندن
نام ٹکاٹا چچھ انہاں دا پنڈھ کریندے پئے ہیں

○

لوکیں دے میں ناں پڑھداں تصویراں ڈیدھاں رفعت
پورا پورا ڈینہہ لنگھ ویندے ایں رسالے اندر

○

اساں اچ ایرانیاں دے سبھ دھاڑے ماف کریندے
ایہہ حافظ شیرازی دا دیوان سلامت شالا

ایں نارنگی اندر: ۱۶۴

کنڈیاں اُتے ٹُرڻ والا لوکی جاٹے رفعت
جُنیاں تے کیوں رنگ رنگ دے پھمٹن لاتے ویندن

○

ما ساڈی نے پُھلیں والی سوڑ پوائی ساکوں
نال سرائیاں اُتے کڈھے ڈاڈھے شینہہ مریلے

○

نال خوشی وی لیلیاں وانگوں باکدی آندی ہئی پئی
بکریاں وانگوں ڈُکھ گھریں دوں ولے آندے ہن پئے

○

ہن تان نال اساڈے ٹردا سوہٹا لگدے رفعت
اساں تان ایں ڈُکھ اپٹے کوں اپٹے جیڈا کیتے

○

اگوں وت ہنالا کھڑے رہ ساڈی وچ رفعت
ہک ڈوجھے دی چھاویں باجھوں نہیں گزارا ساڈا

اڳوڻن اڳوڻن پڪهي ساڙي ڪٽي تهي ڳئي رفعت
موريں دے ڪرڪاري وچون جنگاں جيتياں پسي

○

اينويں نسي ساري ساري راتين ڪٽي بيٺي
چندر اسڙا سڪا لڳدي مڪھ تهاڙي وچون

○

لڪڙ دے جھروڪياں توں اوھ جھاتي پيندا پيا ها
پھون پراڻي شھريں اندر بارش تھيدي پي هي

○

ڏيئھه بک پڙھڙا چوڪيدار اے، تھل اپڻي دا رفعت
دھمي نال اي گڏھون تے ھندواڻي لڙي ويندي

○

اساں ڪڏاھين نيل فلڪ کون نھين ڏرايا رفعت
نت اسڙي چھچھياں اُتي بيٺا ره ويندا هے

دِن اساڈے نال اساڈے خوش پئے وسدن رفعت
پاٹی کٹھے بھر آندے ہن، لکڑیں کر آندے ہن

o

کِکر بھائی! کلکتی توں داٹے تاں پوہی آ
ٹالھی بھینٹا! پے میڈے کوں ڈکھ بگلی وچ آندا

o

ایہہ دنیا ہک بارش خانہ بہوں الادھا رفعت
جینکوں ڈا رووٹ دا آگئے اوہو خوش پیا وسدے

o

گدا کریندے کھڑے ہیں شبیر حسن دے کٹھے
بہوں پراٹے قلعے اُتے بارش تھیدی پئی ہے

o

ایں حاکم دے ویلے دے وچ ڈر لگدا ہے رفعت
لوکی سچے رب اپنے توں منکر تھی نہ وونجن

اڀڙا وي نئیں دنيا سیتی جھیڙا بڙدا رفعت
ساڙیاں آپ مسیتاں اندر شیشہ ہے بیلجم دا

○

کہیں ویلے مٹریں دے پھل وچ برتن دی رنگری وچ
نیلے دی پک جھال نہی ہے، جیندے وچ گجھ ہے پیا

○

اساں اُتھاہیں کھڑ گیسو سے در اوندے تے رفعت
جیں ویلے وی پگیاں اوندیاں قصے دے وچ آیاں

○

بھوں پُڙھڙا ہک نقلی اپڻے گھر وچ کلہا بیٹھے
لوکیں کوں کھلواوڻ والیاں ٹوپیاں ٹنکیاں کھڑیاں

○

کال کڑچھیاں نال اساڙے نیل کنٹھ وی رفعت
اساں کوئی لڑاڻیاں اُتے کلہے ویندے پئے ہیں

پنج ہزار ورہیں توں اِتھاں سرہیوں آندی پئی ہے
پنج ہزار ورہیں توں میں وی این دھرتی تے ہاں پیا

○

اِنج وَت ڈُکھو پڑ وِچ راجہ آوے یا نہ آوے
لوکیں کوں ڈُراوٹ والیاں مُجھاں نی پیاں لبھدیاں

○

اَساں وی کہیں جنگل وچوں چُٹن بلائیں آئے
کوئی ڈُکھے تاں کینویں ساڈیاں راتیں بکھدیاں پیاں ہن

○

ایہے لٹھے وِچوں وچوں ماہٹو ساڈے رفعت
ایہے مسیتاں اندروں اندروں نال اساڈے کٹھیاں

○

پھوں پرائی پیو ڈُاڈے دی ڈُس ہے ساکوں رفعت
دل نی اصلوں لاوٹی اچٹی کہیں سرکاری کم وِچ

پوڑاڑے دیاں شکلاں والیاں جھگیاں ساڑیاں رفعت
جے تیں راتیں ول نہ آووں جاگدیاں رہ ویندیاں ہن

○

اچ وی اچے پاویاں والیاں کھٹوں تے سمدے ہیں
دریاواں توں آتاں گئے ہیں جھاکا ہے پاٹیاں دا

○

اساں انہاں مدرسیاں اندر پال پڑھائے اپٹے
جہاں دیاں کتاباں دے وچ قاتل ساڑے ہن پے

○

کہیں پراٹی چھاوٹی چکھوں اوندنا گھر ہئی رفعت
اساں اُوکوں ملن کیتے لشکر جھاگ بگپو سے

○

کوئی وسوں وی شاعر باجھوں نہیں مکمل رفعت
ہر بندہ اتھ آدر منگدے اپٹا بگاوٹ منگدے

حیدرے نال محبت کیتی رنگ لگایا پیسے
قد ودھایا پیسے اوندا، مکھ چکایا پیسے

ساوی ساوی گھاہ لوائی، پیلے پنچ وچھائے
اساں محبت کیتی یا وت باغ بٹایا پیسے

ایہا گاڈی ویندی پئی ہے، رنگے پھیتیاں والی
تیڈے درتیں چکن کیتے ڈینہہ دُرکایا پیسے

تساں جہاں گھوڑیاں تے چڑھ گھن تلواراں آئے
اساں انہاں گھوڑیاں کوں کھڑ ناچ سکھایا پیسے

اوں سرہیوں دی فوٹو ساکوں چھک پٹھی ہے رفعت
اساں اونکوں پپیل دا ہک وٹ بھجوا یا پیسے

میں وی جھپڑیں آندا پیا ہاں، رُقعے بھیج ڈتوسی
ٹھڈے پاٹی بھیج ڈتوسی ڈھوڈھے بھیج ڈتوسی

اساں اونکوں ایہو آکھیا، تیکوں ملٹاں چاہندوں
پھل لو اتے، وٹ رہا تے، رستے بھیج ڈتوسی

جنگل کوں ارداس کتوسے شہر دے پوہیاں بارے
ہاتھیاں تے لڈواتے آکھو پوہے بھیج ڈتوسی

اساں اونکوں ایہو لکھیا لمبیاں راتیں آگن
بتیاں ہال تے بھیج ڈتوسی، قصے بھیج ڈتوسی

اساں اونکوں ملن آئے، آپ نہ ملیا ساکوں
ٹھڈے پاٹی بھیج ڈتوسی ڈھوڈھے بھیج ڈتوسی

ایہہ رضائیاں دے پھلاں دی خوشبو آندی پئی ہے
یا سیالیاں راتیں اندر رب اساڈے نال اے

اونویں پیڑیاں ٹھلدیاں پیاں ہن اونویں چل پریاں ہن
ایں قصے دا واہندا پانی عجب اساڈے نال اے

بھانویں ہک ہک ناکے اُتے لکھ سپاہی ڈٹیا
ٹردیں ٹردیں گم تھیوٹ دا کسب اساڈے نال اے

اساں قصے باہروں یا وَت قصے وچ ہوندے ہیں
چاپے اچ کل کیڑھی ساڈی کال اساڈے نال اے

اساں کیوں گھبراووں ہا جے گلے ہوندے رفعت
کیا کرےجے پھوں سوہٹا ہک رب اساڈے نال اے

ایں نارنگی اندر: ۱۷۳

کہیں لاری دی چھت اُتے اسمان لڈائی ویندے
اساں اندر رب اپنے کون نال پلہائی ویندے

ایہہ چن تارے سارے آکھو ہک صندوق تھی پوسن
اساں ایہہ صندوق سریں تے آپ چوائی ویندے

اساں پیر پیادیاں دے کول اپنی گاڈی ہے پئی
اپنے گوٹھ بزاریں اندر ڈیہہہ دُرکائی ویندے

ایہو تاں پک ٹوٹا ہے پیا، تکزئی دل رکھن دا
اوں بگلی توں لنگھن والے منہ چمکائی ویندے

اوندے بارے کیا آکھٹاں ہے کیانی آکھٹاں رفعت
ساکوں ڈھیر سمجھ نی آندی پھل رہائی ویندے

ہک ڈینہوار ایں جنگل دے وچ سارا ڈینہہ لنگھایم
پکھی وَت رنگایم اپنئے، ولدے وٹ چکایم

پہوں ساری تاں خالی جاہئی، ہر بندے دے دل وچ
ساوی ساوی گھا لوایم، رتے پھل رہایم

ہک ڈینہوار جو ڈٹھم اوکوں ہار سنگھار کریندا
آپ وی اکھیں کجلا پایم ہوٹھیں سُرخی لایم

کہیں قلعے دی چاڑھی اُتے موئے کبوتر پئے ہن
اُنہاں دا وَت بیت بٹایم اُنہاں کوں جگوائم

جنہاں آکھیا رب کتھاپیں تل وطنی نی ہوندا
اُنہاں کوں ایہہ گھر ڈکھایم گوٹھ بزار پھرایم

ہر ویلے دی خوشبو ہے پئی ہر دم دھوڑ دھمال اے
پری اساڈے کٹھے ہے پئی جن اساڈے نال اے

اڈیاں سوہنیاں اکھیں والی ہوٹھیں والی دنیا
کتھ کر محض فریب اے آکھو کتھ کر محض خیال اے

پھوں سارے کوئی جلوے ہن پئے تیڈے جلوے اندر
رب نظر دے، ایہ تاں اینویں سامنے والی ڳالھ اے

اٹھیں دا ہک میلہ ہئی پیا، ڈر ڳیو سے راتیں
دھی وِج تے ڈیدھے ہیں تاں اُوہا کلھی چال اے

ایں حاکم کوں لوکیں دی ہُن کیرھی لوڑ اے رفعت
ملاں قاضی نال ایندے ہن، لشکر ایندے نال اے

وڈ کے جیکر عشق مکمل کر وچن ہا اپٹا
ساکوں ول ول عشق کرک دی کیرھی آکھو لوڑ ہئی

پکدے امباں دے باناں وچ بیڑیاں ٹھلدیاں ہن پیاں
اپٹیاں اکھیں نال ڈٹھوسے ایڈی وڈی پوڑ ہئی

ایہا بھوئیں تاں اپٹی جاویں آج وی بھوندی پئی ہے
نیل آسمان اُپاہلا جیکوں بھج وچن دی ہوڑ ہئی

کپڈے رنگے رکشے ویندن اوندے گوتھیں تاٹیں
جیندے گوتھ دے چھیکڑ وچ ہک باغیں والا موڑ ہئی

ہک خوشبوئی صابن وی ہا، شیشہ وی ہا رفعت
مگھ بچن کوں بھاندا پیا ہا، ساکوں کیرھی تھوڑ ہئی

بس شکاری مول نہ تھیویں، ہرناں رلے کھیڈیں
راتیں اچٹی کندھ دے نالوں ٹور ڈتو سے درکوں

کجھ ڈینہواراں وٹن بٹا وے کجھ ڈینہہ ساکوں پکھی
اساں آئے بیٹھے ہیں وٹن آکھو جادوگر کوں

وڈے وڈے پھیلتے لا کے نیل اسمائیں والے
اوں پگلی دوں ریڑھی ویندے اساں اپنے گھر کوں

رات کتاباں اپٹیاں اُتے مفلر پا ڈیندا ہاں
نہ کتاباں کوں ڈر لگے نہ میڈے مفلر کوں

پتلی پتلی پوتھی اُتے لمبے لمبے کن ہن
اساں کول پہا کے ڈٹھا راتیں اپنے ڈر کوں

بندہ وی کوئی گھاہر ماری روز ازل دی شے ہے
جندرے مارتے سٹ ڈیندا ہے، پوہے بھج نہ ونجن

ایہہ کپڑے وی پورے بندے کیوں نہ سیلاں کرن
بکسیاں دے وچ ڈھک رکھدے ہیں، کپڑے بھج نہ ونجن

روز کہاٹیاں سٹڈے پیسے روز سلام کریندے
وڈے وڈے کم انہاں کوں وڈ کے بھج نہ ونجن

نت پھاریاں ڈیندے ہسے گیندا موتیا لیندے
راتیں کھٹ وچھا سمے ہیں، ویرھے بھج نہ ونجن

لشکر پاہروں پھرہ ہے پیا بادشاہ دا رفعت
ایسے فوجی بندے وی ہن بندے بھج نہ ونجن

پول پول تے پہہ بگئی ہے دنیا دی وت سنگڑی
مانی بڑھڑی تیں گھن جلیجے سنگڑی چل چویجے

ایں دنیا کوں سوہٹا کرن کیڑھا اوکھا کم اے
ٹھڈے پاٹی دا ہک گھڑا رہویں بھر رکھیجے

نیل فلک وت نودا آندے سر ساڈے تے آکھو
تھوڑا جیہا اچا کرتے اینکوں وت بدھیجے

ایہہ بندے وی پریاں وانگوں لہہ کتھا ہوں آندن
بگلی بگلی بازاریں اندر درشن کھڑ کریجے

دنیا رفعت رب ساڈے توں دھیان ہٹیندی پئی ہے
ملاں قاضی کولوں رب کوں جھپدیں گھن گھنہیجے

وَت مروٹڈے باجھرے والے ما بٹیندی پئی ہئی
اپٹے آڑے پاڑے وچوں موت بھچیندی پئی ہئی

تریہہ اساڈی ویندی پئی ہئی پاٹی بھرٹ کیتے
مونجھ اساڈی ویرٹھے دے وچ ڈھوڈالیندی پئی ہئی

لالیناں چاتے اپٹیاں اڈیے آندے ہاسے
چن باجھوں وِت رات آندھاری سڈ مریندی پئی ہئی

موت کتھاہیں ڈردی ہے تاں ما پولی توں ڈردی
وچ پنکھوڑے لولی ساکوں ما سٹویندی پئی ہئی

موت کوں دیسی گھیو بھچوایا، بگڑ بھچوایا رفعت
آندا ویندا لوک اساڈا بہوں تکلیندی پئی ہئی

تیڈے نال جو کالھ کتو سے وت نہ بہہ ڈٹھوسے
دیر دیر تیں بگلی بزائیں گھمدے رہ بگیو سے

تیڈے نال جو یاری لاتی، تھیڑ ڈٹھا ونج تے
تیڈے نال جو سونہہ نکھتی ہے باغیں سیل کتو سے

آساں رات دی روٹی سیک تے دھمی کھاوٹ والے
ہن جو تیڈا خواب ڈٹھوسے تازی بہہ پکیو سے

لکڑ دی ہک کنگھی اُتے کم کریندے پئے ہیں
کم کرن دی جاہ ملی ہے، پورا مور بٹیو سے

ہک بندے دی برکت کینویں ودھ ویندی ہے رفعت
نویں نویں ٹور اچٹی وچ نواں خواب ڈٹھوسے

پہوں سانجھا بک در جیوٹ دا کھولیا ونج سگدا ہے
کہیں بلوچ دے گم تھیوٹ تے بولیا ونج سگدا ہے

ست ست ندیاں و ہندیاں رہ گن ساڈے چار پھیروں
ساڈے قصیاں وچوں پاٹی گولیا ونج سگدا ہے

رات کتھاہیں لالیناں ولدیاں روشن کرتے
تل وطنیاں دے حق وچ قصہ چولیا ونج سگدا ہے

این نارنگی اندر: ۱۸۳

رنگے رنگے تھانویں والا رَ ب قدیمی ساڈا
اَچ وی نویں لوکیں کیتے نویں تھان بٹیندے

ساوے رتے ڈاندیں والا رَ ب اساڈی بھوئیں دا
جیڑھا سرہیوں اَن گپڈویندے کٹکاں رَل کپویندے

اوہ مٹی دے پھیتیاں والا، رَ ب گِرٹگاڈیاں والا
اَچ وی چھیڑو پالیں کول ہک ڈاں بٹا کر ڈیندے

ر ب جلاہیاں والا ساڈا نال دی وتی رہندے
اَچ وی رنگلیاں ڈہیاں والے کھیس بٹا بھجویندے

ر ب مستیاں کچیاں والا بھاندا پیسے رفعت
رات چراغیں تیل جو پاو سوہٹے خواب ڈکھیندے

رب آپٹے کوں ولدا اپٹے گوٹھیں نیندے پئے ہیں
اکیں دے گڑ گاڈے اُتے شور مچندے پئے ہیں

پال اساڈے وی چکھ گھنسن ایہو سکھ اساکوں
اساں انہاں پکھیاں کٹن امرود رہندے پئے ہیں

کئی ڈیہنواراں شہراپٹے دیاں پگلیاں کٹھیاں کیتیاں
ہُن اے پگلیاں رنگ رنگا تے ڈیوٹ ویندے پئے ہیں

ڈیوا، روٹی، سوڑ لُٹیندی لمبیاں راتیں کیتے
لوی قصہ نال لُٹیندا، نال پچھندے پئے ہیں

رب اساڈا ولیا آندے گوٹھ اساڈے رفعت
ساویاں ریتاں نیلیاں پیلیاں جھنڈیاں لیندے پئے ہیں

ایہہ جو ساوے رتے نیلے منٹے پیندے پیسے
اوں بگلی وچ تکررا کر کے دل کوں نیندے پیسے

کوئی اسا کوں ڈیکھے تاں سہی انہاں ڈینہاں دے وچ
رنگ رنگ دے پکھ بٹا کے اڈیے ویندے پیسے

رَب اسا ڈا رہندا پیا ہے نال اسا ڈیاں جھگیاں
اساں کہیں سوئوں پئے آسمان ڈسیندے پیسے

کڈی پہاڑ دی چوٹی آہدوں نیل آسمان کڈا ہیں
ہک ڈوجھے توں کیوں کر اپٹا رُب لگیندے پیسے

اونکوں اوہ مشہوریاں دے وچ گھن آندے سن رفعت
اساں جیکوں دیوی دیوتا کر پلہیندے پیسے

اِس بگلی وچ عشاقیں دا آدُر رَچ کریجے
شربت گھول پلےجے کہیں کوں ڈھوڈا مکھ ڈویجے

ہُن عاشق کوں آپ پوچن رنگے رنگے کپڑے
ہُن عاشق کوں کول بلہیجے خوشبو آپ لویجے

عاشق نال رکھیجن جاری عشق اوندے دیاں بگا لھیں
تھیڑ وچ ڈکھیجے اوتکوں باغیں گھن جلیجے

ہک ڈینہہ بس ولہیٹ اوتجے کٹھا کر چنانہہ کوں
سوٹئی وچوں تار گھنیجے، دریا وت وچھیجے

عاشق کوں تاں لگا گھنیجے جھولی اپئی رفعت
سر محبوب جو منگدا ہے تاں اپٹا سر ڈویجے

لالٹیناں ڈھلک ڈھلک تے ویندیاں پیاں ہن راتیں
کیا آکھو جو کیڑھی گھٹی جاگا ہئی پیا اوندا

اساں کتھ ڈسیندے ہاسے کیڑھے پاسے ونچنے
آپ اساڈے پیریں دے ونج نقشہ ہئی پیا اوندا

بس نوراتا ڈیندے اونکوں گول گھن آندے ہاسے
ساڈے کول پراٹا آکھو قصہ ہئی پیا اوندا

لوکی وت بٹا کے ٹولیاں ویندے پئے ہن راتیں
وت اچ پڈھڑے پپلیں ہیٹھ تماشا ہئی پیا اوندا

اساں اول توں بھج کے رفعت کتھاں ونج سگدے ہیں
آپ اساڈیاں گلایاں اندر پوہا ہئی پیا اوندا

رنگ رنگ دیاں قلفیاں گھن کے وچ بگی دے آندے
وَت بگی وچ گم تھی ویندے پڈھڑے قلفیاں والے

پکھیاں پاروں مچھیاں پاروں خیراں منگٹیاں پوندن
پہوں وڈا دل رکھٹا پوندے دریا تھیوٹ کیتے

مچھی ٹی، اساں لکھ و رہیں توں تیڈے ڈیوٹ داراں
پکھی ٹے، اساں لکھ و رہیں توں ڈیوہی تیڈے پے

اساں تاں اوڑک سنگ اپٹے توں چکھاں ریہہ ونجٹاں ہئی
ہر پکھی کوں ڈیدھے ہا سے ہر پھلواڑی ڈیدھے

اساں کہاٹی وچ بیٹھے ہوئے پکھیاں کوں وی رفعت
داٹھ روز کھویندے پے پاٹی روز پلیندے

ایں کتاب اچ ہرناں کیتے لُوٹیاں لُوٹیاں پوٹیاں
ایں کتاب اچ ذمہ ہے نہ مول شکاری آسن

ایں کتاب اچ کئی کئی جاہ تے ساوے ساوے گھاہن
نال کیاریاں گیندے والیاں، آن محبتی باہسن

نکا نکا شور ہمیشاں کھیڈن دا پیا آسی
ساڈے بیتاں دیاں کتاباں بچے جڈیاں راہسن

ایں کتاب اچ گزر گیا ہے ایں حاکم دا ویلا
ایں کتاب دے باہروں وی ہُن چنگے ویلے آسن

اساں اپٹے بیتاں کیتے دعا کراوٹ آئے
ایہہ تہاڈی آل اولاد دے آدر دے وچ راہسن

اساں اپٹے قصیاں والا پاند وٹیندے پئے ہیں
خیر مہر داسی کوں اہج کچھ پچھندے پئے ہیں

جیوٹ دے ہک کانے اُتے بوتھیاں اپٹیاں ٹنگ تے
سُرخیاں لیندے، کجے پیندے، شور مچندے پئے ہیں

ہک پھیتے دی سیکل اُتے دنیا ویندی پئی ہے
اساں وی ایہہ سیکل آکھو نال پچھندے پئے ہیں

رب قدیمی تیڈ بندے دی، حاکم دے ہتھ آگئی
جھمرا پا کے ایہا اچٹی تیڈ ولیندے پئے ہیں

انہاں اوکھے ڈیہناں اندر کیا آکھوں ہٹن رفعت
اساں بیت بیٹیندے پئے یا ملے بیٹیندے پئے ہیں

اساں تاں اجکل یار اپٹے دی نقل کریندے پیسے
شیشے اگوں تھی ہاہندے ہیں سُرخ لیدے پیسے

بکسے وچ سنبھالی وڈوں رنگ رنگ دیاں ٹوپیاں
ڈیکھ طبیعت یار اپٹے دی سانگ بھرنیدے پیسے

کیا آکھوں جو کیرھی رُت دے ڈیہہہ اساں تے آگن
اساں وی اینویں پھلیں والے کپڑے پیندے پیسے

وَل وَل دنیا گھن آندی ہے اُکھیں کوں چنھوا کے
اُکھیں کوں جگویندے پیسے، پھو کے ڈیندے پیسے

ایں اساڈی جھمر دی ہک عجب ڈکھالی رفعت
ہتھ کہیں تے چنیدے پیسے وار بچنیدے پیسے

اونکوں ویندی ڈیکھ آندی ہے بارش اوندے ویڑھے
اونکوں ویندی مل آندی ہے ہیل ہوا دی سائیاں

اپٹے کوٹھے پاتن اتھاں رنگ رنگ دے پھلاں
ایہہ دنیا تاں بٹی ہوئی اے ساوے گھا دی سائیاں

ویندیں ویندیں کھڑ گیا ہے چندر کہیں کوں ڈیکھن
ہولے ہولے لنگھی ویندی رات خدا دی سائیاں

کے بھاڑے وچ مہاٹیں کینویں پار چچاون
دل ساڈی وچ ایڈی وڈی جج الہ دی سائیاں

اوں بگلی وچ ڈیکھے تاں کوئی رنگے شیشے رفعت
اندروں بتیاں، پاہروں پاہروں رات الہ دی سائیاں

ساری ساری راتیں شیں کوں بھو دے کنوں کڈھیداں
دوروں دوروں چا انہاں کوں نیڑے آن رکھیداں

دریاواں کوں جنگلاں کوں وی ڈر لگدا ہے راتیں
وَت انہاں کوں کٹھا کرتے اپٹے کول پلہیداں

آپ ڈوپہراں لنگھ آندی ہے ٹکر پاٹی گھن تے
ڈینہہ دے منگر خانے اندر گٹ بیٹھا چترینداں

ایہے ڈہاڑے پریت اپنی دے سوہنے پئے گزردن
دھپ لگدی ہے چھاں گولینداں بندر آندی سُم وینداں

گھوڑیاں دے کوئی لشکر آہن آندے پئے سَن رفعت
تلا اتھوں تھڈ کے سارا بئی جا پیا رہینداں

ایں کتاب اچ چا پیوٹ دیاں گُرسیاں لگیاں ہویاں
ایں کتاب اچ لوکی ساری راتیں جاگدے پٹھن

ایں کتاب اچ آندی پئی ہے پاٹی بھر کے دنیا
ایں کتاب اچ گھن ترکاری لوکی گھر پئے ویندن

ایں کتاب اچ پل تلے ہک حکیم دی ہئی
جیندیاں تاں الماریاں اندر جیوٹ دے سوئسن

ایں کتاب اچ جادو ہے پیا پہلے آہدے پئے ہیں
وَل نہ آکھن پڑھن والے جے پگھی بن ہاہون

ایں کتاب اچ وسرے ونجے یار تھئے ہن کٹھے
ایں کتاب اچ نقلیاں کیئے ہجڑیاں کیئے گھر ہن

اوت تاں اپٹیاں ساریاں ڳالھیں پوریاں کرچھوڑیاں ہن
ایڈے وڈے جگ جہان اچ ہوٹھ بٹا کر تیڈے

عجب بھونیں ہی ویندی پئی ہی جگ سارے کول چاتی
تساں وی کہیں تاکڑی وچوں کھڑے مسکدے ہاوے

موچی بھائی! تو ڈسا کنج ڈیس بیٹیسیں اپٹا
آکھن لگیا پہلے کولوں سوہٹا کھسا سی کے

پہوں وڈا کوئی کم آکھیجے عشق این دنیا اندر
اینڈے کیتے بندے کول وی وڈا تھیوٹا پوندے

نیلے اپنے کھنڈ رنگائے تھاں بٹائے رفعت
ول وی آساں نیل فلک دے کیا آکھوں کیا لگدے

کہیں ترمیت دیاں اکھیں والے آدردے وچ رہندیں
ایں دنیا دیاں گلگیاں والی ہر شے سوہٹی ساکوں

ایہو ڈینہہ نہ گزرک ڈیسوں تیڈے ملن والا
پوری تہ بھریندے پئے ہیں اچ ویلے دے اگوں

سُرخی لاوٹ کجلا پاوٹ لوک سیاست ساڈی
نال شہاں دے لڑدے پئے ہیں اپنے ہار سنگھاروں

ٹھڈا پائی پوئیں ول ول منہ تے چھٹے ڈیوئیں
پندھ کرن دا کیس آکھیا ہے چھٹھ ہاڑ وچ تیکوں

کیوں نہ اتھاں ڈھوڈیاں دا ہک وٹ رہیجے رفعت
پائی دا ہک منگر بھروں ڈھوڈا ہک تروڑوں

اوندیاں اکھیں باجھوں ساڈا کیڑھا رستا ہے پیا
ایہو آکھو جنگل ہے پیا ایہو دریا ہے پیا

ہک ہک مکھ کوں ڈیدھے پئے ہیں پورے آدرستی
اوندے تاٹیں چبکٹی دا بس ایہو نقشہ ہے پیا

اساں اپٹے قصے اندر گھر بٹایا اپٹا
ساڈیاں اپٹیاں لولیاں دے وچ ویڑھا ساڈا ہے پیا

بادشہی تاں ہک بیماری بندیاں کوں لگ ویندی
بھوں پراٹے نقلیاں کولوں ایندا نسخہ ہے پیا

اچ وی جیکر گولٹاں چاہوے کوئی پری کوں رفعت
اونویں سیفل نامے اندر سارا نقشہ ہے پیا

اُوہو عاشق جینکوں جگ دا سارا پتہ ہوندا
کیونکر چھیاں کھلدا یاں راتیں کیونکر کچھی روندنا

کہیں چُبارے نیلے شیشے کہیں وچ ساوے رتے
بُگی بُگی وچ چن چوڈی دا ساری راتیں بھوندا

سَت پیڑھیاں دی چُپ کتھاپیں گالھ کرٹ ہک چاہندی
جیں بُگی وچ نتاں ہووِن بھیت عجب ہک ہوندا

ہک ہک درتیں خواب چُچندا، ہک ہک در کہانی
بُگی بُگی تیں عاشق راتیں رزق دلیں دا ڈھوندا

ایہو عشق تاں اپٹے پاروں کون کریندے رفعت
شہر تمامی وانچا ویندا جے عاشق نہ ہوندا

ہتھ ملاوٹ وی ہک دارو لمبیاں عُمر اں والا
بگل لاوٹ ہک منتر آکھو سکھی ڈیہنہاں دا ہے

اساں وی راتیں چھت اپنی تے کھٹوں گھتی پئے ہیں
ایہہ سبھ جاڈے ہویاں وی جو موسم مینہاں دا ہے

○

ایں کتاب ایچ چلدی پئی ہے بہوں رنگی ہک لاری
ہک پنے توں پئے پنے تین سیل کراوٹ کیتے

اساں چار فقیر کتھاہیں رے بیٹھے ہاسے
پنجویں اتوں بارش لہہ پئی حال ونڈاوٹ کیتے

ساکوں ساڈے شہریں وچ اوہ کتھ وڑٹ ڈیندے ہن
رچھ کول کٹھے ٹور ایوسے جھمر پاوٹ کیتے

ایں نارنگی اندر: ۲۰۰

کہیں مُہاٹی نال اِتھاپن دِڑی لَک بگپوسی
آپ اِتھاپن واہندا راہندا دریا کتھ کر ونچے

آپ اِتھاپن طوطے ایندے آپ اِتھاپن ٹالھیاں
دنیا آندی لگھ ویندی ہے رستا کتھ کر ونچے

دھی وَت تیاریاں کر کے لوک روانہ تھی پگے
وَ ت انہاں دی تاگھ تنگھیندا شیشہ کتھ کر ونچے

قصہ گو تاں راج نگر پگے، سُنٹن والے سُم پگے
بگلی بگلی وچ گھمے راتیں قصہ کتھ کر ونچے

ساڈی وحدت دے وچ کینھی ، ملاں حاکم قاضی
جیکر ایہہ وی بکرو ہک ہن دنیا کتھ کر ونچے

اساں کندھاں رنگیاں اپٹیاں بُو ہے اپٹے رنگے
پگلیاں وچوں غلق خدا دی کیوں کر مَنجھی لنگھے

ہک پھیریں تاں واڑی ساڈی اتجھے زور دی لتھی
نیل فلک ہندواٹیاں وانگوں ولہاں اُتے لگڑے

وَت انہاں کول آڈرڈیندے مہندیاں لیندے پئے ہیں
کتھاں کتھاں رُلدے رہ پگن پیر اساڈے کٹھے

ایں دنیا دے منتر بارے کیا آکھیا ونج سگدا
نویں جمدے پالیں رَلے ولدی جم پوندی ہے

صوفی کول پکڑتے رفعت شاعر کول پکڑتے
جے کر انہاں گوٹھ بزاریں عاشق کوئی وی رُلے

ایں پرائی مونجھ اپنی دا ولدا کیا ڈویجے
ولدا عشق کرتے آکھو ولدا بیت بنیجے

اساں برائیاں سوڑیں اُتے پھل پوٹے ہیں کڈھدے
راتیں ساکوں بندر جو آوے جنگل وچ سُمیجے

ہے کوئی آنجھی چوکی رفعت ہے کوئی آنجھا تھائے
ہیر سیال دے قتل اُتے وچ پرچہ درج کریجے

o

اگوں کچے گھڑے والا قصہ جوڑ ٲھوسے
سوہٹی کوں وت قتل کتوسے دریا لوڑھ ڈتوسے

عورت دا وی قصہ اساں مردیں لکھیے رفعت
بندروں ڈوہی کر سسی کوں تھلیں رول ڈتوسے

ایہہ جو بھنڈیاں دیاں بوٹیاں تے بھنڈیاں پدھیاں ہوئیاں
سو سو رماں کھولن والیاں کُنجیاں پدھیاں ہوئیاں

اَساں تاں ہک رسی چھکی گونج پیا ہے عالم
انہاں امباں دیاں باناں وچ ٹلیاں پدھیاں ہوئیاں

ایہہ ٹالھی وی پتڑ ہے کہیں اَن ڈٹھے پاٹیاں دا
ہک ہک ٹنگلی نال ہزاراں بیڑیاں پدھیاں ہوئیاں

اساں تیڈے چاہوٹ والے کٹھے راہوٹ والے
ہک ڈوجھے دے نال اساڈیاں جھگیاں پدھیاں ہوئیاں

اوندے کٹھے آگئے پیسے اوں ویلے وچ رفعت
اگوں چھووں ازل ابد دیاں جھنڈیاں پدھیاں ہوئیاں

جپڈیاں گھاٹیاں مونجھاں ہوں پاٹیاں نیڑے رہو
جپڈا وڈا ڈکھ ہووے بس نال مہاٹیاں پاہو

بس جیوٹ وچ آ چو گئے ہن ڈینہہ وچھوڑے والے
اُکھیں دے وچ کجلا پاوو گکوڑھی سُرخی لاوو

تھی سگدے جو بئی دھمی وِت یار کتھا ہوں نظرے
پالیں رَلے کھیڈو ویڑھے پڈھڑیاں کولوں پاہو

ہک پھیریں جو یار اپنے کوں وِلدا ڈیکھئے رفعت
لاچیاں والے مٹھڑے مٹھڑے ٹکڑے کھڑ وٹداو

اُوں وستی وچ کئی ڈھاڑے وِت اسا کوں لگ پگئے
پھوں سانجھیاں اُتھ اُکھیں والے سگے رہندے ہاسے

رتے رتے ڈیلھیاں دی جاہ آساں کریہناں اُتوں
کہیں کہیں ویلے بھُل بھُلکے جن چٹن آندے ہاسے

○

رب بارے جے نویاں نویاں پگا لہیں ترو پیان ہن
ساریاں بہہ تے سُنسوں رفعت ساری خیر صلا اے

○

ایں حیاتی وچ محبت نی کڈاہیں کھڈی
ایہو تاں ہک کم ہے آکھو پورا تھیوٹ والا

آپ تریکتیں ساڈے کولوں ڈھیر بہادر رفعت
ایہ سُرخ ہک بینر ہے پیا کھل کے جیوٹ والا

ایں نارنگی اندر: ۲۰۶

کئی کئی رنگے شیشے بلدن ایندیاں تاکڑیاں اندر
راتیں ایہہ مکان تہاڈا عجب ڈکھالی ڈیندے

○

سیکل رکشے لاریاں گاڈیاں تکھے تکھے ٹرو
شیشے ٹلیاں پھمٹاں تاٹیں بارش آندی پئی ہے

○

پاٹی دے ہک منگر اُتے دھپ پئی پوندی رفعت
یا ہک تسی ہرٹی آکھو پاٹی پیندی پئی ہے

○

نکی جہیں ہک اکھ پلہن دی نہیں پئی بڈی رفعت
پنج ہزار درہیں دی ساڈی حکمت کیڑھے لیکھے

○

تساں میکوں کہیں وسوں دا بیت سٹاوو رفعت
میں تہاکوں اوں وسوں دی پوری سیت ڈساواں

دھمی نال نکلدے پئے ہیں وَت خوشبوئیں لا کے
ساکوں وَت ڳولیدیاں اَچ بلائیں ساڳیاں ودياں

○

کہیں کہیں ویلے لکھدیاں ہوياں ڳرویندے ہیں رفعت
ساکوں اپڻے ہتھیں دی جا پئے کوئی ہتھ نظر دن

○

جیڑھا بندہ دھمی دے نال جا گیا بیٹھے رفعت
ايندا منہ دھواوڻا وی ہے روٹی وی ہے کرٹی

○

اینویں ہمیشاں رل ہنڈیسوں جو گزران اساڳی
ساڳے کولوں رب اساڳا نہیں مُکلايا ويندا

○

گُل عالم کوں چڻھی لکھی رب اپڻے دے بارے
رب اساڳا ڳوڻھ اساڳے ساریاں خیراں مہراں

اَساں اپٹے پیو ڈاڈے کوں گھن آپو سے ونج کر
موجھیں دے کر خانے اندر کم کریندے پئے ہن

○

ایں دنیا ونج بندہ رفعت حاکم وی نہ ہووے
خلق خدا دی ڈیکھ ڈیکھ تے منہ پرتیندی ونجے

○

اپڈے تکھے جھیڑے دے ونج کیڑھا گھروں نکلے
پگلی پگلی ونج چن چوڈی دے ڈاڈھا شور مچایا

کہیں دی منڈ تے بیڑیاں ساڈن کیڑھا کم بہادری
پالیں کوں اساں اُنڈلس بارے کیا کیا آن پڑھایا

○

اَساں تاں بس ایں پاروں وی عیسے کم مگیندے
کم اساڈے جیندے جی ہن سدا سلامت رہوں

ہک بندے کوں جادوگری وچن ڈیو رفعت
ایڈی کلہی وِسوں دے کہیں سانجھے منتر کیتے

○

دنیا دے گل خواب وی رفعت جے کر کٹھے تھیوں
ہلی دے ہک بچے کولوں ڈھیر ودھائے کینھی

○

ہک پھیریں تاں جادو دی کہیں نگری چُج ڳیو سے
تھی کھڑوسے وَاں اُتھاہیں پکھی بٹن ٲٹھوسے

○

پیو ڈاڈے دے ویلے توں ایہہ کھوہ پراٹا ساڈا
پاٹی وچ لڑکاتے اپٹیاں چنگھاں بیٹھا رہندے

○

ایڈی وڈی وِسوں دے وچ ہے کوئی اتجھا بھوپا
جرئیلیں دے بھوت اساڈے ڳوٹھیں وچوں کڈھے

کچی مٹی دی مسیت اِچ کچی مٹی دے پھل
کچی مٹی دے موسم وچ پئے نمازاں پڑھدے

○

پھل گیندے دے کھڑ پئے ساڈے شینہاں شینہاں جپڑے
تو جو ساڈے بائیں آیوں دل پھلاں دے ودھ گئے

○

جیڑھے ڈینہہ دے دریا ساڈے سک گئے ہن رفعت
اساں اپنے گھرے اُتے چھیاں پئے بٹیندے

○

ایہا موت جو ہاتھی وانگوں لُڈی پئی ہے رفعت
اساں ایندے ہودے دے وچ پنہہ کریندے پئے ہیں

○

نکے لا دے آ گئے ہاسے عجب پکڑ وچ رفعت
سبق مکمل پڑھیا نہ کوئی کھیڈ مکمل کیتی

این نارنگی اندر: ۲۱۱

اوہ بندہ کوئی ہک پری ہئی، پورا ٹول ائی اوہ تاں
اوندے بعد تاں ساریاں جاہیں خالی خالی تھی ڳیاں

○

پنج ہزار ورہیں توں اپنی پری نیسے وپچی
کون اے حاکم تھیندن ساڈے دریا وچھٹی والے

○

پکھی اسان بھن کھاندے ہیں چھیاں کھاندے تل کے
ساڈے ڈرتوں ہرٹ کتھاہیں تھلاں دے وچ لگ ڳئے

○

بادشاہ تاں بادشاہ، تاریخاں لکھن والے
ایڈے ان کر بچے تھیں کیڑھا چاٹدا ہئی پیا

○

جینویں ڈوائے کوں ویلھ ملی ہے، پچ ڳیا ہے رفعت
کجھ ڈیہواراں آنی سڳیا موت اپنی دے پاروں

اصلی ہک وزیر اعظم بن گئے ہاسے ہک ڈینہہ
اساں انہاں شہراں والے نقلی ہوں پراٹے

○

جتیں دی وت شادی ڈیکھو کڈن مئے رفعت
گھر وچ چھپیاں گم تھی ویندن پڑچھے گم تھی ویندن

○

سو مخلوقاں لنگھ آندیاں ہن شادی والے گھر وچ
گھر دے بندیاں کنوں زیادہ بتیاں پالٹیاں پوندن

○

ہگی ہگی وچ مکھ ساڈے دے آلھٹے ہن پئے رفعت
اکھ دیاں چڑیاں کنیں والے چھک ممولے رہندن

○

چڑیاں پائی پیندیاں پیاں ہن ماواں ڈدھ چنگو بندیاں
پوٹیں دا کھرکار کریندا کیوں پیا لشکر لنگھے

رل اوندے چودھاروں اساں چا خانے وچ بہہ گئے
ہک ڈینہوار جو رب اپٹے کوں کلہی میزتے ڈٹھا

○

اساں وِت جو دھمی جاگے نویں گالھ ہی رفعت
ڈُکھ ساڈے دی مٹی وچوں ساول پھٹدی پئی ہی

○

ایں دنیا دی گالھ کتھاہیں نہیں پئی پھپدی رفعت
مچھیاں بہوں گھبراندن اتھاں کونجاں بہوں ڈردیاں ہن

○

رات تہاڈیاں تاکیاں اندر رنگے شیشے بکھے
اندر تساں پٹھے ہاوے یا وِت باہروں چن ہی

○

پھل بٹن انگریزاں دیاں وی قبراں کیتے رفعت
بھوئیں ساڈی وچ سٹے پئے ہن ایہہ بندوقاں والے

وستی دے وچ مائی مسیت وی گھر دا بندہ رفعت
نکے موٹے کم اساڈے ہوندے ذمے ہوندے

○

بھانویں اتھاں کل لڑائیاں ہر گھوسے اپٹیاں
دل آہدے جو کہیں نہ کہیں جا جیتے بیٹھے ہوسوں

○

ہولے ہولے ایہا تہاڈی مونجھ پکیری تھی گئی
رتیاں رتیاں تھی آیاں ہن مرچاں ساویاں ساویاں

○

ایہہ سپاہی ڈیکھ ڈیکھ تے ڈکھ تھیندا ہے رفعت
ہک مشین بیئندے ہن اوہ بندے مارٹن والی

○

ہک کتاب تاں آدم دی وی رب اپٹے دے نانویں
اوندیاں چار کتاباں والے آڈر دے وچ رہندیں

ہکا مائی مسیت کوں پتہ ناں سچٹن دا ساڈے
ہکا اوہا چاڈی ہے کتھہ بگلی سچٹن دی ہے پئی

○

گُوک مریندیاں گاڈیاں دے وچ لوکی ویندے پئے ہن
اپٹے اپٹے گھریں تاٹیں خیریں چُکن مولا

○

کیڑھے مَلُخ ونگاری اندر پھس بگیو سے رفعت
بھانویں صحیح سلامت ہیں پر لُو لھے تھی کے ٹردے

○

بندہ روز ڈہاڑے دی ترسلا منگدے رفعت
دھمی نال ای سنگتیاں کیتے پھل بھجو اوٹے پوندن

○

ایہے ساڈے پیر وی رفعت عجب جہاز زمینی
کیڑھے کیڑھے پاسے دیاں رفتاراں پکڑی ویندے

کہیں کہیں ویلے رُس ویندی ہے کھل پوندی ہے رفعت
ہک متراں دی جھنگی ساڈے رستے وچ کھڑی اے

○

دنیا ٹی سر درد پراٹا نہیں پیا مکدا تیڈا
ایہے تیڈے چاہوٹ والے شور مچاوٹ والے

○

ہتھ اساڈا نپی ویندے باندر ساڈا رفعت
اچ وی اوندیاں پگلیاں وچوں لنگھے ویندے پسے

○

ایہ تاں آپ اڈا گھن آیاں پریاں ساکوں رفعت
نہ تاں ہن تیں ملک پری دا کیس ڈٹھا ہئی دوست

○

انہاں ساکوں راخس والا مندا کڈھیا رفعت
اوہ وی ساڈیاں پگلیاں اندر ساڈے پوہیاں اُتے

بہوں ڈینہاں توں رات اساڈی چھوٹی تھی، گئی رفعت
ویندیں وگدیں ویندیں وگدیں قصے وڈے تھی گئے

اڈیاں تاں سیاٹیاں کالھیں کتھ کر سنٹیاں ہاسے
لکھ لکھ ہن شکرانے ساڈے ہڈھڑے وڈے تھی گئے

○

دنیا وڈی تھی گئی ہے تاں لکھ مبارکاں رفعت
ترے پھیتیاں دی سیکل دی جا وڈی سیکل گھنوں

○

جے پوہا وِت آپ نہ تھیوں بگلی سچن دی رفعت
وِت سچن دے پوہے پچن پوہا ڈیکھن کیہا

○

جیڑھا عالم اکھیں دے نال آپ ڈٹھوسے رفعت
اوہو عالم جگ سارے کوں اکھیں نال ڈکھایا

نفتی جو کر مسخرے ساڈے اپٹے لوک ان رفعت
کہیں حاکم کوں انہاں سیتی کیوں مثال کرتے

○

پہوں ڈہنہاں دے بعد کہیں نال تھے منیوا رفعت
پگلی پگلی وچ گڑ دے چاول کھڑ وٹڈائے پیسے

○

ساڈی تاں لڑائی رفعت گھڑ سواریں نال اے
گھوڑے کوں ہک پھٹ وی لگے مونجھے تھی ویندے ہیں

○

تھوڑیاں تھوڑیاں پگالھیں آساں سارے چاڈے پیسے
جے کڈا ہیں رل بیٹھوسے پوری پگالھ کر یسوں

○

کہیں سچن دی پگلی وچوں بھلا ایں لنگھیندے رفعت
جن وی اگوں کھیڈ دے وچن پریاں کھیڈ دیاں وچن

پہوں گرمیاں دے ڈیہنہ ہن آکھواڳوں کالی سڑکی
لاری ساڈی لنگھدی پئی ہے وٹاں دی چھت تلوں

○

اپٹے جپڈے جٹے دے نال آپ اتھاہیں رفعت
کہیں کہیں ویلے نچٹا وی ہے روٹا وی ہے آکھو

○

ساکوں رفعت پہلی پھیریں سمجھ محبت آئی
نسے ذمہ پہلے جو وی وقت لنگھایا پسے

○

اساں آپ بچاوٹے رفعت ڈھاندے نیل فلک کوں
ایہہ وی پہوں قدیمی ورثہ بھونیں ساڈی دا ہے پیا

○

عاشق کوں بدلاوٹ والی کیڑھی لوڑ اے رفعت
جیڑھے اوندے کٹھے راہندن انہاں کوں بدلیجے

تیڈے گوٹھ بزاریں وچ ترکاری دیاں ایہہ ہٹیاں
تازے تازے رنگ ہزاراں تیکوں ڈیدھے پئے ہن

تیڈے رستے وچ کتھاہیں رنگ رنگ دیاں بیکریاں
دھمی نال جہاں دے شیشے تیڈے کیتے بکھدن

ہار سنگھاراں دیاں دکاناں، ایہہ چُنیاں دیاں ہٹیاں
ایں پاروں نت گھلدا یاں ہن جو ولدا تیکوں ڈیکھن

پگ اپٹے اوہ نال گھن آندیاں ہرٹیاں اوکوں آہدیاں
نکے نکے پال اسہاڈے تیڈے کولوں پڑھسن

اوندے ہتھ وچ کیمرہ ڈیکھتے دھج بٹیندن رفعت
ایہہ پیل چھکواوٹ اپنی فوٹو اول توں چاہندن

ایہے کٹکاں ایہا سرہیوں ایہے امب کھجوراں
طرف تہاڈے گھدی ویندن ایہے رستے ساکوں

مینا آپ پلیدی پئی ہے تیڈے بارے دے وچ
طوطے آپ سٹیندے پئے ہن تیڈے قصے ساکوں

دھی نال ای گھدی ویندن تیکوں ملن کیتے
رستے دے وچ رنگ رنگ دے گلپاں کوچے ساکوں

تیڈے پچھوں رُلن والی رنگ رنگ دی دنیا
رتیاں پیلپاں پگڑیاں والے بندے ملیے ساکوں

بھانویں دھوڑاڈیندے ویندن لڑدے بھڑدے ویندن
ول وی ایہے لوکی رفعت سوہنے لگدے ساکوں

اُنہاں وڈکیاں توں سٹیا ہئی اوہ اتھاہوں لنگھسی
رہ اوندی وچ کٹھے تھی بگن رنگ رنگ دے پکھو

ہک پھیریں اوہ یار اساڈا ایں رستے توں لنگھیا
اَج وی ایہے وٹ لا کھڑن نویں نویں خشبو

ایہے ہرک تال مک نہ وچن، ایں دھرتی دا منتر
ایہے مور سلامت رہون، ایں دھرتی دا جادو

اونکوں ڈکھ تے میلہ سارا دھج بٹا وٹ پئے پگے
آپے ڈکھو کیندی کیندی اوہ چھکیندے فوٹو

اوہ تال جتھاں پنہہ کریندے جڑ ویندے پن رفعت
ٹھڈے ٹھڈے پاٹیاں دے کھوہ نیلے نیلے تمبو

اوندے کٹھے روہی اوندی مور ہرن سبھ اوندے
اساں کوئی کلہے بندے نال محبت کیتی ہاسے

نم دے تلے وکدے پئے ہن رتے لال متیرے
پہوں ساری کہیں کوڑ وچوں دل مٹھی لدھی ہاسے

ٹر پوٹی ہے کہیں نہ کہیں ڈینہہ گالھ تہاڈی ساڈی
ایہا گالھ تہاکوں اساں ول ول کیتی ہاسے

اندر شکلاں بکھدیاں پیاں ہن گاؤں چلدے پئے ہن
اوندے بگوٹھ پچاؤن والی لاری پکڑی ہاسے

اوندے کول ایس دنیا دے پہوں نوٹو ہن پئے رفعت
وچ بک نوٹو اتساں وی تاں اوندی چھکی ہاسے

ہاڑ دی پَنجویں پندھ کتوسے کہیں عجائب پاسے
وَجْ عَناب اُتھاپیں پیتے وَجْ بزوریاں پیتیاں

گھریں نال رَلائے پیل، پپلاں نال مسیتیاں
ایں پھیریں تاں پندھ کتوسے یا وِت گندیاں ستیاں

پہلی پھیریں ویندے پئے ہیں اونکوں ملن کیتے
ساکوں راہ ڈکھیندیاں پیاں ہن ساڈیاں تاں خوش نیتیاں

اوں بگی توں دل اساڈا بن مَخولی لنگھے
نہیں سپاہی بن کر لنگھیا موٹھے تے لا پھیتیاں

کئی ڈینہوار اوہ ایں پاروں وی لڑا رہ گیا رفعت
اَساں نال مسیتیاں وی کیوں اوندیاں چاہیں کیتیاں

ایں نارنگی اندر: ۲۲۵

ہک ڈو بگلیاں کوچے آکھو ہک ڈو گوٹھ بزاراں
ایہے تاں بس کول اسا ڈے بکھرن والیاں چیزاں

پہوں پراٹے شہر کتھاہیں موٹر رکشے ویندن
ساوے ساوے باغیں وچوں نیلیاں نیلیاں سڑکاں

ہک تاں گگھگی دا آلا ہئی چار پھیروں آندا
ڈوجھا عین ڈو پھراں ویلے ککراں اُتے پھلیاں

پہوں پراٹی سڑکی جھی ہک وچ روہی دے ویندی
کہیں کہیں جاہ جلیبیاں والیاں نکلیاں نکلیاں ہٹیاں

اساں کتھاہیں آپگئے ہاسے اتجھے شہر اچ رفعت
موراں والیاں ماڑیاں جتھاں ہرٹاں والیاں بگلیاں

يارمسيٲاں دياں؁ جليبيياں دياں پٲياں دياں؁ اپٲياں
پهوں سارياں ٲوں فوٲو چھكياں ايس رسته دے اندر

اوٲكوں سرخي لاوٲي آندي ايس زمانے دے وچ
اوٲكوں كٲرے پاوٲے آندن ايس ويٲے دے اندر

نه ٲاں اينويں رُلدِي رهي سسي ما اساڏِي
آپ اساكوں وٲچٲاں پوسي ايس قصے دے اندر

ايهو سچھ نماشاں ويٲے پوها بك بٲيندے
كهيں ڏيهه اينويں لنگھ جُليجيے ايس پوهے دے اندر

بك پيوے پيا ٲسا راهوے آب حياٲي كيهياں
سبھ دے كيٲے منگر ساڏے ايس قصے دے اندر

ايس نارنگي اندر: ٲٲ٤

وت ہک لاری ویندی پئی ہے نویں سنگ رلا کر
اساں وی کہیں چنڈھ اچ بیٹھے رتے چولے پا کر

اونکوں ڈیکھن وستی تاٹیں آ ویندیاں ہن ہرنیاں
پہوں حیرانی تھی کھڑدیاں ہن اپٹیاں پوتھیاں چا کر

اوہ جو اندر بیٹھا رہوے بارش کھڑی رہندی
جے توٹیں نہ ڈیکھ گھنے بس اوندے پیر پسا کر

وت سڑکاں تے وچھے پئے ہن پیلے پھل ککراں دے
سیکلاں والے لنگھے ویندن ٹلیاں وت وچا کر

اوہ جو سبیل کرن کوں نکھتا باغ اپٹے دی رفعت
اوندے کارن باغ کھڑا ہی اپٹے پنج وچھا کر

نویں ڈینہہ دی دھپ دے اندر کچھ نکلدے پئے ہن
نکے نکل پھل ایں گھا وچ لکھ نکلدے پئے ہن

دھمی نال نکلدی پئی ہے دنیا اوندے پاروں
اکھیں گجھل پا کے لوکی لکھ نکلدے پئے ہن

اساں اُتھاں پاٹی پیتا اکھیں جھٹے مارے
اکھیں وچ کوئی پئے گئے ہا سے لکھ نکلدے پئے ہن

لوکیں کوں بھلا جھل گھنیجے پتہ کرتے ڈکھ دا
ہتھ اپٹے کیوں سر اپٹے اوہ رکھ نکلدے پئے ہن

کہیں ویلے وی اڈ و نچٹا ہے نال پری دے رفعت
ساڈے تاں بس مونڈھیماں وچوں کچھ نکلدے پئے ہن

ایہہ کریہہہ وت گھر اپٹے تیں پُج نی سگپے آکھو
پھلیں نال لڈتجے ہن تاں رستے دے وچ بہہ وگن

دھمی تھی وت پیو ڈاڈے دے تمبولیندے پئے ہیں
ساری رات اوہ میلے دے وچ اینویں بھوندے رہ وگن

کہیں ویلے وی ڈیکھ گھنا ہے بچ خلقت دی چڑھدی
لوک کتھا ہیں تھک گئے ہن، رستے دے وچ بہہ وگن

امیں دے وچ گھر جہاں دا، اوہے امب نہ کھاؤن
طوٹے اپڈے مونجھے تھے ہن پار کتھا ہیں لہہ وگن

سڈے ییں جو دل دے اپٹے بُرج منارے ہن پئے
پر آساڈے ویلے وچ ایہہ سبھ نشانیاں ڈھہہ وگن

کپڑے پاؤں سکھدی پئی ہے بولن سکھدی پئی ہے
ایہہ دنیا تاں وت بہک واری نویں نویں جئی ہے

بہک پرائے پنچ اُتے رل پٹھے پیسے ڈوہیں
بہک مونڈھے تے دھپاے پئے تے بارش تھیندی پئی ہے

نکی جہی بہک پچھی وچ اوہ مور لڈائی ویندن
ڈیکھ ڈیکھ ایس دنیا کوں بس دل گھیراندی پئی ہے

اگوں اگوں آندے پئے ہن قصے دے پڑ قصے
اونکوں اسناں کیا آکھوں جیں آپ کہاٹی پچئی ہے

کہیں کہیں ویلے اینویں لگدے ایہہ ریاست رفعت
ہئی کہیں جاہوں تھڈ کراہیں ایہہ تیں آندی گئی ہے

نویں ڈینہہ ہن نویں قصے، دھج بٹاتے ٹردے
بگل اپٹے مرجانی عاشق مفلر پاتے ٹردے

خود محبوب نے سڈتے آکھیا، سرمٹی نی پاوٹی
اوں ڈینہوار دا عاشق ڈاڈھی خوشبو لاتے ٹردے

لالیناں کٹھیاں کیتیاں ہکی جاہ تے رکھیاں
وت ایہہ ساریاں لالیناں عاشق چاتے ٹردے

پھل نیلے ہن مولیاں والے عجب زمانہ آیا
انہاں ڈینہاں عاشق وی خود دل چکاتے ٹردے

جھٹھاں ویسوں نائک کیتے خلق خدا دی کٹھی
اساں اپٹی لاری تیڈی فوٹو لاتے ٹردے

اونکوں کتھ کر بھاندن آکھو جگ بزار دیاں چیزاں
اوندے کیتے ڳاؤن گھن تے قصے گھن تے ویساں

تھی سڳدے کوئی پھٹڑ ہووے ہن تیں جیندا ہووے
ہوں پرائیاں جنگاں تاٹیں بندے گھن تے ویساں

نہ میں وٹ کپساں آکھو، نہ میں مونجھا تھیاں
نہ جنگل توں نپ کے چڑیاں طوطے گھن تے ویساں

اوندے باغ اچ وٹ سٹیندا جیں تے گنجیاں لگدن
نہیں پے کھلدے جیڑھے ساڈے جندرے گھن تے ویساں

سچل کوں سٹواوٹ ویساں بیت اپٹے وت رفعت
لاچیاں والے مٹھڑے مٹھڑے ڈھوڈھے گھن تے ویساں

شکر ہوں مکوڑیاں کیتے پکھیاں کیتے داٹھ
جیڑھے ڈینہہ دا تیکوں ڈٹھے سبھ مخلوقاں پیاریاں

سبھ ڈراوے چا گھدوسے تروڑ ڈتوسے جھا کے
ہرن اساڈے چرٹ کیتے آندے پئے ہن کیا ریاں

وت درختیں سبھ کجھ گھدا پیر نہ اصلوں گھدے
کیڑھا آکھو تروڑ تے ونجے ایسے آپس داریاں

تھی سبڈے جو گھا بری ہووے ڈری ڈری وی ہووے
رات پگی توں لنگھدی پئی ہے کھول رکھیجن باریاں

راتیں وت طبیعت ساڈی ڈاڈھی گھا بری رفعت
اساں پیڈاناں گھن گھن تے ول ول ہکلاں ماریاں

بہوں قدیمی شہریں اندر دل نرویا رہندے
سو دردیں دا دارو بھوونٹ بگلی بزاریں اندر

ہک مدت توں رہندے پئے ہیں عجب ڈکھالی دے وچ
ہک عمراں توں آ گئے پیسے کہیں چکاریں اندر

ساکوں تاں ہک نشہ تھیندے لوکیں کوں ڈیکھن دا
ڈیکھے تاں کوئی مستی ساڈی گوٹھ بزاریں اندر

اساں انہاں لوکیں دا اِنج عشق کریندے پئے ہیں
جیڑھے رُجھے رہ گئے ہن کہیں ونکاریں اندر

انہاں نیلیاں سلہاں طرفوں بچ گئے پیسے رفعت
سو سو ساڈا لشکر ہے پیا نقش نگاریں اندر

اَچ وی سیفل نامے اندر دنیا جیندی پئی ہے
بندے بندھ کر بندے پن، پری پریندی پئی ہے

اِٹے جاٹ بندو قاتاں والیاں کجھ نی باقی چھوڑیا
ول وی کوندر اں پچھوں نیلی ککڑ جیندی پئی ہے

دل اِٹے دا چاٹدے پیسے اتجھا وی ہک گوشہ
ہر ویلے دی جتھاں آکھو بارش تھیندی پئی ہے

اساں اپنی تریہہ کول جھل کے اوہراں کھڑے پیسے
پکھیاں دی ہک ڈارندی تے پاٹی پیندی پئی ہے

وت ہک پھیریں کم پئے گھلدن قصیاں اندر رفعت
وت ہک پھیریں عاشقیں والی بھرتی تھیندی پئی ہے

اساں پکھیاں رلے پے نال شکاریاں نیسے
ول ول آہدے پئے ہیں شالا ایہو نشانہ چکے

ہرٹاں کول تال لکا گھدوسے اتنجا پول پڑھوسے
ایہہ بندوتی چا بندوقاں ساری راتیں درگے

ایہہ شکاری اینویں ہمیشاں تھکے ترے رہسن
ایسے مچھیاں رہن سلامت ایہ پاٹی نہ مکے

ہک ہک وٹ تے ڈیدھے پئے ہیں سوسوموراپنے کول
جیڑھے مور مریندے پئے ہن مور انہاں توں لکے

بندے اینویں بہوں ڈینہاں توں لڑدے پئے ہن رفعت
نواں بیت بنیجے اتنجا جنگ پراٹی مکے

جھٹھاں وی کوئی وسدے اوندا درشن رج کریجے
ایں دنیا دے ہر بندے دا ڳاواڻ ہک بنیجے

ساڈا ہک ہک بیت اکھیجے، سو سو مورکرکدا
شور عجب ہک مچ ویندا ہے جاں کتاب کھلیجے

رب مسیتاں کچیاں والا، کلہا ہے پیا راتیں
ونج چرائیں تیل پوتجے اونکوں مل اویجے

اے نحوست ساڈی چکڻ نال نماشاں آندی
چرہل کتھ نحوستی ہوندی چرہل کیوں اڈیجے

نظر لگی ہے رب ساڈے کوں ویہویں صدی رفعت
ہن اکویہویں صدی دے وچ ایہا نظر لہیجے

کہیں کہیں ویلے پاٹیاں اندر کتھ سُمدیاں جل پریاں
تیڈے میڈے قصیاں اندر تڑ دیاں رہندیاں راتیں

جنرے مار کے ٹرویندن اوہ باغیں دے بوہیاں تے
باغیں وچ کپاریاں پھل دیاں ڈردیاں رہندیاں راتیں

اساں تاں بس بیت بٹیندے، برکت سبھ دے کیتے
کہیں جنگل وچ کلہیاں ناکھاں گردیاں رہندیاں راتیں

اساں تاں بس سم ویندے ہیں گھن رضائیاں پوہ دیاں
پالے وچ ایہہ پُلاں ندیاں ٹھردیاں رہندیاں راتیں

اساں رفعت سم ویندے ہیں ول وی دل دے اندر
اوہ ہرٹیاں تاں لوٹک دل دی پڑ دیاں رہندیاں راتیں

ہک ہک لنگ کوں جوڑ جوڑتے بندے وت بیٹیسوں
پہوں پرائیاں جنگاں دے قلاماں تاٹیں ویسوں

ایں پھریں ایہہ جنگ ڈکھا ہے، نیسے تھیوٹ ڈ بندے
جے سپاہی نہ سمجھے تاں گھوڑیاں کوں سمجھیسوں

رووٹ دیاں آوازاں آندن ساڈیاں پوتھیاں وچوں
ایہہ کتاباں ول پہہ پڑھسوں، چپ انہاں کرویسوں

تھل ساڈے وچ چلدیاں بیاں ہن رنگیاں رنگیاں لاریاں
اساں وی ڈینہہ لتھے تاٹیں گھر اپٹے پچ ویسوں

تھاں کمبھار بیٹندے رفعت، بندے الہ بیٹندے
اساں تاں عشاقیں والے اتھاں دل بیٹیسوں

پریاں دے وچھوٹے والی کینویں رت گزرتے
لپٹے وی کوئی پگھ بٹا کر سارا ڈینہہ اڈیجے

سٹدے ہیں انہاں پاٹیاں پچھوں جل پریاں وی رہندیاں
نہیں ملاح ڈسیندے کہیں کوں بھانویں لکھ پچھیجے

پڑھڑے بہوں ملاحواں تے جل پریاں عاشق تھیاں
پاٹیاں سیتی رہوٹ والی برکت تاں ڈکھیجے

اوہ اسٹاڈیاں جل پریاں کوں گھن مشہوریاں آئے
ایں سوداگری دھندے کوں تاں کہیں ڈینہہ جھل کھرتے

خالی خالی گھر پن رفعت اڈ پگیاں جل پریاں
دل آہدے جو ایں قصے کوں وت آباد کرتے

اساں تیڈی فوٹو چھک تے کول اپنہ رکھ گھدی
ہُن کڈاہیں راتیں تیکوں ڈر نہ جنگل لکسی

قصہ جیکر سُنڈے پئے ہیں دارو گھنسون دل دا
اگوں آہن آندی پئی ہے کہیں حکیم دی ہٹی

اساں تاں اینویں پریاں والا قصہ کیتا ہاسے
کیا خبر ہئی ایں کتابوں ہک ڈینہہ پری نکلسی

پہوں پراٹے رستیاں اُتے گھگھیاں دے آلا وچ
چٹھہ ہاڈ دے لکراں تلے پہوں ساری بے چینی

اپنہ رب کول کھڑا کرتے بہہ گئے پیسے رفعت
چڑی کوڑے دے وچ رب کول کون سلام کریسی

انہاں وی تاں دھمی سیتی گھر چلاوٹاں ہوندا
اکھیں پاٹی بھر آندیاں ہن لکڑیں کر آندیاں ہن

انہاں اپٹیاں اکھیں دا وی کیا کرتے آکھو
کھلداں ہسدیاں کھیڈاں ویندیاں ولدیاں ڈر آندیاں ہن

گھن آندے ہن مور آساڈے ہٹیوں پھل مکھاٹے
ہرٹ آساڈے شے شینگر دیاں جھولیاں بھر آندے ہن

کوئی ڈیکھے تاں روہی دے وچ کینویں بدلی آندی
دور کتھا ہوں پر نیاں دھتیاں جینویں گھر آندیاں ہن

پہوں عجائب اکھیں والی ایہہ دنیا ہے رفعت
اینکوں جیکر رچ کے ڈیکھو ہنوں تر آندیاں ہن

جینویں دریا آندے وچن جنگل آندے وچن
اوہ بندہ تاں ساکوں اینویں پورا قصہ لگیے

اساں بیڑیاں بھالٹ پئے گئے پار وچن دے کیتے
ایں پھیریں اوہ بندہ ساکوں پورا دریا لگیے

اوہ تاں ہوں پلیندا رہ گئے، کاوڑ وچ وی آئے
اینویں چُپ چُپ پٹھا رہوٹ ساکوں چنگا لگیے

ہرٹ تہاں کٹھے تھی گئے ہک ڈینہہ چولستان اچ
سٹ بندوق شکاری بھج گئے عجب تماشا لگیے

انہاں گلی بزاریں اندر آندیں ویندیں رفعت
اساں محبت کر سگدے ہیں ایہو پتہ لگیے

ایں نارنگی اندر: ۲۴۴

برتن دیاں دکاناں اندر ہک ڈیہنہہ اوندے کٹھے
رنگ رنگ دے برتن ساکوں پکھیاں وانگوں لگے

جیڑھے انہاں بیتاں اندر بندے ٹردے پئے ہن
اوہ تاں اینویں ٹردے رہسن موت کنوں بے چنتے

ایہا بھیرُ اساڈے توں وی ودھ کلمہ پیے ماری
ایندی نت دلداری کیتے گھروں نکلدے پے

ہک ہک بیت اچ تاکی ہے پئی تازہ تند ہوا دی
ایں کتاب دے پڑھن والے لمبیاں عمراں والے

بیت کتھاہیں پھلیاں وانگوں لگے ہوندن رفعت
اساں بیت اکھیندے ناہیں چٹن گھن آمدے پے

اساں آکھیا عاشق تھیندوں بگلی محبت والی
انہاں پُچھیا کون تھیندے ہو کتھہ کرتساں باہندے

اَچ وی دنیا ویندی پئی ہے اونویں محبت کرن
دریا اونویں واہندے پئے ہن پکھی اوندے لاہندے

پیل پیل جیڈے بندے دوست اساڈے اتھ کر
اساں کہیں محبت والی دنیا وچ ہیں راہندے

ہک بندے توں پئے بندے تیں بہوں پراٹا دریا
اساں اتھ محبت والا پیل بٹاون چاہندے

سجھ اساڈا ڈکھن طرفوں پیا اُبھردے رفعت
اساں کہیں پریت اٹھی دے ویلے وچ پئے واہندے

بارش ہووے، دریا ہووے، ہنجوں ہوون آکھو
کلھے کلھے پاٹی ٹُر دِن وَت اِگاں رَل ویندن

اَساں جڈاں رات بٹائی ڈردی رہندی ہی ایہہ
ہُن تان اینویں نال نماشاں لکھ ڈیوے ہل ویندن

لوکاں کیتے چھاں بٹاوو، پاٹی بھر پلاوو
جے تھی سگے جُج ورتاوو، ڈینہہ ڈکھی ٹل ویندن

کون آہدے جو درخت چھڑے بس جنگل دے وچ رہندن
رات اسا کوں ملن آمدن دھی تیں ول ویندن

جیڑھی وسوں دے وچ شاعر جیندا ہووے رفعت
بندے اُتھاں چمدے ہن ول عشق اندر ڈھل ویندن

تازے تازے ڈھوڈھے آکھو پئے تندوروں لاہندے
ٹھڈے ٹھڈے پاٹی دا اوہ منگر بھر بیٹھے ہن

پُہن دی اوہ اکھ بٹیندن سِندھو کوں جگوبندن
اساں اُتھاں چُجڈے ہن تاں جادوگر بیٹھے ہن

کوئی کہاٹی وت لکھیجے، تھیٹر لایا ونجے
پہوں ڈینہاں توں ویلھے تھی کر نعلی گھر بیٹھے ہن

اساں اوچ ملتان دے پگلیاں پھر دے ہن، ڈیدھے ہن
نیل اسماں بٹاواں والے کاریگر بیٹھے ہن

ساویاں نیلیاں رتیاں بھاہن پلداں پیاں ہن رفعت
اجل اُتے کوئی کم کریندے کیمیاگر بیٹھے ہن

ہک پھیریں جو ڳالھ کریندا تیکوں یار ڏٹھوسے
اساں وی اونویں ڳالھیں کیتیاں اونویں ہتھ ہلو سے

کیا آکھوں جو ایہو مخولی اچ وت کتھوں آڳئے
چوڏی دے اساں چن کون ڏٹھاڏ کیکہ تے کھل پیو سے

بھانویں ایدکی پالے آکھو ڏاڏھی دیر نال آئن
اساں تاں یار لکاریں اپٹیاں وقتی ویڑھ ڏٹھوسے

آپو واٹی ڏنگلیاں تے ایہ پتر کتھاہیں ہن پئے
ہوٹھ ایہے وت کٹھے کیتے مکھ تیں گھن ایو سے

ڏکھ ساڏے وت ساڏے کولوں نکرے رہ گئے رفعت
اساں اینویں ویندیں وگدیں تکرے تھی ایو سے

اینکوں کیں اجازت ڈتی ایہہ بندوقیں والی
بندہ جیکر لکھ دا ہے تاں پکھی سوا لکھ دا

ایہا ٹکی مگھ ازل دی نہیں کڈاہیں کھڈی
ایہو چندر محبت والا نت چوڈی دا رہندا

اپٹے رنگے رنگے کپڑے کتھ سکیندا ہوسی
اوہ نیاریاں اکھیں والا بارش دا ہمسایا

نت اسمان دی جھاتی کولوں تھک کراہیں لوکیں
بھونیں اپٹی تے پاتا ہوسی اپٹا اپٹا کوٹھا

یار ملوک دھراں دا ساڈا، کیا اکھی جے رفعت
اپٹے ہتھ دی مہندی توں وی کہیں ویلے ڈر ویندا

دھی دی کہیں بندرگاہ دُوں وگیا ویندے آکھو
ڈیوا ہک جہاز دخانی راتیں جھاگٹن والا

ایں لاری تے پھل بوٹے کہیں عجب بٹائن رفعت
منہ ایندا رنگوایا ہے وت جیوٹن جاگٹن والا

○

کوئی ڈیکھے تاں ہکی جاویں کینویں دنیا کٹھی
جگ دی گل روشنائی کٹھی طوطے دی ہک چُجھ تے

○

پہوں قدیمی شہریں دیاں وی اپٹیاں رماں ہوندن
سہاں لٹھا بٹن ویندیاں ہن ہک زمانے چُجھوں

○

ایں دنیا دی سبھ توں سوہٹی ایہا گالھ اے رفعت
کہیں ویلے وی اتھ تہاکوں تھی محبت سگدی

اوندے پاسے وُجھن والے رستے کٹھے تھی ڳن
نال اساڙے ٹرڻ کیتے بندے کٹھے تھی ڳن

آو میاں تیل شکرری گھنو، قصے ڙیوو ساکوں
جھولی ساڙی ہوں پراٹے قصے کٹھے تھی ڳن

اوں اہج کپڑے پاتے ہن یا باغ سہائے نواں
چڑیاں کٹھیاں تھی ڳن لالیاں طوطے کٹھے تھی ڳن

اوہ اساڙے کولوں چُچھدن، تساں اونکوں ڙٹھے
اساں اُتھاں چُکے ہیں تاں بندے کٹھے تھی ڳن

اوں بندے وچ اپنی ہک درویشی ہے پئی رفعت
اونکوں ڙکھ فقیر جُرو آسن، لٹھے کٹھے تھی ڳن

اساں اُتھا ہوں اکھیں گھدیاں دڑیاں گھدیاں اپٹیاں
اوں بگلی دے نال نال ہک نکی جہی بزار ہئی

○

ایہے وٹ وی اپٹی جاویں ندیاں ہن کوئی رفعت
رنگ رنگ دیاں مچھیاں ڈیکھو ٹنگلی ٹنگلی تردیاں

○

ساڈیاں تاں کوئی گنجیاں آکھو ورت ونجیج گیاں ہن
چارے پاسے مارے پئے ہن ٹھلے ٹھلے جندرے

○

پہوں محبت نال جہان کوں سٹنا پوندے رفعت
بیت تہاڈا پئے بندے دے من چیتے وچ ہوندے

○

پتیل تاں ہک لائبریری پہوں الادھی رفعت
ازل ابد دیاں سبھ کتاباں کھے جاویں کٹھیاں

کہیں کہیں جاہ تے پنا راتیں پھکا پوندا پیا ہا
اساں نویں تارے لیکے چن کوں پگوڑھا کیتا

○

ایہہ دنیا ہک اژدر جیڑھا لڑھیا ویندے رفعت
باقی تاں سبھ نقش نگاری گنج ایندی دی ہے پئی

○

گھت کرسیاں اوج بیٹھے پیسے کٹھے تینڈے رفعت
تیکوں اساں آکھیا نہ ہا رل کڈا ہیں ہاہسوں

○

کہیں کہیں ڈینہہ تاں لوٹ زیادہ اٹے وچ رل ویندا
کہیں کہیں ڈینہہ وت ٹکڑیاں اندر کھنڈا دھوپے ویندی

○

چندر اساڈے کمیں کاریں وڑ آندا ہا رفعت
ایں توں لگ چھپ ہا ہون کیتے کوٹھا پاتا پیسے

اساں راتیں ہک ہک شے کوں جوڑ جوڑ تے رکھیا
ایہے گل زمین آسمان وی کلھے ڈردے پئے ہن

o

ٹوبھے کتھاہیں سک نہ وچن ہرٹا مک نہ وچن
پاٹیاں دے آساں مٹاں اُتے ہرٹا بیئدے آئے

o

شہر اساڈا بارشاں کیتے کتھاں پٹے رفعت
کیوں نی کہیں دی گالھ منیدے آساں رووٹ والے

o

لوکیں حالیں ہنجوں اپٹیاں نہ پونجھیاں ہن رفعت
جیڑھے ویلے آساں آئے بارش تھیدی پئی ہئی

o

اساں رفعت ایں پاروں وی فوج نہ بھرتی تھیدی
کیڑھا بگی بزاریں وچوں پوٹ وچا تے لنگھے

چٹھ ہاڑ دے لکراں تلے مَنجھی پٹھی دُنیا
اینویں لگدے کئی ڈیہہاں توں رِب نی اتھوں لنگھیا

○

اینویں لگدے دُھر ازل دیاں بتیاں ہلدیاں پیاں سِن
بُوٹیاں ساویاں مرچیاں والیاں رتیاں تھیندیاں ویندیاں

○

بندہ روز ڈہاڑے رفعت نویں توجہ منگدا
اساں پچھلیاں پگالھیں اُتے خوش خوش ودے ہوندے

○

نواں نواں عشق لگیا ہے ہالیں ساڈے رفعت
انہاں کیتے کیوں نہ ہووے شیشی مُشک عنبر دی

○

بندے کوں تاں دعا ڈوتجے، دعا گھنہیجے رفعت
ساڈے کیتے رِب ساڈے دی فوٹو گھن کر آیا

اساں تماشے والیں کوں اَہ یاد آیا ہے رفعت
آپ فرشتے منگ کڈاہیں نیلا تمبو گئے ہن

○

اساں روٹی پہہ چلائی شادی والی تیڈی
نیل فلک کوں منگر کینا نجج ورتاواں کیتے

○

وٹاں کولوں دُعا گھنہنجے، جتھاں ہوون رفعت
ایڈے سارے ہتھ سُبھاگے خیراں منکن والے

○

اَساں تاں ایں شہراچ رفعت شکلاں ڈیدھے رہ گئے
جیرھا وی اتھ بندہ ملیا رب مُلاقی ملیا

○

بگلی بگلی وچ درشن سانگے لنگھدے پئے ہیں رفعت
پکڑو مکھ وی چکلیا جیکر دنیا چک وچٹی ہے

ہک ڈیہنہوار جو مونجھ بھن دی ڈاڈھی آیم رفعت
بارش دے ونج پوتھی چاتے چرتیں روندہ رہیم

○

نال اساڈے رنگ رنگ دیاں بتیاں ٹرپن رفعت
اوں بگلی توں کیا لنگھے ہیں رات تماشا بن گئے

○

ہک بندہ ہک بندے جتی خوشبو لیندے رفعت
سارے جگ دا عطر نہ اپٹے پنڈے لاوٹا ہوندا

○

پہوں وڈا دل رکھٹا پوندے جیوٹ کیتے رفعت
چار پھیروں دنیا اپٹی مرضی موجب جیندی

○

رات کہیں وی حاکم کیتے اوکھی ہوندی رفعت
وا ڈکھن دی گھل پووے تاں پہرہ پھٹ ویندا ہے

نکے لا دی فوٹو ساڈی بگل وچ مفلر ہئی پیا
ہُن جو فوٹو ڈیدھے ہیں تاں مفلر گم تھی بگیا ہے

○

بھانویں سجھ جاپانوں چٹھے دُھر امریکہ لہوے
ما پیو والا گھر ایندا پر بگوٹھ اساڈے ہے پیا

○

ساڈے ویلے وچ پرنسین لیلی مجنوں رفعت
ہُن تیں گل کہاٹی بھانویں جینویں ٹردی آئی

○

ایہہ تماشا روز ڈہاڑے چلدا رہوے شالا
اَساں تاں بس ڈیکھن والیاں اکھیں ڈیکھن آئے

○

ایڈا تکھا لوٹ اے رفعت اَبج تاں روٹی اندر
روندی تاں نی رہ گئی بچی اٹا لوندیاں ہویاں

چٹھہ ہاڑ دی دُھپ اِنج ایسے پگوٹھہ بزار اساڈے
نال مسیتاں ماڑیاں اپٹیاں پئے چلکارے کھاندن

○

ساوے ساوے گھا کوں اِنج تاں نیڑے تھی ڈ کھیجے
اینویں لگدے وگدی واوِج آپ آساں پئے کھیڈوں

○

اساں اونکوں ہتھ ملایا، ہتھیں کوں سمجھایا
ہُن تاں چنگے پالیں وانگوں گھن ترسلا ہاہوو

○

تھل دا بندہ ڈدا کتھ اے، اوہ تاں لڑھدے رفعت
کون آہدے جو تھل دے وچوں دریا لہہ گیا ہے

○

ایں کتاب کوں پڑھ کے رفعت جے کر عشق نہ تھیوے
قصہ آکھن کیڑھے لیکھے بیت بٹاؤن کیہا

اساں راتیں خواب اپٹے وچ پھس گئے ہاں سے رفعت
بھلا تھیا جو کہیں اساں کوں ہکل مار جگایا

○

چوکھے ڈیہہ وت جیندا رہ گیا پیو برما توں آ کے
اساں ایڈیاں وڈیاں جنگاں کیندے پاروں لڑیاں

○

ماواں ساڈیاں بہوں پہلے داچاٹدیاں ہن پیاں رفعت
لمبیاں عمراں دا ہے ٹوٹا مٹھڑے من پکاوٹ

○

دیہاں کوں اچ مندا کڈھن کتھ کر بٹدے رفعت
دیہہ اوہ ساڈے پیو ڈاڈے کوں آہدے رہ گئے ہن

○

بہوں وڈے ہک درشن دے وچ آگئے پیسے رفعت
کیڑی توں گھن ربا اپنے تیں ہر شے اپنی دید اچ

ایہہ دنیا تاں پہلے ہی پہوں گھاہر ماری جا ہئی
اُتوں تساں مکھ اپٹا وی نہیں ڈکھلاوٹ آئے

○

چڑیاں ساڈیاں نال آیاں ہن ٹالھیاں نال آیاں ہن
ساکوں تیڈے پہلے پہلے درس بلھاوٹ کیتے

رچھ اساڈا گھن اساکوں ٹریا ویندے رفعت
اوندا گوٹھ پھراوٹ کیتے، وت نچاوٹ کیتے

○

ایں پراٹے جنگل اندر کلھے نئے رفعت
شہریں گھنٹ لگھ ویندے ہیں، صابٹ، کنگھیاں، شیشے

○

ہاتھیاں دیاں قطاراں وچوں لگھدے پئے ہیں رفعت
پگلیاں دے اول پاسوں اپٹے در وچ اوہ کھڑا ہے

گکوٹھ سچن دے ویندے پئے ہن ایہہ بدل وی رفعت
ساکوں و ت جو ڈٹھا پئے نال اساڈے ٹر پئے

○

مانی ہڈھڑی تاں ویڑھے اپٹے تھک نماشاں پاہندی
ٹوکرے ٹوکرے جہڈے لگڑ ڈھکنے پئے ویندے ہن

○

ایں وڈے اسمان دے تلے، اوں بگلی وچ رفعت
ہک ڈینہہ ویلا سیکل اتوں لہہ کے بہہ گیا ہی

○

ہنٹ تاں بیت بٹاواں دی جاسم ویندے ہی رفعت
بندراں دے کرخانے وچ وی ایہو کم پیا چلدا

○

ست ڈینہواراں الہ ڈوايا ڈھکیا ریہا رفعت
حاکم کوں سلام کتوسی اچے پہوں آلا وچ

اين ڪتاب اڃ پھلي پھيرين پوھڙ شامل تھئي ھے
اين ڪتاب دے سنگتي سارے جھمڙ ڏيوڻ آڳن

○

سجھ اسڙياں ساھين ڇڇھون اين لاھندا ھا رفعت
تکھے تکھے ڏاڏي اڀياں روڻياں لا گھندي ھئي

○

اوندے ويڙھے بھ پئي ڀلدي عجب لباسين والي
ساوياں رتياں نيلياں پيلياں پرياں نچدياں پياں ڀن

○

ساڙياں تاں جل پرياں رفعت اندھياں ڇمدياں پياں ڀن
اساں تاں اين جيونڻ دے وڇ آھين ڳولڻ آئے

○

جيڙھے سپاھي بھ ڳڻے ڀن اوھے بهادر رفعت
کيون حاکم دي ڳالھ منيجے بندے گوھڻ والي

دھمی جاگے ہیں تاں اوہا خوشبو لیندے پئے ہیں
نندریں دی الماری وچ جو راتیں رکھی ہاسے

○

تیڈی جاہ اسان نچدے ہیں تو مور ایہو کم کر ڈے
اوندے کولوں کچھ ڈے ساکوں خلقت کیڈے ونچے

○

اَچ دا ڈینہہ نہ لنگھن ڈیسوں خیر الہ دی رفعت
اساں ایندے رستے دے وچ میلہ لائی بیٹھوں

○

ہک پھیریں وت ڈینہہ اساڈے چنگے آندے پئے ہن
ٹالھیاں وت نسر دیاں پیاں ہن طوٹے آندے پئے ہن

○

ایں حاکم دے ویلے دے وچ سُرخنی لاوٹ رفعت
حاکم کوں بدلاوٹ والا لوک سنیہا ہے پیا

کہیں کباڑی دی دکان اچ لائین اَلادھے
ہالیں ہالیں جیڈے وڈے نال اساڈے ٹرپے

○

بندہ جنگل چھوڑ آیا ہے ول وی کہیں کہیں ویلے
ہال اپٹے تیں لاڈ کریندے، باندر کر سڈیندے

○

سبھ توں سوہٹی گالھ اکھبجے رنج خلقت کوں ڈیکھن
سبھ توں سوہٹا کم ہے گھمٹ گلی بزاریں اندر

○

چھ ارب لوکیں دا گره بھوندا پیا ہے رفعت
ساڈی وی ایس گرے تے ہک گلی سچن دی ہے پئی

○

ایں دنیا کوں شاعری دے وچ بدل ڈوتجے رفعت
کوئی وچھوڑا ہووے جتھاں نہ کوئی موت کڈاہیں

شہر اپنے وچ بھجدا پیا ہاں خبر کریندا پیا ہاں
چڑی، کبوتر، چھت پرائی بارش آندی پئی ہے

○

چڑیاں اونویں دال گھن آیاں کاں چاول دا داٹھ
ساکوں اچ تیں رزق چنچیندا اوہو قصولی بیٹھے

○

ڈکھ سیاٹے تھیوو ساڈے ہرٹاں وانگوں کھیڈو
تساں تاں بس پالیں وانگوں گوپیاں دے وچ بہہ گئے

○

ایہہ جو ول ول جھٹ کیتے آندی پئی ہے دنیا
کہیں نہ کہیں ڈینہہ گول ای گھنسی موت اچٹی دادارو

○

جے کڈاہیں ناں الہ دا من کے رہوے رفعت
گوتھ اساڈے ملاں دے وی رہوٹ کیتے جا ہے

ايس كتاب دے پنے پنے نيل كنٹھ پے اڈ دے
ايس كتاب دے پنے پنے چھياں تردياں پياں ہن

o

ايہہ اسمان اساڈے كولوں ايڈا چھوٹا کينھي
ايس بگلي وچ اگوں چکھوں آے کڈا ہن ہاسے

o

سُن ادي حيراني ساڈے کلے دل دا قصہ
اساں جيس تے عاشق اُون تے عاشق ہن لکھ پرياں

o

لوکي اپڻياں جتياں اُتے پھمڻ لا کے رفعت
بھوں کلراٹھے رستياں اُتے پھل رہيندے ويندن

o

ساڈي تاں دعا لگدي ہے سچ اکھيچے رفعت
دھمي نال دعا دے کيتے گھروں نکلدے پسے

بندہ وی تاں ہک فیروزی مرتبان اے آکھو
ڈینہہ پراٹے سانبھن کیتے موسم رکھن کیتے

تیڈے کیتے ہاریاں کھولیاں پوہیاں کول رنگوایا
اساں اپنے ویڑھے رکھے تیڈے ڈکھن کیتے

اساں تاں کوئی پوہ مانہہ دے مینہاں دے وچ رہ گئے
کچھ ڈھاڑے لگسن ساکوں ولدا بکھن کیتے

ساوی ساوی گھا لوئی اساں کاگت اُتے
نیلیاں نیلیاں گائیں بٹایاں پیلے مکھن کیتے

بندہ وی تاں ہک الماری کپڑیاں دی ہے رفعت
یا وِت خانہ قصے دیاں کتاباں رکھن کیتے

عشق کتھا ہیں خوشبو لاوے نواں روپ ٹھہاوے
کہیہ تاٹیں پیاکن پڑواوے سر وچ مٹی پاوے

ہیر دے نائک کولوں پہلے تنبو دے وچ بہہ کے
چوچک کوں سمجھاوے بندہ کھیڑیاں کوں سمجھاوے

راتیں ہلدیں ننگ کریندن لیمپ پراٹے تھی ڳن
میرو شہر ڳیا ہے بھانویں نویں گیس گھن آوے

پڑچھیاں اُتے پھلاں والے میرو، ڈیوایا، ممدو
ہک پھیریں وت کٹھے تھی ڳن مولا راند رساوے

ساکوں الہ ڈیوایا ہک ڈینہہ آکھن لگیا رفعت
بھنڄ کتھاہوں جُو پووے تاں بندہ تھیڑ لاوے

موجھ کتھاہیں ڈردی ہے تاں رنگیں کولوں ڈردی
تہوں تاں اپٹی کھٹ دے پاوے رنگے رکھدے پیسے

انہاں جھیلاں اندر ساڈیاں مچھیاں تردیاں رہندیاں
انہاں جنگلاں اندر اپٹے لٹھے رکھدے پیسے

قلم، کتاباں، کاگت، مفلر ڈر نہ وچن راتیں
شیں اپٹیاں کول ہک ڈوجھے دے نیڑے رکھدے پیسے

اساں ہمیشاں کر باہندے ہیں نویں نویں گالہیں
پس ہک تیڈا گوٹھ پراٹا چیتے رکھدے پیسے

جتی دے ڈو پو لے وی نر مادی ہوندن رفعت
رات انہاں کول ہک ڈوجھے دے کٹھے رکھدے پیسے

ساری رات نہ ڈولی ڈتی جانجی بیٹھے رہ گئے
دھمی رات دے تمبو اندر لیندی رہ گئی لالی

گو واپیاں دی آندی پئی ہے گلگی گلگی وچ راتیں
شاہ مظفر وچدی پئی ہے تیڈے ناں دی تھالی

ایں وسوں دا بندہ رفعت فوج نہ بھرتی تھیندا
پھوں پراٹی جاگ لگی ہے اینکوں جھمر والی

ایں نارنگی اندر: ۲۷۲